

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/41 • 28 Ekim 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Felaketin sorumlusu sermaye devleti!

İÇİNDEKİLER

“Milli birlik-bütünlük” değil, mücadeleyi ve dayanışmayı büyütme zamanı!r.....	3
Özgürlük için direnen halklar kazanacak!	4
Deprem değil devlet öldürüyor!.....	5
Deprem bir kez kapitalizm her gün öldürür!	6-7
Deprem değil düzen öldürdü...	
Başka bir dünya mümkün!- A. Koral ..	8
Faşist kudurganlığa karşı devrimci direniş!.....	9
“Bir başka ulusu ezen her ulus, kendisini zincire vurur”- H. Eylül	10
Bir başka ulusu ezen her ulus, kendisini zincire vurur”	
Kirli savaş için birleştiler	11
25 Sefer oldu zafer olmadı	12
Gençliğin 6 Kasım hazırlıklarından... ..	13
Genç komünistler III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı’nda buluştu.....	14-15
Tarihsel dönem ve devrimci parti	16-20
İzmir’de kıdem tazminatı forumu	21
DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası TİS Uzmanı İrfan Kaygısız: “Kıdem tazminatı cephe savaşıdır”	22-23
Bir Çel-Mer işçisinden Birleşik Metal Gebze Genel Kurulu üzerine.....	24
BEDAŞ işçilerinden yürüyüş... ..	25
Grevsiz sendika yasası ve KESK’in tutumu üzerine	26
Tunus’ta seçimlerin galibi dinci parti oldu.....	27
“İşgal et” eylemlerinepolis terörü.....	28
Yunanistan’da eylemlere ‘sol içi çatışma’ gölgesi	29
Her şeye rağmen umut insanda!.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/41 * 28 Ekim 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Van’da yaşanan deprem kurulu düzenin emekçiye yaşam hakkı tanımadığının yeni bir kanıtı oldu sadece. Öyle ki deprem sonrasında ortaya saçılanların hepsini, önceki depremlerden tanıyoruz. Bunca yaşanan acı deneyime rağmen değişen hiçbir şey yok. Demek ki, varlık nedeni sermayenin çıkarlarına bekçilik olan bu devlet başka türlü davranmıyor. O nedenle deprem bölgesinden yükselen “devlet yok” haykırışı çaresizliği anlatıyor sadece. Yoksa devlet mezara dönen konutlarıyla, copuyla, bombasıyla Van’da işbaşında.

Onun için aynı devlet, halk enkazdan ölülerini çıkarmak isterken onların oğullarını-kızlarını-kardeşlerini imha etmek için başlattığı savaşa ara vermeden devam ediyor. Dahası o denli pervasız ki, “yardım eli”ni bu halkın özgürlük mücadelesinden vazgeçmesi için sopa gibi kullanıyor. Böylelikle onu hizaya getirmeye çalışıyor. Fakat kirli savaşlar, yokluklar ve deprem gibi nice felaketlere uğramış mazlum Kürt halkı, bu kirli eli tutmayacaktır.

Açık ki bu devletten emekçi halklara bir yarar gelmez. Emekçi halkın yarasını yine bu ülkenin işçileri ve emekçileri saracaktır. Tüm şoven kudurganlığa rağmen, Van halkının yardımına ilk koşanlar da ilerici ve devrimci emekçiler oldular. Her şeye rağmen atılan bu adımlar emekçi halklar arasındaki dostluk, kardeşlik ve dayanışma köprülerinin güçlenmesini sağlıyor. Görev bu seferberliği sürdürmek, beraberinde de emekçilerin ve halkların katili sermaye iktidarına karşı mücadeleyi büyütmektir.

Önümüzde 6 Kasım var. Gençlik YÖK’e ve YÖK düzenine karşı mücadelesinde bir tarihsel gelenek haline gelen 6 Kasım’da bir kez daha alanlarda olacak. Eşit-parasız-bilimsel-anadilde eğitim talebini yükseltirken, aynı zamanda gündemdeki saldırılara ve yıkımlara karşı öfkesini gösterecek.

Bu yıl 6 Kasım hafta sonuna denk geldiği için eylemler, bu tarihten önceki günlere yayılacak. Gençliği YÖK düzenine karşı mücadelesinde yalnız bırakmamak için 6 Kasım eylemlerinde yerimizi almalıyız.

1-7 Kasım günleri ise Parti ve Devrim Haftası. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin 94., Yeni Ekimlerin Partisi’nin 13. mücadele yılı, “bunalımlar, savaşlar ve devrimler çağı”nın tüm belirtileriyle kendisini ortaya koyduğu bir dönemde özellikle önem taşıyor. “Parti-sınıf-devrim” şiarıyla sosyalizme yürüyen komünistler mutlaka kazanacaktır.

Bu yürüyüşte en önde dövüşerek ölümsüzleşen şehitlerimizden Alaattin Karadağ yoldaşın katledilişinin 2. yıldönümü de yaklaşıyor. 19 Kasım 2009’da katledilen yoldaşımızı anmak ve katil devleti lanetlemek için başta vurulduğu yerde ve mezar başında olmak üzere yapılacak etkinlikler için hazırlıklar devam ediyor. Etkinliklerin kitlesel ve devrimci bir havada geçmesi için elimizden geleni yapmalıyız.

Gazetemizin yayınına, bayram tatilinde yaşanacak dağıtım sorunlarını dikkate alarak bir sayı ara veriyoruz. Aynı günlerde kizilbayrak.net ise yayınına aralıksız sürdürecektir.

“Milli birlik-bütünlük” değil, mücadeleleyi ve dayanışmayı büyütme zamanı!

Sermaye devletinin savaş ve saldırganlığının hedefinde olan Kürt halkı, üstüne bir de şiddetli bir depremle yüzyüze kaldı. Depremi yaşadığı Van ilinde büyük bir yıkım yaşanırken yüzlerce kişi de hayatını kaybetti. Düzen cephesi böylesine büyük bir insani acıyı dahi ırkçı-faşist reflekslerle karşılarken, deprem yıkımı altında bir kez daha düzen ve devlet gerçekliği ortaya çıktı.

Emekçi milyonların sömürsü üzerine kurulu bu düzende toplumsal zenginlikler bir avuç asalak için kullanılırken, devlet de bu düzenin çarklarının dönmesi uğruna sopa sallamaktan başka bir işlev görmüyor.

Tam bir yağma alanına dönüşmüş bulunan inşaat sektörü burjuvalar için rant amacıyla konutlar üretirken, emekçi yoksul halk sağlıksız ve izbe kondurlarda ölüme mahkum ediyor. Dahası felaketin ardından devlet emekçi halkı kendi kaderiyle başbaşa bırakıyor, halkın yaralarını sarmak için hemen hiçbir şey yapmıyor. Arama ve kurtarma için hayatı olan ilk saatlerde ortada görünmüyor. Görüldüğünde de karakterine uygun biçimde gaza bombası ve polis copuyla sahne alıyor. “Bölge gücü” olmakla caka satan bu devlet, deprem yıkımı karşısında acz ve çaresizlik içerisinde kalıyor.

Bu olgular bir kez daha, Van’da yaşanan deprem felaketinin sorumlusunun sermaye düzeni ve devleti olduğunu ortaya koyuyor. 17 Ağustos Marmara depreminde onbinlerce insanın ölümüne yolaçan devlet, aradan geçen 12 yılın ardından bir kez daha aynı biçimde ve aynı hoyratlıkla yüzlerce emekçinin hayatına ve kalanların da derin acılar içerisinde kalmasına yol açmıştır.

Deprem aynı zamanda Kürt halkına yönelik ırkçılığın ve ayrımcılığın bu devletin gözeneklerine kadar işlediğinin kanıtı olmuştur. Devlet tarafından sistematik biçimde körüklenen ırkçı-şoven kudurganlıkla gözü dönen düzen güçleri, depremin enkazı altında büyük acılar yaşayan Kürt halkına yönelik kin ve nefretini kismaya devam etmiştir. Bu Kürt halkına yönelik ırkçı kudurganlık aynı zamanda Kürt halkına düşmanlaştırılmaya çalışılan emekçilerin nasıl kirletilmeye çalışıldığını da ortaya koymuştur. İnternet, medya vb. kanallar üzerinden de sergilenen bu çürümüşlük toplumun emekçi katmanlarını tehdit etmektedir.

Deprem ile birlikte ırkçılık ve ayrımcılığa ilişkin ortaya serilen tüm bu gerçekler ile birlikte düzen cephesi tüm kurumlarıyla durumu fırsata dönüştürme çabasıdadır. Deprem yıkımına rağmen Kürt hareketine yönelik savaş ve saldırganlık olduğu gibi sürerken, diğer yandan da, Kürt halkına yaşattığı deprem felaketini, savaş ve saldırganlık gerçeğinin üstünü örtmenin, yapılan göstermelik yardımları da Kürt halkını düzene bağlamak için kullanmanın peşindedir. Bu amaçla düzen medyası göstermelik yardımları “milli birlik ve bütünlük” yaygarasına dayanak yaparken, aba altından sopa göstermeyi de ihmal etmiyor. Bu bakımdan düzen cephesinden en soysuz tutumları dinci gerici güçler alıyor. Bunlar deprem felaketini “tanrının kestığı ceza” olarak

Onlar, Kürt halkına olduğu kadar işçi sınıfı ve emekçilere karşı da “birlik ve bütünlük” halindedirler. Bu oyunlarına işçi ve emekçileri dahil ettikleri ölçüde mücadele saflarını bölüp parçalamakta ve yıkım düzenlerini sürdürmenin olanaklarını yaratmaktadırlar.

tanımlayarak Kürt halkını hizaya gelmeye çağırıyorlar.

Bugün deprem için uzatılan sözde yardım eli, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesini boğmaya yöneliktir. “Birlik-kardeşlik” adına hareket edip “yardımlar”ını teslim olma şartına bağlayanlar, böylelikle kendi eserleri olan bir felaketi Kürt halkını terbiye etmek için kullanmaktadırlar.

“Birlik-kardeşlik” adı altında düzen cephesinden yapılan en soysuz ve tehlikeli girişimlerden birisi de Türk-İş ve Hak-İş’in sermaye örgütleriyle yan yana gelerek oluşturdukları “Birliğe Çağrı Platformu”dur. Kürt hareketine yönelik yürütülen kirli savaşa toplumsal desteği örgütlemek ve bu savaşı toplumun davası haline getirmek kirli misyonunu üslenen bu platform, deprem felaketinin arkasında bu kirli rolünü derinleştirmeye çalışıyor. Böylelikle düzen cephesinden yaratılmaya çalışılan “milli birlik-bütünlük” mizanseninin oluşturulmasına hizmet ediyor. Belirtmek gerekir ki, bunda başarılı oldukları ölçüde bu mizansenin altında hem Kürt halkının özgürlük iradesini boğacak kirli ve haksız savaş gerçeği perdelenmiş olacaktır, hem de işçi sınıfı ve emekçileri vuracak ağır ekonomik ve sosyal saldırıların hayata geçirilmesinin yolu açılacaktır. 17 Ağustos depreminin yıkıntıları arasında geçirilen mezarda emeklilik yasası örneği, işçi sınıfı ve emekçiler için uyarıcı olmalıdır. Onlar, Kürt halkına olduğu kadar işçi sınıfı ve emekçilere karşı da “birlik ve bütünlük” halindedirler. Bu oyunlarına işçi ve emekçileri dahil ettikleri ölçüde mücadele saflarını bölüp parçalamakta ve yıkım düzenlerini sürdürmenin

olanaklarını yaratmaktadırlar.

Öte yandan, deprem yıkımı emekçi kitlelere bulaştırılmaya çalışılan ırkçı-şoven kudurganlığın etkilerini bertaraf edebilmek ve yaratılmaya çalışılan bu “milli birlik-bütünlük” mizansenini yıkmak için de önemli imkanlar sunuyor. Özellikle devletin yıkımdaki sorumluluğu görüldüğü ölçüde, emekçi halklar arasında kurulan dostluk ve dayanışma köprüleri de o denli işlevsel oluyor. Bu açıdan ilerici ve devrimci güçler ile sendikalar tarafından örgütlenen yardım kampanyaları son derece anlamlıdır. Sermaye devletinin yardımları istismar etmesi, BDP’nin elindeki belediyeleri dışlaması, dışarıdan gelen yardımlara yönelik engelleyici tutumlara rağmen bu yönde atılmış adımlar önemlidir. Dayanışma amacıyla atılan bu adımları güçlendirmek günün görevlerinden biridir. Elbette bu görev işçi ve emekçileri seferber etmeye yönelik bir kitle çalışması ölçüsünde etkinleşecek ve sonuçlarına ulaşabilecektir.

Bu yönde sergilenen kitle seferberliği ile emekçi halklar arasında dostluk ve dayanışma duygularının geliştirilmesiyle birlikte, devletin ve düzen güçlerinin kendi sorumluluklarının üzerini örtmek üzere okuduğu “milli birlik-beraberlik” masallarını boşa çıkarmak üzere siyasal teşhir ve ajitasyon ile eylemli mücadeleyi de örgütleyebilmek gerekir. Bu, emekçi halklar arasındaki birlik ve kardeşlik köprülerini kurup güçlendirecek, böylece düzen güçlerinin sendika ağalarını da kullanarak oluşturdukları tuzakları boşa çıkararak düzene karşı birleşik mücadele kanallarını açacaktır.

Kirli savaşa hayır!**Özgürlük için direnen halklar kazanacak!**

Kürt hareketine ve halkına karşı dört koldan saldırıya geçen sermaye iktidarı, AKP hükümeti eliyle yürüttüğü kirli savaşla Kürt sorununu kontrol altına almaya çalışıyor. Washington'daki efendilerin açık desteği ile savaşı tırmandıran dinci gericiilik odağı AKP'nin şefleri, girişimleri istenen sonuçları yaratamayınca histerik bir şekilde savaş çığırtkanlığı yapmaya başladılar.

Acz içinde çırpınan Tayyip Erdoğan ve müritleri, Kürt halkına karşı gerici ittifak arayışına girdiler. Bağdat'tan Tahran'a, Washington'dan Brüksel'e uzanarak, ne yapıp edip Kürt halkının direnişini ezmek istiyorlar. Buna karşın tüm olgular, bu gerici saldırganlığın hüsrana sonuçlanmaya mahkûm olduğuna işaret ediyor.

Kürt hareketini çözemeyince hezimete uğrayan savaş kıışkırtıcıları, medyadaki “organik gazeteci” takımını seferber ederek, hiç olmazsa psikolojik savaş kazanma derdine düştüler. Fakat bu girişim de kısa sürede boşa düştü. Zira kalemşör takımının ilke ve ahlak yoksunu uydurma haberleriyle bir yere varılması mümkün değil. Nitekim bir süre öncesine kadar “güzel şeyler olacak” vaadinde bulunanlar, şimdi intikam naraları atarak, tiksinti verici ilkellikleriyle boy gösteriyorlar.

“Psikolojik savaş ordusu” medya iş başında

Sermaye devleti, Kürt halkına ya da devrimci harekete karşı azgın saldırılara hazırlandığında, öncelikle medyadaki tetikçilerini seferber ederek “meşru zemin” yaratmaya çalışır. Burjuva gericiiliğinin organik bir parçası olan basın-yayın kuruluşlarının köşe başlarını tutanlar, işkenceci katillerin zihniyetiyle yayın yaparak, bu uğursuz misyonlarını oynarlar. Çizginin dışında kalmaya teşebbüs edenler ise, “andıç”lanarak hizaya sokulurlar.

Kürt halkına karşı taarruza geçen sermaye devletinin başbakanı Tayyip Erdoğan da, Çukurca saldırısından sonra gazete patronları ve yayın yönetmenlerini toplayarak, “psikolojik savaş tırmandırın” talimatı verdi. ‘Gazeteci’ değil, ‘emir eri’ gibi hareket eden sermaye medyasının şefleri, ertesi gün attıkları manşetlerle emre tam itaat ettiklerini ispatladılar.

“Sınırı geçtik”, “İnlerini bastık”, “Kandile bayrak diktik” safsatalarına uçaklar, tanklar, bayraklar eşlik etti. AKP şefinin biçtiği alçaltıcı misyona riayet eden sermaye medyasına bakılırsa, birkaç gün içinde PKK'nin işi bitecek.

Oysa kazın ayağı hiç de öyle değil. Nitekim AKP borazanı dinci gerici medya ile korkak ve yağcı takımından müteşekkil diğer basın-yayın organlarının şeflerini bizzat Genelkurmay uyarmak zorunda kaldı. İpin ucunu iyice kaçırarak psikolojik savaşın erleri Kandil'e bayrak dikmeye hazırlanırken, sınırötesi operasyonun başlamadığı, bizzat generaller tarafından açıklanmak durumunda kalındı.

Uyarıdan sonra biraz durulan tetikçi kalemşörler, Kürt halkına düşmanlığa, savaş çığırtkanlığına, ırkçı-şoven zehir yaymaya devam ediyorlar. Ancak bu hamaset, devletin Kürt hareketinin direnişi karşısındaki aczini ortadan kaldırmıyor. Savaş naraları ve intikam yeminlerine rağmen, sınırötesi saldırının göze alınmaması bunun göstergesidir. Bu tereddüt, ölüme sürükledikleri gençlerin kanı üzerinden siyaset yapanların, savaş çığırtkanlığıyla bir yere

varamayacaklarının farkında olduklarını gösteriyor.

“Gerici cephe” oluşturma çabaları fiyaskoyla sonuçlandı

Tasfiye etmek, olmuyorsa kontrol altına alıp diz çöktürmek için planlar yapan sermaye devleti, bu işin üstesinden gelemeyeceğinin farkındadır. Kirli savaş dahil her yola başvurmasına rağmen, Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük mücadelesini geriletemeyen Amerikancı rejim, bölgedeki diğer gerici güçlerle “cephe” oluşturabilmek için çırpınıp duruyor. ABD-AB emperyalistlerinden aldığı desteğin yanı sıra Irak, İran ve Suriye rejimleriyle de Kürt halkına karşı ortak saldırı zeminini yaratmaya çalışan sermaye devleti, gelinen yerde bu konuda tam bir hüsrana uğramış bulunuyor.

Son olarak Güney Kürdistan'daki Barzani yönetimine başvuran AKP şefleri, temenniden ibaret kalan açıklamalarla yetinmek zorunda kaldılar. Zira verili koşullarda Kürtleri birbirine kırdırma politikasının geçer akçe olmadığını bir kez daha görmüş oldular.

Baas yönetiminin Kürt hareketiyle çatışmaktan kaçınması, İran'ın PJAK ile anlaşarak ateşkes ilan etmesi, Bağdat'taki kukla yönetimin ise, kendini bile savunmaktan aciz olması, Tayyip Erdoğan ile müritlerinin Kürt hareketine ve halkına karşı “gerici ortak cephe” oluşturma girişimlerinin fiyaskoyla sonuçlanacağını gösteriyor.

AKP şefleriyle medyadaki borazanlarının histerik halleri, içine düştükleri aczin göstergesidir. ABD'nin biçtiği etkin taşeronluk rolünü oynayabilmek için Kürt sorununu “ayak bağı” olmaktan çıkarmaya çalışırken, bataklığa saplanmaları, son günlerde belirginleşen histerik ruh hallerinin kaynağına işaret ediyor.

Tek dayanakları emperyalist güçlerdir

Bir yanda NATO ve İsrail'e kalkan olan, öte yandan ise Ortadoğu'da ABD'nin çizdiği “ılımlı İslam” modelliği yapan AKP iktidarı, Washington'daki savaş baronları dışında yanında kimseyi göremez hale geldi. Palazlanan Türk burjuvazisinin temsilcisi olarak Ortadoğu liderliğine soyunan Tayyip Erdoğan'a, gelinen yerde Arap dünyasında soysuz Amerikan

uşaklarından başka itibar eden kimse kalmadı.

Hal böyleyken Kürt halkına karşı taarruza geçen Türk devleti ve AKP hükümetinin emperyalist güçlerden başka destekçisi kalmadı. İsyan eden Arap halklarından yana olduğu yönünde pozlar takınan Washington ve Brüksel'deki emperyalist şefler ile Tayyip Erdoğan, eşitlik ve özgürlük isteyen Kürt halkını “terörist” ilan ediyor, bu yetmiyormuş gibi savaş aygıtlarıyla Kürt hareketini ezmeye çalışıyorlar. Bu riyakar politika, gericiliğe karşı direnen halkların kimler tarafından ezilmek istendiğini gözler önüne seriyor.

Direnen halklara diz çöktüremeyeceksiniz!

Gerillaya karşı orduyu, Kürt halkına ve legal alanda mücadele eden siyasetçilerine karşı ise polis ordusunu seferber eden AKP, ahlaksızlıkta sınır tanımayan dinci medya ile cemaat ve tarikatları da kullanarak, gerici emellerine ulaşmaya çalışıyor. Ancak bu kuşatma ve saldırganlık umulanın tersi sonuçlar yaratıyor. Zira hem Kürt hareketi askeri, siyasi ve moral açıdan gücünü koruyor, hem Kürt halkının direnme iradesini...

Onlarca askerin ölümüne yol açan PKK'nin Çukurca saldırısı, 26 yılın en güçlü eylemi olarak değerlendiriliyor. Burjuva yazarlar dahi bu eylemi Türk devletine bir meydan okuma olarak değerlendiriyorlar. Atılan intikam çığıklarına rağmen sınırötesi operasyondan geri durulması, havadan bomba yağdırarak PKK'yi zayıflatmanın mümkün olmadığı devlet tarafından da kabul edildiğine işaret ediyor.

KCK operasyonları adı altında binlerce Kürt siyasetçinin tutuklanmış olması da, Kürt halkının gerici kuşatma ve saldırganlığa karşı direnişini kıramadı. Türk ordusunun saldırılarında öldürülen yedi gerilla için kurulan taziye çadırının 50 bin kişi tarafından ziyaret edilmesi, Kürt halkının zorbalardan önünde diz çökmeyeceğinin bir kanıtı olmuş, direnişi seçen ezilen halklara zorbalıkla veya sahte vaatlerle diz çöktürmenin mümkün olmadığını bir kez daha göstermiştir. Vurgulamak gerekiyor ki, ezilen halkların direniş tarihi, özgürlük uğruna mücadele edenlerin değil, gerici zorbaların diz çökmeye mahkûm olduğunu gösteren örneklerle doludur.

Deprem değil devlet öldürüyor!

Depremden sonra ortalıkta görünmeyen devlet, Van’a depremden saatler geçtikten sonra teşrif etmiştir. Sadece Erciş’te iki çadır hastane kurulmuş, çadır kentin kurulumu da geç tamamlandığı için pek çok kişi sokakta kalmıştır.

Van halkının ve bölgedeki BDP’li yöneticilerin açıklamalarına göre ilk elden Van Büyükşehir Belediyesi’ne bağlı sivil savunma birlikleri arama kurtarma çalışmalarında bulunmuştur. O büyüklüğüyle çok övünülen devlet ortalarda değilken, halk kendi çabalarıyla arama-kurtarma çalışmalarına girişmiştir. Çoğu köye ise ilk günlerde hiçbir yardım ekibi gitmemiştir. Hala daha yardım gitmeyen yerler bulunmaktadır.

Tüm bunlar bile devletin aczini göstermeye yetmektedir. Kürt halkına yönelik yürütülen kirli savaşta tüm ileri teknolojiyi kullanarak bomba yağdıran, ölüm saçan devlet, sıra insan kurtarmaya ve yardıma gelince ortalıklarda görünmemektedir.

Bu konuda sermaye devletin sicili hayli bozuktur zaten. 1999’da binlerce insanın yaşamını yitirdiği 7,4’lük Gölçük ve 7,2’lik Düzce depremlerinde de pek çok insan devletin bu konudaki ihmali, eksiklikleri ve yetersizlikleri nedeniyle yaşamını yitirmişti.

Deprem gibi doğal bir afet kuşkusuz insana ve yaşam alanına büyük zarar verir. Ancak günümüz koşullarındaki bilim ve teknolojinin imkânları bu etkiyi azaltmak ve minimuma indirmek için kullanıldığında, doğal afetler büyük felaketlere dönüşmeyebilir. Oysa bilim ve teknoloji sermaye devletin elinde işçi-emekçileri ve ezilen halkları hedef alan silahlanma için kullanılmaktadır. Pek çok savaş uçağı, silah, füze vb. almakla övünen devletten “deprem, sel vb. doğal afetler için şu hazırlıkları yaptık, şu donanımına sahibiz” diye bir açıklama duyulmaz.

Kuşkusuz önemli olan doğal afetlere önceden hazırlanmaktır. Buna uygun konut inşa etmek ve şehir planlamak gerekmektedir. Her türden olasılığı düşünerek insan yaşamına en uygun yerleşim yerlerini düşünmek ve araştırmak gerekmektedir. Kuşkusuz bunu yapmak sermaye devletin harcı olamaz. O sadece bu işlerden rant elde etmeyi düşünür. Binalara ruhsat vermek, bunların denetimini yapmak gibi konular onun için sadece rant alanlarıdır. Böyle olduğu içindir ki insan ve çevre sağlığını gözetmesi gerektiği gerçeğini es geçen. Bu nedenle Van’da yıkılan ve hasarlı binaların çoğunun yeni, bunlar arasında ise devlet kurumlarının fazla olması düşündürücü ve dikkat çekicidir. Örneğin 7 katlı Yurtkur binası, sağlık ocağı, Van Belediyesi’nin AKP’de olduğu dönemde yapılan TEDAŞ binası, imam hatip lisesi ve Erdoğan’ın seçim çalışmalarında vaat ettiği “Van’ın en büyük ve en kapsamlı hastanesi”nin inşaatı da depremde yerle bir olan yerlerdendir.

Van depremi bir kez daha göstermiştir ki, diğerlerinde olduğu gibi, bu felaketin arka planındaki esas sorumlu tüm kurumlarıyla birlikte sermaye devleti ve düzenidir.

*

Bir katilin olay mahalline tekrar geri gelmesi misali, devlet erkânı da Van’da boy göstermeyi ihmal etmedi. Başbakan Erdoğan’ın, “DAP” adlı özel uçağı ile geldiği Van’da yaptığı ziyaret her zamanki gibi burjuva medyada canlı yayınlandı. “Devletin bölge halkına hemen elini uzattığı” propagandası işlendi. Devletin diğer sözcüleri de “görevlerini” ihmal etmedi. Sağlık Bakanı Recep Akdağ, sadece iki çadır

hastaneyi yeterli görüyor olmalı ki, “Sağlık hizmetinde bir sorun yok” diyebildi. Pek çok köye, yollarında hasar olması nedeniyle ulaşılamadığı bilindiği halde İçişleri Bakanı Beşir Atalay “Ulaşılmadık hiçbir yer kalmadı. Bugün itibariyle hiç eksik kalmamıştır” diyebildi!

Van’da yaşanan tablo düzen ve devlet gerçeğini oldukça net ortaya koymaktadır. Başbakan özel uçakla gezebiliyorken, Van’a yeterli kurtarma aracı gönderilmiyor. Bölgede yapılan eylemlere helikopterlerle havadan müdahale edilebiliyor da, deprem nedeniyle ulaşılamayan köylere bir türlü gidilemiyor, yardım götürülemiyor. Öyle bir devlet ki, profesyonel katilleri bölgede cirat atıyorken, bir afet anında müdahale edecek profesyonel kurtarma ekipleri yok. Eylemde ve operasyonlarda pek çok sayıda uçak ve helikopter kullanırken, Genelkurmay’ın açıklamasına göre, bölgeye ilave görevlendirmelerle birlikte, arama ve kurtarma çalışmalarına destek sağlamak için sadece 8 uçak, 7 helikopter görevlendirilmiştir. Kuşkusuz örnekler çoğaltılabilir. Bu kadarı bile devletin sadece insan öldürmeyi bildiğini göstermeye yetmektedir.

Sermaye devleti deprem sonrasında bile terör estirmekten çekinmemektedir. Kaymakamlık önünde “Devlet bu saate kadar niye ulaşamadı” diyerek tepkisini gösteren halka karşı komandolar “güvenlik” önlemi almışlardır. İlerleyen günlerde çalışmaların yetersiz olması nedeniyle tepki gösteren halka polis gaz bombalarıyla saldırmıştır. Gece boyunca çalışmaların durmasına, kurtarma çalışmalarının düzgün yürütülmemesine tepki gösteren halkın taleplerini karşılamak yerine, polis terörü devreye sokulmuştur.

Van halkı esas olarak bundan sonra asıl büyük felaketle karşı karşıyadır. Bu ülkede depremzedelerin acıları sermaye devleti eliyle daha da katmerleştirilmektedir. Daha önce yaşanan depremzedelerin durumu bu açıdan ibretlik örneklerdir. Hâlihazırda Van’daki depremzedelerin çadır, battaniye, içme suyu, temel gıda maddeleri ve ekmek gibi acil ihtiyaçları vardır. Halen binlerce insana çadır ulaşmamıştır. Elektrik ve iletişim altyapısı da çökmüş olduğu için yaşanan mağduriyetin boyutu katlanmaktadır. Yardımlardan oldukça sınırlı bir kesim yararlanabilmektedir. Sular olmadığı için salgın hastalık tehlikesi vardır. Kentte hastaneler hizmet vermemektedir. Yaralı kurtulanların yeterli donanımlı bir hastanede tedavi olması için çevre illere nakli gerekmektedir.

Kirli savaşın tehdidi altında olan Kürt halkı bir de

deprem yıkımıyla yüz yüze kalmıştır. Sermaye devleti bölgenin bir depremle çöken altyapısındaki sorumsuzluğu ve arama-kurtarma başta olmak üzere bölgeye yardım göndermedeki atıllığı ile yıkımın artmasına ve acıların katmerleşmesine yol açmış, depremin etkisini artırmıştır. Böylelikle devlet Kürt halkını ikinci bir kez daha vurmaktadır.

Böylesi bir süreçte Kürt halkıyla dayanışmanın önemi bir kat daha artmaktadır. Toplum genelinde estirilen gerici-ırkçı-milliyetçi rüzgarın deprem mağdurlarını da hedef alacak denli arsızlaştığını ve insanlık dışı bir hal aldığını düşünürsek, bu dayanışma daha da önemlidir.

“Devlet seferber oldu diye bir şey yok!”

26 Ekim günü gazetemize bilgi veren **Eğitim Sen Van Şubesi Örgütlenme Sekreteri Şahin Berki**, “Devlet seferber oldu diye bir şey yok!” diyerek kentteki tabloyu anlattı.

Van’ın merkezine kaosu hakim olduğunu söyleyen Berki, hava koşullarının da ağırlaşmasıyla çadır sıkıntısının en acil sorun haline geldiğini dile getirdi. Artçı depremlerin hala devam ettiğini söyleyerek halkın %80’inin dün geceyi derme çatma naylon barakalarda geçirdiğini ifade etti.

“Soğuk bastırdı, kar bekleniyor. İnsanlar ne yapacağını bilmiyor” diyerek bir kaos ortamının olduğuna dikkat çeken Berki, kentte 1 milyonun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

üzerinde insan yaşadığını ve en az 50 bin çadır gerektiğini belirterek “Bu öyle 3-5 çadırda olmaz” dedi. Berki “Dün akşam yağmur yağdı, insanlar dışarıda kalıyor, merdiven altlarına sığmıyor” diyerek devletin halka dayattığı çaresizliği de özetledi.

KESK’in de kriz masası kurduğu bilgisini veren Berki, kendilerine gelen yardımı halka ulaştıramadıklarını şu ise sözlerle açıkladı:

“İnsanlar bize gelerek çadır istiyor, ama bize kargo ile gelen yardımlar engelleniyor, el konuluyor. Bunlar serbest bırakılmalı.”

Deprem bir kez kapitalizm her gün öldürür!

Erzincan’ı unutmamak, Gölcük’ü unutmamak, Düzce’yi unutmamak, Elazığ’ı unutmamak, Simav’ı unutmamak... Bunu da unutmayacağız. 7,2 büyüklüğündeki Van Tabanlı depremi de unutulmayacaklar listesine girdi. Bir acı daha eklendi keder hanemize, Yunus’un çaresiz bakışları kazındı beynimize. Zaman değişiyor, mekân değişiyor, ölü ve yaralı sayısı değişiyor. Değişmeyen tek şey hiçbir depremden ders alınmadığı gerçekliği... Yine aynı sefalet, yine aynı karmaşa... Tanıdık manzaralar, bildik hikâyeler... Yerle bir olan binalar, yarılan yollar, molozdan dağlar... Yine kürsü başlarında beylik laflar sarf ediliyor, birbiri ardına yardım kampanyaları düzenleniyor. Duyarlı, vicdanlı iş adamlarımız çığlıklarla parçalanmış fon müzikleri eşliğinde bağışlıyorlar gönüllerinden ne koparsa. Deprem dedeler, deprem amcalar yine ekranlarda, belki de aynı şeyleri yüzüncü kez söylemenin bıkkınlığıyla değerlendirmeler yapıyor. Yazarlar yazıyor, çizerler çiziyor ama olmuyor, olmuyor. Hiçbir şey değişmiyor, ateş düştüğü yeri yakıyor, kavuruyor.

Hiyerarşik hatalar zinciri

En küçük bir doğa olayının bile büyük afetlere dönüşmesinin altında, sistematik anlamda bir dizi hata yapılması yatmaktadır. Meseleyi incelediğimizde hatalar zincirinin ilk halkasında planlama hatalarını görmekteyiz. Öncelikli olarak plan yapmada yetkili kurumların çokluğu (bugün TOKİ’nin bile plan yapma yetkisi bulunmakta) bir kaos ortamı yaratmaktadır. Bu kaos ortamında bütüncül bir planlama anlayışı sergilenememekte ve parçacıl planlar üretilmektedir. Üretilen bu planlar sorunları çözmekten oldukça uzaktır. Bütün bunları bir kenara bırakırsak, hazırlanan çevre düzeni planı, nazım imar planı ve uygulama imar planlarında ve diğer alt ölçekli uygulama imar planlarında, alınan plan ilke ve kararlarının çoğunlukla ne derece yanlış olduğu görülmektedir. Tarım arazilerinin imara açılması, denizin doldurulması, yüksek yoğunluklu bir yapılaşmanın tercih edilmesi, doğal eşiklerin dikkate alınmaması ve bunun gibi birçok neden... Örneğin ‘99 Körfez depreminin bu denli ağır tahribata yol açmasının önemli nedenlerinden biri denizin doldurulması olmuştu. Körfez depreminin etki alanına ve verdiği hasar ölçeğine bakıldığında, denizin doldurularak rant alanlarına dönüştürüldüğü ve üzerinde yoğun bir yapılaşmaya izin verildiği Gölcük ve benzeri yerleşmelerde depremle oluşan zemin kırılmaları, çökmeleri, zemin kayması gibi etkilerle su ortamına geçen enerjinin yarattığı dev dalgalar büyük kent parçalarını yapıları ile birlikte suya gömmüştür. (1)

Aynı depremde Avcılar ilçesinde de büyük bir yıkım gerçekleşmiştir. Bu bölgede yıkımın bu denli ağır olmasının nedenlerinden biri de plan kararları ile verilen TAKS (taban alanı kat sayısı) ve KAKS (kat alanı kat sayısı) değerleri ile kat yüksekliklerinin olması gerekenin üzerinde olmasıydı.

Depremden farklı olarak diğer doğal afetlerde de yine verilen plan kararlarının nasıl ağır yıkımlara yol açtığını gördük, görmekteyiz. Geçtiğimiz yıllarda İstanbul’da Ayamama Deresi taşmış ve 31 kişi hayatını kaybetmişti. Taşkın alan sınırında kalan bölgeler önceki plan kararlarında yeşil alan lejandında iken Recep Tayyip Erdoğan’ın belediye başkanı olduğu dönemde bu alanlar yerleşilemez alan olmasına rağmen bizzat onun emriyle imara açılarak 31 insana mezar olmuştur. Aynı

şekilde geçtiğimiz aylarda da Rize sele teslim olmuş 1 kişi ölmüş, kent merkezinde milyonlarca liralık maddi hasar tespit edilmişti. Afet sonrasında bizzat belediye başkanı kent içindeki 24 derenin üzerinin kapatıldığını ve üzerlerine yapı inşa edildiğini açıklamıştı.

Hata zincirinin ikinci halkasında projelendirme ve uygulama hatalarını görmekteyiz. Körfez depremi sonrası TMMOB tarafından hazırlanan deprem raporunda, bölgede yapılan incelemeler ve projelerden elde edilen izlenimlere dayanılarak, binalarda görülen hasarların, projelendirmenin başında alınan mimari ve strüktürel tasarım kararlarıyla başlayan bir dizi yanlıştan kaynaklandığı üzerinde durulmuştur. Bununla birlikte projede teknik bir hata olmasa bile uygulayıcı ve müteahhit kar etme uğruna yapıyı projedeki verileri dikkate almadan, oradaki tasarıma sadık kalmadan inşa ettiği için binalarda büyük hasarlar yaşanmıştı. Bu durum elbette düzelmedi hatta artarak devam etti, etmekte. Mevcut durumu değerlendirirsek sistemin kar hırsının, deprem kuşağında yaşayan tüm insanları bir bomba üzerinde yaşamaya mahkûm ettiğini söylemek abartı olmayacaktır.

Zincirin üçüncü halkasında denetimden, daha doğrusu denetimsizlikten kaynaklanan hatalar yer almaktadır. Denetimde yerel yönetimlerin birtakım uygulama hatalarına göz yummaları, ruhsatsız kaçak olarak inşa edilmiş yapılar için herhangi bir ceza-i müeyyide uygulamamaları kaçak yapılaşmayı beraberinde getirmiştir. Yeterli denetim yapılmadan oluşturulan bu güvensiz yapı stoku deprem gibi doğal afetlerde birer tabutluğa dönüşerek büyük can kayıplarına yol açmaktadır. Halihazırdaki Yapı Denetim Yasası ile denetim gibi önemli bir mesele özel şirketlere devredilerek bugünkü tablonun ortaya çıkmasına zemin hazırlamıştır.

Depremde felaketin gerisinde yanlış yapılaşmanın yattığının en bilinen doğru olması burada da başka bir sektörün ve devasa rantların oluşmasına kapı aralamaktadır. Mevcut yapıların tümünün ıslahının neredeyse imkânsız olması “kentsel dönüşüm” denen saldırıya da meşru bir zemin yaratmaktadır. Aslında acil bir ihtiyaç olsa kentsel dönüşümün kapitalist sistemdeki karşılığı rantın yeniden üretilmesi olmaktadır. Kentlerin en güzel, en gözde yerleri bu yerlere “yakışmayan” ellerden birer ikiyeşer alınmakta “yakışanlara” pay edilmektedir. Avcılar’da bir kaç yıldır kentsel dönüşümle

yapılar” söylemiyle kar etme yarışına girmeleri de depremin üstüne üşüşen akbabaların halini ortaya koymaktadır.

Son olarak kullanıcıdan kaynaklanan birtakım hataların olduğunu görmekteyiz. Yapıların bodrum ve zemin katlarında ticari amaçlı kullanılan lokanta, garaj vb. gibi ticarethanelerin kullanım alanlarını artırmak amacıyla cephe kolonlarının kesilmesi, kısaltılması, konutlarda onaylı mimari projeye aykırı eklemeler ve çıkarımlar yapılması, balkon veya teras gibi alanların tuğla veya bunun gibi ağır malzemelerle kapatılarak oda alanlarına dahil edilmesi, teras çatılarının, sığınak alanlarının ve bina ortak alanlarının bağımsız bölüm alanlarına eklenmesi ve yapının taşıyıcı sistemine hiçbir revize yapılmadan yapıya kat ilave edilmesi gibi bir dizi kullanıcı hatası ilerde büyük felaketlere yol açmaktadır. Elbette bu durumun gerisinde de denetimsizlik yatmaktadır.

Aslında her ne kadar yukarıda sözü edilen bu hatalar teknik hatalar gibi dursa da özünde bunların tamamı sistemin açıklarıdır. Bu anlamda mesele teknik değil daha çok politiktir. Zira bina yapmanın ve şehir inşa etmenin doğruları ve temel mühendislik ilkeleri herkesçe bilinen ve dünya çapında birtakım standartları olan bir iştir.

Plan kararlarının tamamı hükümet veya o alandaki otoritenin baskısı ile alınmaktadır. Burada teknik elemanlarının bilimsel donanımı göz ardı edilerek plan belediye başkanının keyfiyetine bırakılmaktadır. İnşa edilen yapıların denetlenmemesi, denetlense bile onaylı projeye aykırılıklarına yerel yönetimler tarafından göz yumulması, rüşvet ve adam kayırma gibi sahtekârlıkların yapılması salt belediyedeki birkaç memurun kişisel özellikleriyle açıklanacak bir şey değildir. Bu başından beri çürük olan sistemin bir yansımasıdır. Aynı şekilde düzenli periyotlarla (seçim zamanları da denebilir) imar aflarının gerçekleştirilmesi kaçak yapılaşmanın önüne geçilememesine neden olmaktadır. Geçtiğimiz seçimlerde bir belediye başkanının şu vaadi meseleyi gayet iyi özetlemektedir. “Oyunu bize ver, gecekondu gündüz yap!” Mevcutta işi sınırları dâhilindeki alanları kontrol etmek, yapı stokunu denetlemek, bölgedeki sorunları çözmek, altyapı ve diğer birtakım sorunları çözümlenmek olan belediyeler bugünlerde bu işlerini kaldırım belediyeciliğine çevirmiştir. Bugün kaldırımıları

yenilemekten park ve bahçelere çiçek ekmekten başka bir işe yaramayan belediyelerin yapmadığı altyapı hizmetleri yüzünden birçok kentte büyük sıkıntılar yaşanmaktadır.

Buradan Van'daki depreme geri dönersek; yaşanan depremin etki alanında nüfus yoğunluğu nispeten az olsa da yıkımın oldukça büyük olduğunu görmekteyiz. Meselenin kentsel boyutunu incelediğimizde Van merkezinin kentsel makroformunun lineer bir aksta gelişmiş olduğunu ve bu aks boyunca yüksek katlı yapılar olduğunu görmekteyiz. Daha açık bir ifadeyle aktif bir fay hattının yakınında, ona meydan okurcasına bu kadar yüksek katlı konutlar yapmak bugün yaşadığımız bu felakete açıkça davetiye çıkarmaktır. Bilinen doğrular bir kez daha çığnırken yaşanan depremlerden de en ufak bir şey öğrenilmediği de açıkça görülmüştür. Kentin nefes alabileceği bir takım sosyal donatı alanlarının, tıpkı daha önceki felaketlerde gördüğümüz gibi, olmayışının sonuçlarını da hep birlikte televizyonlardan izledik. Birçok insan kent merkezinde kendilerine sığabilecek bir alan bulamadılar çünkü bu alanlar çoktan ranta teslim edilmişti. Bütün bu plansızlığa, kar hırsı ve denetimsizlik eklenince bu kadar yıkımın ve arkasından yaşanan sefaletin olması işten bile değildi ve öyle de oldu.

Deprem bölgesindeki birçok bina ya tamamen yıkılmış, ya da ağır hasar almış durumda. Bu yapıların birçoğunun hâlihazırda yapı ruhsatı ve yapı kullanma izin belgesi bulunmadığı da söylenenler arasında. Belgeleri tamamlanmış ve belediyeden onay almış az sayıda yapının da denetimlerinin yeterli olup olmadığı tartışma konusu. Deprem bölgesindeki yıkılan yapılar sadece konut amaçlı kullanılan yapılar değildi, bu yıkımdan kamu binaları da nasibini aldı. Bölgedeki birçok okul, hastane, karakol ve yurt binası enkaza dönüştü. Depremin pazar günü gerçekleşmesi ve kamu binalarının boş olması can kaybını azaltsa da deprem coğrafyasındaki bir ülkenin her zaman bu kadar “şanslı” olmayacağını söylemek için kâhin olmaya gerek yok.

Devlet kibrinin böylesi

Van depreminin ajanslarda geçmesinden bir süre sonra teker teker birçok devlet yetkilisi Türkiye'deki mevkidaşlarını arayıp duydukları üzüntüyü dile getirip, yardım taleplerini dile getirdiler. Ancak bütün bu yardım talepleri Türk bürokratlar tarafından ellerinin tersiyle itildi. Öyle ya Türkiye bölgede önemli bir güçtü ve uluslar arası arenada da önemli rollere soyunmuştu. Emperyalist ABD ve Siyonist İsrail'in bir numaralı mütefiki, büyük Ortadoğu Projesi'nin aktif taşeronuydu. Üstelik çok yakın bir zamanda Somali'de kahramanlık rüzgârları estirmişti. Böylesi bir durumda diğer devletlerden yardım alıp güçlü devlet imajını nasıl zedeleyebilirdi? Depremzedeler bir çadır kapabilmek adına birbirlerini adeta ezerken, yemek saatlerinde uzun kuyruklara girerken ve zaman zaman aç yatarken belli

ki devlet erkanı raconu çizdirmemek adına bütün yardımlara sırt çevirmişti.

Faşizm yine, yeni, yeniden...

Deprem Van'ı yıkarken fay kırıklarının arasından şovenizmin çıkışına da tanık olduk. Klavyenin başında “çoşanlara” ekranın gerisinden kin kusanlar da eklenince şoven histeri tavan yaptı. Aslında biraz vicdanı olan herkes bu durumu lanetlese de şovenizmin sıradanlaşmaya başlaması toplumsal yarılmayı ortaya

koymaktadır. Almanya'da faşizmin yükselişinde toplumda yaşanan değişiminin benzeri bir durum Türkiye'de de yaşanmaktadır. Faşist düşünce toplum içinde sıradanlaştığı, en ufak hücrelere bile nüfus ettiğinde en tehlikeli biçimini alır. Gelinek noktada bir parça alkış için pespaye bir sabah programı sunucusunun ağzından kan damlata damlata Kürt halkının

yaşadığı acıların üstüne çıkıp tepinmesi bu duruma denk düşmektedir. İşte faşizmin toplumsallaştığı bir biçim olan “milliyetçilik” bu yüzden tehlikelidir. Kendinden olmayana duyulan kin ve nefret ve yüzünü bile görmediği aralarında bebeklerin, çocukların da olduğu insanların ölümünden duyulan haz, hastalıklı bir ruh halinin en açık göstergesidir. Bu hastalık tüm topluma sirayet etmekte bir yandan devlet faşizmini meşrulaştırmakta öte taraftan da toplumu atomize etmektedir. Elbette bu durum rastlantısal bir durum değil tersine politik olarak sıkışan burjuva devletin yönetebilme kabiliyetini arttırma çabasından başka bir şey değildir. İşte son dönemde Kürtlere, kadınlara, gayr-ı Müslimlere, eşcinsellere yönelik artan şiddet ve ayrımcılık depremle varabileceği son noktaya varmıştır.

Deprem bir kez kapitalizm her gün öldürür!

Depremle yaşananlarla bir kez daha sistemi tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Yaşanan acıların ve kayıpların kapitalizm açısından en ufak bir önemi yoktur. Sistemin efendileri şimdiden bu yıkımın rantının emekliliği ve insan aklını zorlayan türlü vergileri hayata geçiren devlet hala yerinde durmaktadır. Kapitalizm canavarı için birer istatistikten ibaret olan deprem kayıpları her depremde aynı şekilde büyümeye devam etmektedir. Yapı denetimi(sizliği) ve imar politikaları ile yeni zenginler yaratılmakta, zengin olanlar daha da palazlanmaktadır. Deprem önüne geçilemeyen bir doğal afetir ve engellenemez ancak kapitalizm insan eliyle kurulmuş bir felakettir ve artık engellenmek zorundadır.

Kaynaklar:

(1) 17 ağustos 1999 Körfez Depremi Raporu, TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi, Kasım 1999 **Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları**

Depremin yıkımı büyüyor!

Kürt halkıyla omuz omuza, dayanışmaya!

Kirli savaşın derinleştirildiği, Kürt hareketine dönük sınırötesi dahil askeri operasyonların yoğunlaştırıldığı ve Kürt halkının çok yönlü olarak teslim alınmaya çalışıldığı bir süreçte meydana gelen Van depremi, sermaye devletin aczini bir kez daha gözler önüne serdi. Devlet erkanından yapılan birçok açıklamada, gerekli ihtiyaçların karşılandığı belirtilerek “ortada sorun yok” havası yaratılmaya çalışıldı. Burjuva medyanın “devlet yardım elini gecikmeden uzattı” yalanını ise Van halkının enkazlar arasından yükselen çığlığı bozdu: “Burada devlet yok!”

Enkazlar altında kalan Kürt halkına yardım göndermek için aradan onlarca saatin geçmesini bekleyen sermaye devleti, halk tepki gösterince “devlet burada” demeyi ise hiç geciktirmedi. Kurtarma çalışmalarının gecikmesine tepki gösteren Van halkının üzerine polislerini salan devlet, depremedeleri böylesi bir felaketin ortasında dahi gaz bombasına boğdu.

Van depremi, aynı zamanda ranta dayalı kentleşmeyi ve yapılaşmayı temel alarak insan hayatını hiçleştiren kapitalist düzende deprem gibi bir doğa olayının felakete dönüşmeye devam edeceğini de bir kez daha kanıtladı. Öyle ki, kirli savaşa ve Kürt halkına dönük saldırganlığa devasa bütçeler ayıran devlet, fay hattında bulunan yerleşim yerlerini ve binaları depreme dayanaklı hale getirmek için bugüne dek tek bir adım bile atmadı. AKP kurmaylarının büyük reklama ve oy avcılığına konu ettikleri binaların birçoğu depremin ardından yerle bir oldu. Açık ki, depremin altında yalnızca çürük binalar değil aynı zamanda düzen sözcülerinin yalanları da kaldı!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), toplum genelinde yaratılan şoven atmosferle kardeş halkların birbirine kırdırılmaya çalışıldığı böylesi bir dönemde Kürt halkıyla dayanışmanın ve deprem felaketinin asıl sorumlusunun sermaye düzeni olduğunu haykırmamanın oldukça önemli bir görev olduğuna inanmaktadır.

Tam da bu bilinçle, tüm yoldaşlarımızı ve dostlarımızı, işçileri ve emekçileri Kürt halkının yanında saf tutmaya, maddi ve manevi tüm olanaklarını seferber ederek ve uygun olan tüm kanalları kullanarak, Kürt halkıyla birlik ve kardeşlik köprüsü kurmaya çağırıyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

25 Ekim 2011

Afet evleri fay üzerine yapılmış

Erciş'e bağlı Çelebibağ beldesinde 13 yıl önce yapılan afet evlerinin, fay hattı üzerine kurulduğu ortaya çıktı. İki kilometrelik alan boyunca devam eden fay hattı evlerin tam ortasından geçiyor, geçtiği arazi ve yolları ikiye böldüğü görülüyor. Evlerin önünde oluşan çukurların derinliği yarım metreyi buluyor.

Köylülerden biri, “Evleri sahiplerinden aldık ama biz gelir gelmez yıkıldı. Ucuz olduğu için biz de buraya geldik ama maalesef evler fay hattı üzerine kurulmuş” diye konuştu.

Dayanışmaya!

İstanbul'da **GOP BDSP**, dayanışma kampanyası başlattı. BDSP, kampanya dahilinde depremzedelerin acil ihtiyacı olan elbise, ayakkabı, battaniye, çocuk, bezi, hijyen malzemeleri başta olmak üzere acil ihtiyaç duyulan malzemeleri toplayarak Van yöre dernekleri aracılığıyla depremzedelere ulaştıracak.

İletişim bilgileri Tel: 0535 915 32 45 / e-mail:gopbdsp@gmail.com
İstanbul'da **Sefaköy İşçi Kültür Evi** de dayanışma kampanyası başlattı. Her türlü yardım malzemesinin, İnönü Mh. Dağlı Sk. No: 14/A (Pazartesi Pazarı karşısı) Küçükçekmece / İstanbul adresindeki Kültür Evi'ne ulaştırılması gerekiyor. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Deprem değil düzen öldürdü...

Başka bir dünya mümkün!

A. Koral

Van’da 23 Ekim Pazar günü 7.2 büyüklüğünde bir deprem yaşandı. Hiçbir zaman gerçeği tam olarak yansıtmayan resmi rakamlar yaklaşık 400 ölü ve 1300 yaralı olduğunu belirtiyor. Fakat depremzedelerin ifadeleri durumun çok daha vahim olduğunu kanıtlıyor. Devlete birazcık uzak bir noktada meydana gelen deprem kapitalizmi insanlığın bilincinde ve vicdanında bir kez daha mahkum etti. Kirli savaşla kimliği ve varlığı yok sayılan, mahkeme tutanaklarında anadili bilinmeyen bir dil olarak geçen kardeş Kürt halkı son dönemde devletin artan baskı ve katliamlarının yanında bir de doğal afetlerin doğal olmayan sonuçlarına katlanmak zorunda bırakılıyor.

Evet mevcut teknolojik düzey birtakım doğal afetlerin yaşanmasının önüne geçemiyor ya da önceden uyarı sistemleri masraflı olur diye kullanılmıyor. Fakat bu doğal afetlerde her seferinde ölen binlerce emekçi, doğanın değil kapitalizmin işleyişinin ve doğasının kurbanlarıdır. Ama bu faturayı kurbanların cahilliğine yüklüyor. Dere kenarına ev yapan cahil insanlar değişler miydi taşan derelerinin yuttukları?

Tersanelerde ölen işçilerin sayısı savaş bilançosuna yaklaşıncı mecburen birkaç girişimde bulunmak zorunda kalan devlet yetkilileri en başta haykırmadı mı cahilliğimizi suratımıza? Madenlerin altında kitlesel ölümler yaşandığında kimin haddine devlete veryansın etmek? Kadere karşı mı gelinir? “maden işçilerinin kaderinde bu var” dememiş miydi yine başbakan?

Van’da çöken ve yıkılan yalnızca emekçilerin yapıları olsaydı hiç zaman kaybetmeden bir kez daha cahilliğimizi vuracaklardı suratımıza, hem de bir güzel kalaylayarak. Fakat devlet hastanesi de zarar görmüştü depremden, öğrenci yurtları da, adliye binası da. Devlet cahil olacak değildi ya. Yapı ve denetim çalışmalarının ülkemizde yalnızca 19 ilde yapılıyor olması ve kalitesiz malzemelerin yapı denetiminin olmadığı Van gibi illere gönderildiği gerçeği açığa çıkmıştı. Ama bu durum devleti zan altında bırakır. Olamaz, kabul edilemez.

Gerçek sorumlular aklanıyor

Satılmış burjuva basın insani duyarlılığın doruk noktalarına ulaşmış gibi görünüyor. Gözyaşları sel olup akıyor. Hüzünlü bakışlar ekranları süslüyor. Özel haberler eşliğinde dramatik fon müzikleriyle beraber depremin analizi yapılıyor. Nihayet uzun uğraşlar ve araştırmalar sonucu depremin faili Van’da yakalandı. Binaların alt katlarını işyeri yapan, daha çok kazanmak için kolonları kesen uyanıklar tespit edildi. Çok şükür. Devlet zan altında kalmadı. Bu uyanıklara kimin ruhsat verdiği, kimin bu uyanıkları denetlemediğini sormaya kalkan, olsa olsa vatan haini olur. Depremin failleri bulunduğu göre, artık bir sorun kalmadı geriye. Kahrolsun hırsız müteahhitler, uyanık esnaflar, yaşasın kapitalizm....!

“Egemenler ve onların hizmetindeki “uzmanlar”, kullandıkları dille gerçekliği bir sis perdesinin ardında saklamak için onu tersyüz ederler. Parçayı büyütüp bütünün görünmesini zorlaştırır, şeyleri adıyla değil de ilgisiz veya zıt kavramlarla ifade ederler. Parçayı bütünden, olguyu nedensellikten kopararak sunar, yalan, çarpıtma ve uydurmaları sayısız kez tekrarlayıp zorla beyinlere yerleştirme taktiği izlerler. Gerçeği kesinlikten uzak, muğlak bir şekilde yansıtır, dahası varolanı kaçınılmaz, mutlak, değiştirilemez, başka türlü düşünülemez diye sunarlar.

Geliştirdikleri dille bilinçleri bulandırma saldırısı

yürütenler her zaman cepheden saldırmazlar, kimi zaman bütünün görünmesini önlemek adına gerçekliğin bir parçasını özellikle öne çıkartırlar. Yalanı yutulur kılmak için doğruyu kısmen, elbette bütünden kopararak gösterme taktiğine başvururlar.” (Parti yayınlarına katkıda dilin önemi, Ekim Sayı 274, Haziran 2011)

Ne kapitalistler ne de onlara ruhunu satan modern faustlar bu çürümüş sistemi insanlığın gözündeki artık ulu orta pazarlayabilecek. Emekçilerin yaşadıkları insanlık dışı koşullar gibi konut sorunu da gerçek anlamda ancak bir devrimle çözülebilir.

TKİP programının Türkiye Devrimi başlıklı 2. bölümünde toplumsal sorunlar alanında alt başlığıyla yer alan maddede durum özlüce ifade edilmiştir:

“Konut ve kentleşme: Burjuvaziye ait kamulaştırılmış konutlar işçilerin ve emekçilerin kullanımına sunulur. Herkese ihtiyaca uygun sağlıklı ve güvenli konut sağlanır. Kira ödemeleri (elektrik, su ve ısınma gibi temel ihtiyaçlar da dahil) en aza indirilir ve zamanla kaldırılır. Konut yapım projelerinde dengeli ve sağlıklı bir kent yaşamı ihtiyacı özenle gözetilir. Kentleşme kırsal kesime doğru yaygınlaştırılır. Eski düzenden miras kentsel yığılmalar planlı bir müdahale ile giderilir. Toplu taşımaya dayalı ücretsiz kent içi ulaşım esas alınır.”

Programda tanımlanan “herkese ihtiyaca uygun sağlıklı ve güvenli konut sağlanır” tanımlaması kapitalizmin doğasına aykırıdır. Bu sistemde devlet bir şirket mantığıyla rant sağlama amacıyla yönetilir. Bu durum önlenilecek durumlarda bile kitlesel ölümlere neden olur.

Başka bir dünya mümkün: Sosyalizm !

Kapitalizm dünyanın dört bir yanında küresel direnişlerle sorgulanıyor. Dünya emekçilerine ve gençlere yoksulluk, işsizlik ve geleceksizlikten başka hiçbir şey veremeyen, sürekli krizler içinde debelenen ve kendi aç gözlülüklerinin faturasını kriz dönemlerinde emekçilere kesen asalak kapitalistler bir kez daha dünyamızı ve insan soyunu tehdit etmekte. Van depremiyle bir kez daha ortaya dökülen gerçekler kapitalizmin tarihsel ömrünün dolduğunu gösteriyor. Bu sistem insanlık ve doğanın önünde aşılması gereken bir engel durumundadır. İnsanlığın tek kurtuluşu sosyalizmdir. Bu olguyu ajitatif bir slogandan öteye bir gerçeklik haline getirebilecek güç işçi sınıfının devrimci programıdır. Bu bilinçle ve deprem vesilesiyle kapitalizmin etkin teşhirini yapmak ve sosyalizmin yakıcılığını haykırmak, bunun yanında Van halkıyla dayanışmayı yükseltmek sınıf devrimcilerinin acil görevidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Van’da yardım yok, polis terörü var

Van’da çalışmaların yetersiz olması nedeniyle tepki gösteren halka polis gaz bombalarıyla saldırdı. Çadır bulmakta zorluk çeken ve geceleri kendi imkanlarıyla naylondan yaptıkları derme çatma çadırlarda geçiren depremzedeler, arama ve kurtarma çalışmalarının ağır olmasından şikayetçi. 25 Ekim günü gazetemize bilgi veren KESK üyeleri devletin seferberlik yalanlarına vurgu yaptı.

Eğitim Sen Van Şubesi Mali Sekreteri Fuat Özdemir hükümet tarafından dile getirilen “hiçbir eksik yok” söylemlerinin deprem gerçeği ile uyuşmadığını belirtiyor. Temel sorunun barınma sorunu olduğunu ifade eden Özdemir, battaniye ve çadır ihtiyacına dikkat çekiyor. Artçıların hala devam ettiğini ve binaların büyük ölçüde hasarlı olduğunu dile getiren Özdemir, insanların dışarıda kaldığını ifade ediyor.

KESK’in bir kriz masası oluşturduğunu belirten Özdemir, Valilik’in organizasyonu sağlayamadığını ifade ediyor. Köylerle sağlanan iletişimin de sıkıntılı olduğunu belirtiyor.

“Halk gece sokaklarda kaldı. İnsanlar tir tir titredi” diyen **KESK Van Şubeler Platformu’dan Şahin Karakoyun** ise tepkisini dile getiren halkın polisin gaz bombalı saldırısına maruz kaldığı bilgisini verdi.

En büyük sorunun çadır sıkıntısı olduğunu yineleyen Karakoyun, yardımların Van Belediyesi ve Valilik aracılığı ile yapıldığını söyledi. Valilik tarafından kurulan çadırların polis lojmanlarında, askeriyein içerisinde ve bazı kamu kurumlarında olduğunu, halkın ise evlerinden çok uzakta olan bu yerlere gitmek istemediğini söyledi. Valilik bünyesinde Kızılay aracılığı ile gelen çadırlar olduğunu ve bunların halka dağıtılmadığını ifade eden Karakoyun, halkın buna tepki gösterdiğini bunu dile getirince de polisin gaz bombalı saldırısına maruz kaldığını ifade etti. Çarşı merkezinde gerçekleştirilen bu saldırının yanısıra polisin ikinci bir saldırıda daha bulunduğunu sözlerine ekleyen Karakoyun, “halk depremden dolayı oldukça hassaslaştı, ama buna tolerans gösterilmiyor, gaz bombalarıyla saldırılıyor” dedi.

İkinci saldırının nedeninin ise gece boyunca çalışmaların durması, kurtarma çalışmalarının düzgün yürütülmemesi üzerine halkın tepki göstermesi olduğunu ifade etti. “İnsanların cenazeleri enkazın altında, 2-3 katlı evler çökmüş, enkaz hala kaldırılmadı” diyerek tabloyu özetleyen Karakoyun çalışmaların yetersiz olduğunu dile getiren halkın polis terörüne maruz kaldığını söyledi. “Halkın talepleri haklı ve meşru” dedi.

Yolu kapattılar

Depremzedeler DSİ Bölge Müdürlüğü önünde toplanarak İpek Yolu’nu trafiğe kapattı. Olay yerine giden polis, depremzedelere gaz bombalarıyla saldırdı. Çıkan gerginlik üzerine polis geri çekilirken, depremzedelerin protestosu devam etti. Tepkilerini dile getiren depremzedelerin sayısı giderek artarken, olay yerine asker ve polis takviyesi yapıldı.

Maraş Caddesi üzerinde de toplanan çok sayıda depremzede kurtarma çalışmalarının gecikmesine tepki gösterdi. Polis burada da depremzedelere gaz bombalarıyla saldırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Faşist kudurganlığa karşı devrimci direniş!

Devletin gerçekleştirdiği soykırım saldırısına karşı Kürt hareketinin Çukurca’da verdiği yanıt bir kez daha azgın faşist teröre malzeme yapıldı. AKP ve faşist düzen partileri, tüm devlet kurumlarını ve efendilerinin sesi medyalarını da yanlarına alarak yoğun bir ırkçı-şoven propaganda başlattılar. Öyle ki bu faşist kudurganlık Kürdistan’da yaşanan depremde hayatını kaybeden ya da yaşama tutunmaya çalışan Kürt halkına dönük öfke seanslarına bile dönüştü. Yanı sıra ülkenin dört bir yanında sözde sosyal medya aracılığı ile, gerçekte ise bu odakların bilinçli yönlendirmeleri sonucu faşizan gösteriler düzenlendi.

Bu faşizan gösterilerde dikkat çekici noktalardan biri, dünyanın birçok yerinde eğitim hakkı için sokaklara çıkan ve Türkiye’de de giderek dinamik bir karakter kazanan liseli gençliğin dolgu malzemesi yapılmasıydı. Birçok kentte okul idarecilerinin doğrudan yönlendirmeleriyle liseli gençlik esen faşist rüzgara katılmış oldu.

Bu eylemlerde kritik önem taşıyan bir diğer nokta ise saldırganların hedefleri oldu. Ağırlıklı olarak BDP il ve ilçe binalarına yönelse de, oluşan faşizan atmosferin toplumsal muhalefeti hedeflediğini söyleyebiliriz. Dolayısıyla bu tablonun işçi ve emekçilere yönelik sosyal ve siyasal saldırıların gemi azıya aldığı böyle bir dönemde yaratılmasının sermaye devleti açısından Kürt hareketini “hizaya sokmanın” ötesinde gerekçeleri olduğu açık.

Zira dünya çapında yükselen sosyal hareketlilik tüm egemenleri olduğu gibi Türkiye sermaye sınıfında da derin bir kaygı konusudur. Kıdem tazminatının kaldırılmaya, esnek üretimin derinleştirilmeye çalışıldığı, ardı ardına zamların açıklandığı, kısacası işçi ve emekçilerin üzerindeki boyunduruğun gitgide ağırlaştırıldığı bir süreçte ise bu korku çok daha görünür hale gelmiştir. Sermaye devleti bu korkuyu bertaraf etmenin yolunu bir kez daha şovenizmin hortlatılmasında bulunmakta, Kürt sorununun Türkiye toplumunda yarattığı ağırlık Türk sermaye devletinin işini kolaylaştırmaktadır.

Böyle bir korku atmosferinde egemenlerin ikili bir hedefi bulunmaktadır. İlki, gündeme gelmesi muhtemel sosyal hoşnutsuzluğu bu boğucu atmosfer ile denetim altına alabilmektir. Bunun birinci ayağı işçi sınıfı iken diğer ayağı devrimci mücadeleye kan taşınması muhtemel gençliktir. Liseli gençliğin bu atmosferde bilinçli bir şekilde öne çıkarılması bu açıdan sermaye devletinin belli bir başarı elde ettiğini göstermektedir. İşçi sınıfı içerisinde ise sorun çok daha çetrefillidir. Türk-İş ve Hak-İş ağaları başta olmak üzere sendikal bürokrasinin önemli bir bölümü faşist propaganda cephesinde yer alsa da, işçi sınıfı halen örgütlü bir biçimde bu propagandaya malzeme olmuş değildir. Ancak, normal dönemlerde bile işçi sınıfının burjuva ideolojisinin etkisi altında olduğunu düşündüğümüzde, bu tehdidi bertaraf etmek için seferber olmak özel bir önem taşımaktadır. Zira, gerici ideolojinin etkin olduğu Bursa, Kayseri, Kırşehir gibi önemli sanayi havzalarında ortaya çıkan faşist kudurganlığın düzeyi dikkat çekicidir.

En önemlisi ise, Kürtlerin, Alevilerin ve devrimcilerin yerleşik olduğu alanların bu kudurganlık içerisinde doğrudan hedef haline getirilmesidir. Bu açıdan Elazığ’da Hozat Garajı’nda ve İstanbul’da 1 Mayıs Mahallesi’nde gerçekleştirilen saldırılar önem taşımaktadır. BDP binalarına yönelen saldırılarda devlet, saldırıların aktörü olarak ön plana çıkmaktadır.

► İnsan değiller!

Hacıbekir Mahallesi’nde kendisine ulaşan kolinin üzerinde ‘kadın-erkek giyeceği’ yazdığını anlatan bir depremzede, “Koliyi açtığımda şok oldum. İçinde taş ve bayrak vardı. Van halkı şuan doğal afetin yaralarını sarmaya çalışıyor. Ama inanın bizi bu saldırılar daha çok yaraladı. Depremın altında kalmadık, kaybolan insanlığın altında kaldık” dedi. Adını vermek istemeyen depremzede, aynı mahallede 26 kolide bayrak ve taş çıktığına dikkat çekti.

Bu tablonun kendisi bile oluşturulan faşist atmosfer içerisinde devletin devrimcilerin yaşam alanlarını daraltmayı özel bir iş edindiğini göstermektedir.

Elazığ’da lise öğrencilerinin ağırlıklı olarak ön cepheye sürüldüğü saldırganlıkta Elazığ müftüsünün ve AKP Elazığ Milletvekili Zülfü Demirbağ’ın basın üzerinden yaptığı çağrılar önemli bir rolü olduğu bilinmektedir. Bu provakatif çağrılar da bir sonucu olarak, Çorum ve Sivas katliamlarını hatırlatan biçimde, Cuma namazından çıkan 3-4 bin civarında kişi ellerinde sallama ve satırlarla Kürt mahallelerine ve işyerlerine saldırmıştır. 2-3 gün boyunca özel olarak örgütlenen bu saldırganlığa karşı devletin aldığı tutum ise işyerlerini korumaya çalışan Kürt halkına ve devrimcilere gaz bombaları ile saldırmak olmuştur.

İstanbul’da devrimci hareketin etkin olduğu mahallelerden biri olan 1 Mayıs Mahallesi’nde ise sivil faşistleri mahallenin göbeğine kadar getiren bizzat kolluk güçlerinin kendisidir. İlk gün bu faşist saldırıya geçit vermeyen mahalle halkına saldıran ve sivil faşistleri mahallenin içine sokan kolluk güçleri, ikinci gün ise önden tüm önlemlerini alarak mahalleye saldırmış, arkasından sivil faşistlerin mahalleye girerek gövde gösterisi yapmalarına zemin hazırlamıştır.

Ortaya çıkan bu tablo sermaye devleti payına yeni Çorumlar’ın, Maraşlar’ın, Sivaslar’ın gündemde

olduğunu göstermektedir.

Sermaye devleti çok yönlü bir kriz ile boğuşurken, bir kez daha toplumsal muhalefeti sindirmek, elde kalan mevzilerini ise yok etmek ya da en azından etkisizleştirmek istemektedir. Bu yanıyları, ne birçok şehirde gerçekleştirilen faşizan gösteriler ve BDP binalarına yönelik saldırılar, ne de ilerici ve devrimcilerin yoğunlukta olduğu noktalara dönük saldırılar devlet aygıtından bağımsızdır. Söz konusu olan siyasal partileri, kolluk kuvvetleri ve medyası ile çok boyutlu bir saldırganlıktır. Devrimin olanaklarını ve bugüne kadar elde edilen devrimci birikimi etkisizleştirmeyi hedefleyen bu saldırganlığa yanıt vermek ise, bu mevzileri çok daha kararlı bir şekilde savunmaktan, oluşturulan boğucu faşizan atmosferi kırmak için “işçilerin birliği halkların kardeşliği” mücadelesini çok daha güçlü bir şekilde yükseltmekten geçmektedir.

İnsanlığı öldürdüler!

Anlı haddini aştı, Erdoğan Anlı’ya aratmadı

ATV’de yapılan bir programda konuşan spiker Müge Anlı şu ırkçı ifadeleri kullanmıştı: “Herkes haddini bilecek. Yeri geldiği mi taş atacaksınız, kuş avlar gibi avlayacaksın sonra yardım isteyeceksin. O polisler hemen yardımına koştu oradakilerin. Hem polise taş atıyorsunuz, hem de yardım istiyorsunuz”

Erdoğan ise devletin acizliğinin üstünü BDP’yi hedef göstererek örtmeye çalıştı. Şunları söyledi: “Ölüm umurlarında değil, İstanbul Belediyesi oraya ulaşıyor, Ankara belediyesi oraya ulaşıyor, ama yanı başındaki belediyeler oraya ulaşmaktan acizler. Asker ve polis taşlamak için organize olanlar bakıyorsunuz ortada yoklar.”

Hakkari’deki asker ölümlerinin ardından toplum geneline yayılmak istenen ırkçı-şoven histeri dalgası, Van’da yaşanan depremin ardından da hortladı. Yüzlerce kişinin yaşamını yitirdiği depremde, insan hayatına coğrafyaya göre değer biçildi.

Burjuva medya, asker ölümlerini Van depremindeki kayıplarla birlikte verirken facebook ve twitter gibi paylaşım sitelerinde yer alan görüşler de şoven ruh halinin yansıması oldu.

“Şimdi size kim yardım edecek”, “yardımı daha önce yardım ettiklerinizden isteyin” gibileri en insancıl olanlarıydı.

Sosyal medyada paylaşılan bu görüşler burjuva medya eliyle devreye sokulan Kürt halkına düşmanlık politikasının toplum tabanında yankı bulduğuna işaret etti. ırkçı-şoven yorumlara çok sayıda kişi de “insanlığınızı unutmayın” eleştirisinde bulundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bir başka ulusu ezen her ulus, kendisini zincire vurur”

H. Eylöl

Kirli savaş çığırtkanlığı ve şovenizm Kürt halkını hedefliyor, başta Kürt hareketi olmak üzere ilerici ve devrimci mevzilere yönelik saldırıların tırmanmasına dayanak yapıyor. Fakat gerçek şu ki, savaş ve saldırganlık politikaları eninde sonunda toplumu boğan, Kürt meselesiyle ilgili olsun olmasın toplumsal muhalefeti zedeleyen bir kapsama sahip. Bu saldırganlık siyaseti toplumsal yaşamın her alanına yediriliyor, gündelik ve olağan hale getiriliyor. Bu haliyle de bugün savaş çığırtkanlarının peşine takılan onbinler farkına varmadan gerçekte kendi boğazlarına geçmiş ilmeğin daha bir sıkılmasına hizmet etmiş oluyorlar.

Son olarak Çukurca’da gerçekleşen saldırı sonucu 24 askerin hayatını kaybetmesinin ardından bu gerçek bir kez daha görülmüş oldu. Öncelikle belirtmekte fayda var ki hayatını kaybeden 24 asker, devletin şiddet ve imha yoluyla çözmeye çalıştığı Kürt sorununun bu yolla halledilemeyeceğini de göstermiş oldu. Kuşkusuz sermaye devleti Kürt halkına yönelik saldırganlığını, sömürmekte olduğu onmilyonlarca işçi ve emekçi karşısında yürüttüğü sınıf savaşında lehine çevirmeye çalışmakta. Bu amaçla da ölen askerlerin cesetlerini kendine malzeme yapıyor. Esasında son 10 yıldan biraz fazla bir zamandır toplumun şovenizmin zehriyle nasıl uyuşturulduğuna sıklıkla tanık olmaktadır. Ölen askerleri vesile ederek duygu sömürüsü yapanların gerçekte sadece “ölü sevicileri” olduğunu ise hayatın kendisi gösteriyor.

Devletin sürdürdüğü kirli savaş ve saldırganlık sonucunda Kürt halkı büyük bedeller öderken, bu kirli savaşın rüzgarına kapılan diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerse politik bakımdan bir çürüme ve yozlaşma süreci yaşadı. Dur deyince duran, yürü deyince yürüyen, vur deyince vuran, yani Nazım’ın “Akrep gibisin kardeşim” şiirini doğrularcasına toplumsal bir histeriye dönuşen, kendini vuran bir öfke sokaklarda kol gezer oldu.

Oysa bir düşünün, son örnekte olduğu gibi sözde “vatan borcunu” hayatıyla ödeyen askerin borcu nedeniyle kesilen elektriğinin açılması için ölmesi mi gerekiyordu? Yahut onun ölümü nedeniyle artık hiçbir yoksulun elektriği kesilmeyecek midir? O asker neyin bedelini ödemiştir.

Nefret silahı bilinçli olarak Kürt halkına çevrildi. Bu sayede neden hiçbir asker cenazesinin villalardan kaldırılmadığı merak edilmedi. İşçi ve emekçilerin gözleri savaşın nedenlerine değil savaşın sonuçlarına yöneltildi. Ölen, TC üniforması giydirilmiş emekçi çocukları olunca matem ve nefret duygusu sokakları doldurdu. Ölen, emekçi Kürt çocukları olunca ise sevinç çığılıkları... Empati yapılma gereğı duyulmadı bile. Sanki sadece ölen askerlerin anneleri, nişanlıları, eşleri geride kalmıştı. Kürt gençlerinin anıları ve hasretleri akıllara hiç gelmedi. Zira gelemeydi de. Kardeş olmasına Türklerle Kürtler kardeşti resmi anlayışa göre ama, kardeşleriyle anlaşmak için sadece Kürtler kardeşlerinin dilini öğrenmek zorundaydı. Türklerse bütün dilleri öğrenmeye çalışsalar da Kürtçe öğrenmelerinin bir gereğı yoktu.

Kaybeden kim, kazanan kim diye sorulmadı, sorgulanmadı. Servet ve sefalet arasındaki uçurumun büyümesi bu sayede gözlerden saklandı. Öte taraftan burjuva hukuk sistemi mülk sahiplerinin çıkarları için işlemeye devam etti. Deniz Feneri tutukluları bu

hengâme arasında tahliye edildi. Elllerinden kan damlayan Hizbullah tutuklularının sonuncuları aynı günlerde serbest bırakıldı. Birbiri ardına gelen zamlar bu sayede unutturuldu. Sermaye sınıfı ve onların hükümetleri tarafından öyle bir zehirlenme yaşandı ki bu zehrin etkisi şu deprem günlerinde bile kendini gösterdi. Ölen Kürt kardeşlerimiz olunca nasıl bir zavallılaşıma yaşandığına tanık olduk.

Onbinlerce insanın ölümüne neden olan bu savaşın sorumlusu hep Kürtlermiş gibi algılandı. Sanki Kürt halkı durduk yerde başkaldırmıştı. Taktirî Sükûn vb. gibi imha ve inkâr yasaları, tarihin yeniden yazılarak çarpıtılması, “vatandaş Türkçe konuş” kampanyaları, “kart-kurt” tekerlemeleri, kan akan Zilan deresi, 33 kurşun, Dersim, Nevala Kasaba, İstiklal Mahkemeleri, “Ne mutlu Türküm diyene” gibi kafatasçı söylemler, anadilinde konuşması yasaklandığı için bozuk Türkçe’yle konuşmak zorunda bırakılanların “kıro” diye aşağılanması, dışkı yedirilen köylüler gerçeğı, zorla boşaltılan köyler, tecavüzler, kulak koleksiyonları, toplu mezarlar, asit kuyuları, binlerle ifade edilen “faili meçhuller” ve daha bir çok katliama, kıyıma, aşağılanmaya maruz kalan Kürt halkı değil miydi? Resmi rakamlara göre bu savaşta öldürülen 30 küsur bin insan acaba kimdir?

Öte taraftan PKK’nın 1984’te “İlk kurşun”u attığı günden bugüne geçen zamandan 20’lerinde olanlardan hayatta olanlar 50’li yaşları çoktan aştı. Oysa dağlarda savaşan Kürt gençlerinin yaşları hala 20’lerle ifade ediliyor. Yani hala daha binlerce gencecik insan bir zorunluluk sonucu değil tümüyle gönüllü olarak bu savaşta taraf oluyor, hem de öleceğini bile bile. Yani eğer bir halk hala daha en gençlerini dağlara gönderiyorsa basit bir mantık bile bu durumun kaynağını bulabilir.

Ama çözümsüzlüğün mantığı başka türlü işliyor. Egemen anlayışa göre üniversitelerde geleceklerine sahip çıkan öğrenciler olmasa, sokaklarda hakları için yürüyen işçiler olmasa, hatta Aleviler, Ermeniler vb. olmasa, devrimciler olmasa ne de güzel yaşanabilirdi bu ülkede. Kürtler de olmazsa Kürt sorunu da olmazdı bu anlayışa göre.

Mesele bu haliyle- sadece duygu dünyasının hümanizmiyle değil- iki cepheden farklı

yorumlanabilmekte, farklı sonuçlara varılabilmektedir. İki farklı sınıfın, iki farklı dünyanın çözüm yolları karşımıza çıkmaktadır. Marx’ın İrlanda sorunu hakkında dile getirdiğı şu cümleler oldukça öğreticidir.

“... İrlanda, İngiliz hükümetinin büyük bir düzenli ordu beslemesi için tek bahanedir ki bu ordu gerektiğinde daha önce de olduğu gibi, askeri eğitimini İrlanda’da tamamladıktan sonra İngiliz işçilere karşı kullanılabilir. ... Son olarak, İngiltere, bugün, eski Roma’da devasa boyutlarda olmuş olan şeyin bir yinelenmesini görüyor. Bir başka ulusu ezen her ulus, kendisini zincire vurur.”

Yoksul dünyalarından çıkıp savaş elbisesi giymek zorunda bırakılan genç insanlar, kendi haklı davaları için mücadele yolunu seçmedikleri için başkalarının çıkarlarına sürmekte olan savaşlarda ölmekte ya da sakat kalmaktadırlar. Geriye bıraktıkları miras ise yine bu aynı yoksulluk olmaktadır. Ancak bu bir yazğı değildir. Tıpkı Kore’de Amerikan emperyalizminin çıkarına, 23 cente mal olarak ölmenin bir kader olmadığı gibi. Ölünmesi gereken öyle bir dava olmalıdır ki amacı eşitlik olsun, kardeşlik olsun, insanın insan üzerindeki sömürüsü son bulsun. Ayrıca bilinmelidir ki bugün Kürt halkına çevrilmiş namlular kolayca hakkını arayan herkese çevrilebilmektedir. Askeri faşist darbelerin, idam edilen devrimcilerin, kanlı provokasyonların, işkencehaneye çevrilen zindanların örneğinden tarihe bakmakta fayda vardır. Bugün işçi ve emekçiler her hak arama eyleminde, en barışçıl gösteride bile karşılarında kimleri bulduğunu gayet iyi bilmektedir. Aynı namlulara hedef olanların düşmanları da aynıdır. Burjuvazi bu gerçeğın üzerini ne kadar örtmeye çalışırsa çalışsın Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkı bu mücadele kardeşliğini er geç yakalayacaktır.

Bu coğrafyada yaşayan işçi ve emekçiler kapitalist sistemin ve onun devraldığı sömürü düzenlerinin çözüm(süzlük) yollarına değil, kendi Marksist dünya görüşlerinin devrimci çözüm yollarına başvurmalı, “ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına” saygı duymakla kalmayıp bu hakkın savunucusu olmalıdır. Eşitliğin, özgürlüğün ve gönüllü birlikteliğin hayat bulabileceğı tek gerçek düzen sosyalist cumhuriyetler birliğıyle kurulacaktır.

Sendika bürokratları Kürt halkına yönelik başlatılan savaşıta, bu haksız savaşı toplumun davası haline getirmek için işbaşına koyuldu. Başta Türk-İş ve Hak-İş ağaları TÜSİAD, TİSK ve TOBB'un da içerisinde olduğu 24 "STK" ile İstanbul'da 30 Ekim günü bir yürüyüş düzenlemeye hazırlanıyor.

"Milli birlik ve bütünlüğü hedef alan bu olay karşısında sessiz kalmayacaklarını" söyleyen bir açıklamayla duyurulan bu girişim, işçi sınıfına ihanet ve Kürt halkına düşmanlığın ulaştığı boyutları gösteriyor.

"Birliğe Çağrı Platformu" adıyla biraraya gelen kurumlar adına konuşan TOBB Başkanı Rifat Hisarcıkhoğlu'nun açıklamaları ise şovenizm zehrinin toplumun yönetilmesi için nasıl etkili bir araç olarak kullanıldığını gösteriyor.

"İşçiyiz, işvereniz, esnafız, memuruz, emekliyiz, çiftçiyiz, doğuyuz, batıyız, kuzeyiz, güneyiz, biriz beraberiz. Oynanan kirli oyuna hep birlikte karşı duracağız. Birlikteliğimizi savunacağız. Hepimiz biliyoruz ki bu milletin tarihinde kirli oyunlar eksik olmamıştır. Bu kirli oyunları, her zaman milletimizin azim ve kararlılığı bozmuştur. Bizim en büyük gücümüz kardeşliğimiz olmuştur" diyen Hisarcıkhoğlu, emekçilerle patronların aynı gemide olduğunu yanılsaması yaratarak sınıfsal farklılıkları silikleştirmeye çalışıyor.

Birliğe Çağrı Platformu'nda yer alan örgütlerin arasında TİSK, MÜSİAD, TUSKON, TÜSİAD, Memur Sen, Türkiye Barolar Birliği, Türk-İş ve Hak-İş yer alıyor.

Arka bahçede "terör" edebiyatı

Medya patronlarını toplayarak "ayar" yapan AKP'nin şefi Tayyip Erdoğan, hemen arkasından ise Hak-İş Genel Kurulu'nda boy gösterdi. Özel bir mizansene dönüştürülen genel kurul salonunda konuşan Erdoğan, ağzı salyalı açıklamalar yaparken birlik ve beraberlikten dem vurdu. "STK'ların ortak aklın oluşmasına katkı sağlaması lazım" diyen Erdoğan, ekonomi konusunda ise parlak tablolar çizdi.

Erdoğan konuşmasında Kürt hareketine ve özellikle de BDP'ye yüklenirken, "terörü bütün yönleriyle mahkum edemeyen zihniyetler var" şeklinde konuştu. Konuşmasında AB'yi de hedef gösteren ifadeler kullanarak "Türkiye'nin büyüklüğü, artan itibarı" üzerine de ahkam kesti.

Konuşmasında terör edebiyatı yapan Erdoğan, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal durumu hakkındaki gerçekleri çarpıtarak, her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Erdoğan, Türkiye ekonomisinin "güçlü temeller üzerinde yükselmekte olduğunu" iddia ederek 2008 krizinden ekonomiyi güçlendirerek çıktıklarını ve istikrarlı bir zeminde sağlıklı politikalarla yol aldıklarını söyledi. İşçi ve memurların durumuna da değinen Erdoğan, "Geçmişte neler yaşandığını, nasıl ağır kriz dönemlerinden geçildiğini, ne kadar büyük bedeller ödendiğini benim size anlatmama gerek yok. Çünkü o günlerin en ağır yükünü bu ülkenin çalışan kesimleri, işçisi, memuru, esnafı emeklişi çekti" diyerek bugün durumun farklı olduğunu iddia etti. "Bugün o günlerin ne kadar uzağında olduğumuzu, ülkenin nasıl bir bir iyileşme seyrine bugünlere geldiğini de yine en iyi sizler biliyorsunuz" diyerek herkesin gözünün içine baka baka yalan söyledi.

Kirli savaş karargahlarında tasarlanmış bir mizansen olan Hak-İş Genel Kurulu böylelikle, bir yandan kardeş bir halka karşı yürütülen kirli savaşı "toplumun davası" olarak yutturmak için, diğer yandan ise kirli savaşı ağır ekonomik ve sosyal sorunların üzerini örtmek için kullanmış oldu.

24 "STK"nın girişimine yönelik değerlendirmeler...

"Şiddete dayalı politikaların borazanlığına soyundular"

"Barış, demokrasi, özgürlükler için katkı vermelerini isterim"

Türk Tabipler Birliği (TTB) Merkez Konseyi Üyesi Hüseyin Demirdizen: Türkiye'nin gerçekten temel sorunları olan barış, demokrasi, çalışma hayatındaki sorunlar, örgütsüzleştirme, taşeronlaştırma, siyasi hayattaki sorunlara karşı '90'lı yıllarda TTB'nin de içinde bulunduğu bir Emek ve Demokrasi Platformu vardı. Şu an da KESK, DİSK ve TMMOB içerisinde olduğu bir platformla görüşlerimizi açıklıyoruz.

Türkiye'deki çatışmanın artmasıyla birlikte bugüne kadar emek ve demokrasi için çok ciddi bir ortak mücadelenin içerisinde olmamış olan, çağrılara da sessiz kalan işveren örgütleri, Türkiye'de çalışma hayatını ilgilendiren pek çok antidemokratik yasanın çıkması için taraftarlar. Konunun kendisinin hassasiyetini sahiplenmekle ve Türkiye'deki toplumsal barışı sabote edecek çatışma ortamına karşı insanlardaki ve toplumlardaki hassasiyeti anlamakla birlikte, 24 örgütün planlı ve toplumun tamamını kapsayacak barış, demokrasi, özgürlükleri temel alan toplumsal iklimin oluşturulmasına katkı vermelerini isterim. Bu oluşumun içinde TTB yer almış değildir. Ortaya koyacakları programa ve dile bakarak tutumumuzu bundan önceki süreçlerde olduğu gibi kamuoyuyla paylaşıyoruz.

Birarada yaşamamızı giderek zorlaştıran bu çatışma ortamının sonlandırılmasını isteyen her talep bizim için kıymetlidir. İrkçı-milliyetçi söylemlerin toplumsal barış ve birarada yaşama özlemiyle yeniden normalleştirilmesi ve toplumun büyük bir kesiminin birbirini anlayan, birarada yaşamı savunan, ötekinin değerlerine ve temel haklarına saygı gösteren bir barış ortamı için, daha önceki pozisyonları ne olursa olsun bu konuda söz söyleyebilecek örgütlerle birarada olmayı isteriz. Yeter ki bu

söylemler aslında barış isterken milliyetçiliğe, toplumsal barışı söylerken kutuplaşmaya hizmet etmesin.

"Önce barış demeyi öğrenmeleri gerekir"

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Genel Başkan Yardımcısı Avukat Münip Ermiş: Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin öncülüğünde ve Türkiye Barolar Birliği'nin de katıldığı bir grup örgütün "Teröre lanet" adı altında başlatmaya çalıştığı kampanyanın, şiddetin dilini daha da yaygınlaştırmanın ötesinde sonuç doğurmayacağı inancındayız.

Kürt sorununun siyasal bir sorun olduğunu ve silahlı Kürt hareketinin de bu siyasal sorunun bir sonucu olduğunu kabullenmeden, soyut bir "TERÖR" söylemi üzerinden sürdürülen kampanyaların hiçbir kimseye faydası olmayacaktır. Siyasal sorunlar, siyasal alanda çözülür. Bu türden örgütlerin sorumluları gerçekten bir şeyler yapmak istiyorlarsa siyasal iktidara baskı yapmalıdırlar. Yoksa yaptıkları iş 30 yıldır sürdürülen şiddete dayalı politikaların yeni bir borazanlığına soyunmanın ötesine geçmeyecektir.

Milliyetçi kampanyalar ancak savaşa hizmet eder. Başlatılmaya çalışılan kampanya tam böyle bir şeydir. Toplumdaki şoven/ırkçı duyguları tetiklemeye yarayacak, kanın durmasına ve barışa değil, savaşa hizmet edecektir. Bu örgütler gerçekten kandan rahatsızlık duyuyorsa, önce barış demeyi öğrenmeleri gerekir. Hele hukukçu örgütlerinin bu türden kampanyalara kesinlikle bulaşmaması gerekir. Türkiye Barolar Birliği avukatların örgütüdür. İnsan haklarını ve hukuku savunmakla sorumludur. Devletin ve siyasal iktidarın çizgisine düşmemelidir.

Çukurca'daki çatışmaları bahane edip sınırı aşarak Güney Kürdistan'a giren Türk devleti daha kapsamlı ve uzun süreli bir kara hareketi için de hazırlıklarını sürdürüyor. Fakat bu operasyondan bir sonuç alması olası değil. Çünkü Kürt sorununu bu tür imha hareketleriyle çözmek mümkün olmadığı gibi, geçmişte gerçekleşen bu türden operasyonlar hep başarısızlıkla sonuçlandı.

Türk devleti bugüne kadar Güney Kürdistan topraklarına yönelik, içerisinde onbinlerce askerin katıldığı büyük hareketler da olmak üzere, 25 askeri hareket düzenledi. Irak ile imzalanan 1983 tarihli "Sınır Güvenliği ve İşbirliği Anlaşması"na dayandırılan ilk operasyon bu tarihten bir yıl sonra 27 Mayıs 1984'te düzenlendi. 7 bin kadar asker, "Türkiye'ye sızarak terörist eylemler yaparak kaçtıkları" gerekçesiyle Irak'ın içerisine 5 kilometre kadar girdi. Saddam rejiminin de ordusuyla destek verdiği operasyondan bir sonuç elde edilemedi.

11 Ekim 1984 tarihinde Çukurca ilçesinde çıkan çatışmada 8 askerin ölümünün ardından bir kez daha sınır ötesi hareket düzenlenerek PKK kampları hedef alındı.

Bu tarihten iki yıl sonra gerçekleşen operasyon 1986'da 15 Ağustos tarihine denk getirildi. Yaklaşık 8 bin askerle yapılan bu oldukça kapsamlı operasyondan da bir sonuç elde edilemedi.

4 Mart 1987'de gerçekleşen operasyonda ise 30 savaş uçağı PKK kamplarını bombaladı. Bu en büyük operasyonlardan biri olarak kaydedildi.

'88-91 tarihleri arasında ise Bağdat yönetiminin izin vermemesi nedeniyle operasyon düzenlenemedi. Bu tarihten sonra ise iki devlet arasında yapılan görüşmelerin ardından anlaşma yeniden yürürlüğe sokuldu.

5-21 Ağustos tarihleri arasında helikopter ve savaş

uçakları eşliğinde düzenlenen sınır ötesi hareketin ardından, 11 Ekim 1991 tarihinde "sınırlı" bir operasyon daha düzenlendi. Bu operasyonu ise 25 Ekim'de Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Kürt partilerinin desteklediği operasyon izledi.

Bu tarihten sonra kısa süreli çok sayıda sınır ötesi hareket yapılırken, en büyük hareketlerden birisi 12 Ekim 1992'de düzenlendi. Yaklaşık 15 bin asker, tank ve helikopter desteğiyle Güney Kürdistan'a girdi. Operasyon 20 gün sürerken, Genelkurmay Başkanlığı "terörün kökünün kazındığı"nı açıkladı.

28 Ocak 1994 tarihinde düzenlenen ve o güne kadar yapılan en büyük operasyonda savaş uçakları Zeli Kampı'nı hedef aldı.

6 Şubat 1994 tarihinde ise bu kez Hakkari Dağ Komando Tugayı'ndan 4 bin asker general Osman Pamukoğlu komutasında sınırı aştı.

Bu tarihten kısa bir süre sonra, 21 Mart 1995'te bugüne kadar yapılan en kapsamlı hareket düzenlendi. "Çelik" adı verilen harekatta 35 bin asker tanklar eşliğinde ve 4 koldan Güney Kürdistan'a girdi. Harekatın ardından yapılan açıklamaların ortak vurgusu, "terörün belini kırdık" oldu.

Yakın dönemde yapılan en büyük sınır ötesi hareket ise kış ortasında, 2008 yılının Şubat ayında yapıldı. Genelkurmay Başkanı'nın "PKK kamplarını BBG evi gibi izliyoruz" diyerek övündüğü ve 10 bin kadar askerin katıldığı operasyon büyük bir fiyaskoya dönüştü. Güney Kürdistan'ı kaçarcasına terk eden Türk ordusunun uğradığı fiyasko, emekli olduktan sonra aynı genelkurmay başkanı tarafından da kabul edildi.

Bu son büyük operasyon öncesinde çıkarılan sınır ötesi tezkeresi, son olarak 5 Ekim 2011 tarihinde uzatıldı. Türk devletinin bir süre önce savaş uçaklarıyla başlattığı sınır ötesi hareket ise aralıksız sürüyor.

Üniversitelerde faşist saldırganlık

Hakkari'deki asker ölümlerinin ardından birçok kentte gerçekleşen faşist saldırılar üniversitelere de sıçradı.

İÜ'de faşist-polis işbirliği

20 Ekim günü İstanbul Üniversitesi'ne giren 50 kişilik ülkücü-faşist grup adeta terör estirdi. Faşist beslemeler ellerindeki satır ve sopalarla hiçbir engellemeye karşılaşmadan Beyazıt Kampüsü'ndeki Hukuk Fakültesi'ne girdiler. Devrimci ve ilerici öğrencilerin astığı afişleri yırtan faşistler daha sonra ÖGB'lerin ve polisin korumasında öğrencilere saldırdı.

Yaşanan çatışmanın ardından okula giren çevik kuvvet polisleri faşistleri kollayarak devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Öğrencilerden üçü yaralandı.

Faşist saldırı **21 Ekim** günü Beyazıt Kampüsü girişinde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edildi. 300 kişinin katıldığı eylemde emniyetin provokatif tutumu dikkat çekti.

Eylemin ardından topluca Beyazıt Merkez Kampüsü'ne geçildi. Faşistler de ana kapıda 60-70 kişilik bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kampüs içinde bekleyen devrimci ve ilerici öğrenciler esnaf kapısından üniversiteye girmek isteyen bir grup faşisti uzaklaştırdılar.

Devrimci ve ilerici öğrenciler akşamüstü toplu çıkış gerçekleştirdiler. Fen-Edebiyat'a geçerken öğrencilerin önü polis tarafından kesildi. Öğrencilerin kendilerine hakarete bulunan bir faşiste müdahale etmesinin ardından polisler biber gazlarıyla saldırıya geçti. Polis ve öğrenciler arasında çatışma yaşandı.

Öğrenciler faşistlerce yaralanan arkadaşlarını almak için Fen-Edebiyat Fakültesi'ne yöneldiler. Çevik kuvvetleri öğrencilerin üstüne salan polis şefinin üstüne isabet eden taş ile olayların fitili yeniden ateşlendi. Polis öğrencilere azgınca saldırdı. Bir kısım öğrenci gözaltına alındı, çok sayıda öğrenci de yaralandı.

Hopa'da polis terörü

22 Ekim günü Hopa Parkı'nda, Hopa Meslek Yüksek Okulu'nda okuyan ilerici ve devrimci öğrencileri hedef alarak gerçekleştirilen faşist saldırıya 25 Ekim günü de azgın polis terörü eklendi.

Hopa Parkı'nda yaşanan saldırının ardından faşistler hakkında suç duyurusunda bulunan ilerici ve devrimci öğrenciler 25 Ekim sabahı okul giriş kapısında polis yığınağı yapıldığını farkettiler.

Okul içerisine giren çevik kuvvet polisleri ilerici ve devrimci öğrencilerin yanına gelerek tehditler savurdular. Öğrencileri "okulun düzenini bozmak isteyenler var" diyerek tehdit eden Hopa İlçe Emniyet Amir'i'ne tepki gösteren ilerici ve devrimci öğrenciler polis terörüne maruz kaldı. Öğrencileri yere yatırarak tekmeleyen ve azgınca darp eden polisler, Dursun ve Atakan isimli iki öğrenciyi ağır yaraladı. Görkem, Çağdaş ve Kerem isimli öğrencileri de gözaltına aldı.

Okul içerisindeki polis terörü karakol önünde de sürdü. Arkadaşlarının götürüldüğü karakol önüne giden öğrenciler burada da polis saldırısına uğradılar. Biber gazı ve copların kullanıldığı saldırı sırasında 5 kişi daha gözaltına alınırken Hopa Halkevi yöneticilerinden Kamil Ustabaş da polisin saldırısına uğradı.

Yaşanan polis saldırısını aktaran bir Kızıl Bayrak okuru, faşist saldırılara ve polis terörüne boyun eğmeyeceklerini dile getirdi.

İlerici ve devrimci kurumlara tehdit mektupları

Kayseri'de ilerici ve derimci kurumlara ve kişilere tehdit mektupları gönderildi.

BDP, BDSP, EMEP, Kayseri İşçi Kültürevi, Hacıbektaş Veli Kültür Derneği vb. birçok kurumu ve ilerici, devrimci siyasi yapıyı hedefleyen tehdit mektubunda "... Akıllı olun nefesim ensenizde yapmış olduğunuz diyalogdan haberim var. Bir gün hepiniz şehit kanları içinde boğulacaksınız vatan hainleri" gibi ifadeler yer alıyor.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Barış ve Demokrasi Partisi taraftarları, Demokratik Haklar Federasyonu, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Sosyalist Demokrasi Partisi tarafından yapılan açıklamada mektubun dağıtımını yapan kişinin **Serdar Aras** olduğu belirtiliyor.

Açıklamada şu ifadeler yer alıyor: "İşbirlikçi kimliği ile bilinen Serdar Aras'ın polisle olan ilişkisinin özel bir kanıt gerektirmediği belirtilerek, Kürtlerin yoğun olarak gidip geldiği bir kıraathaneye gelen Serdar Aras, halkların kardeşliği mücadelesine inanan bir esnafa verilmek üzere tehdit mektuplarından birini bırakmıştır. Aynı mektuptan,

HEP, DEP, HADEP yönetimlerinde görev yapmış yurtsever emekçilere de gönderilmiştir."

Tehdit mektuplarının dağıtımını yapan Serdar Aras'ın sadece ve sadece basit bir piyon olduğunun söylendiği açıklamada mektuba ruhunu veren şeyin imha ve inkar politikaları olduğuna dikkat çekiliyor. "Tehdit mektuplarının gerçek faili, Kürtlerden gelen her türlü hak ve demokrasi talebini terör yaygarasıyla bastırmaya çalışan, bu talebi ortaya koyan legal parti, kurum ve kuruluşları 'terör örgütü' ile bağlantılı olmakla suçlayan, bu amaçla kendi hukuk kurallarını da hiçe sayarak Kürt milletvekillerini hapislerde çürüten sömürgeci sermaye düzenidir" deniliyor.

Açıklamanın devamında ise şu ifadeler yer verildi: "Sömürgeci sermaye düzeninin tüm kurum ve yetkililerinin ırkçılık yarışına girdiği bir süreçte, halkların kardeşleşmesi mücadelesine daha sıkı sarılacağız. Estirmeye çalışılan ırkçı rüzgarları göğüsleyip püskürtmek için çabalarımızı ortaklaştıracğız."

Kızıl Bayrak / Kayseri

Gençliğin 6 Kasım hazırlıklarından...

Eskişehir

Ekim Gençliği, Genç-Sen, DPG, PDG, SGD ve YDG'den oluşan YÖK Karşıtı Platform 6 Kasım çalışmalarına başladı. Anadolu Üniversitesi'nde afiş ve bildirilerin yanısıra yemekhanenin önüne açılan stantla öğrenciler 6 Kasım Hazırlık Komitesi'ne çağrıldı.

6 Kasım Hazırlık Komitesi'nin toplantısı ise 25 Ekim günü İİBF kantininde yapıldı.

Toplantının giriş bölümünde gençliğin ve üniversitelerin içinde bulunduğu durum ve gençliğin başlıca gündemleri üzerinde duruldu. YÖK'ün üniversiteler üzerinde baskı mekanizması olarak işlediğine vurgu yapıldı. Güncel siyasal sorunlara da değinilen tartışmada, gençliğin sadece YÖK'ü değil, bir bütün olarak YÖK düzenini hedefe alması gerektiği vurgulandı.

Daha sonra 6 Kasım'a kısa bir süre kala nasıl bir çalışma hattı izlenmesi gerektiği konuşuldu. Bunun için komitelerin öncelikle yerellerde oluşması gerektiği ifade edildi. Anadolu Üniversitesi Yunus Emre ve İki Eylül kampüslerinde ve Osmangazi Üniversitesi'nde komiteler kurulmasına karar verildi.

İzmir

İzmir'de 6 Kasım protestoları için Ege Üniversitesi Felsefe Kulübü, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Siyah Pembe Üçgen, TUM-İGD ortak eylem yapma kararı aldı.

"Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim İçin Yürüyoruz" şiarı ile örgütlenecek protestolar **2 Kasım**'da Ege Üniversitesi'nde yapılacak panel ile başlayacak. Panelde 'Üniversite Tarihi ve Bilimsel Eğitimin Koşulu', 'Eğitimin Ticarileştirilmesi ve Bologna Süreci', 'Öğrenci Muhalefeti Nasıl Örgütlenmeli?' konuları üzerine sunumlar yapılacak, bileşen adına bir temsilci öğrenciler cephesinden gündemi tartışacak.

3 Kasım'da saat 12.15'te Ege Üniversite'sinde Edebiyat Fakültesi'nden başlanarak kampüs dolaşılacak ve E-Cafe'de basın açıklaması yapılacak. Aynı gün Alsancak ÖSYM bürosu önünde saat 18.00'da toplanılarak merkezi eylem gerçekleştirilecek. Yürüyüş, Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişinde basın açıklaması ile sona erecek.

Eylemin yapılacağı güne kadar afiş ve bildiriler ile öğrenciler alanlara çağrılacak.

Ankara

Ankara'da ilerici ve devrimci öğrenciler 30 Ekim günü gerçekleştirecekleri 6 Kasım mitinginin çalışmalarına başladılar.

Genç-Sen, Ekim Gençliği, DPG, ÖEP, ÖGM, SDH, TUM-İGD, YDG, SÖZ Dergisi ve Tıp Öğrenci Kolu'nun birlikte gerçekleştireceği miting çağrısı Ankara'da bulunan tüm üniversitelerde yapılıyor. "YÖK'e ve YÖK düzenine BAŞKALDIRIYORUZ!"

şiarıyla örgütlenen miting için öğrenciler 12.00'de Kolej Meydanı'nda toplanacak. Buradan yapılan yürüyüşün ardından Sakarya Caddesi'nde miting programı gerçekleştirilecek.

YTÜ

Devrimci Gençlik, DÖB, Ekim Gençliği, Gençlik Cephesi, İşçi Cephesi, Kaldıraç, ÖEP, TUM-İGD ve YDG tarafından oluşturulan "YÖK Karşıtı Birlik" in 6 Kasım'a hazırlık çalışmaları YTÜ Yıldız ve Davutpaşa kampüslerine taşındı.

Yıldız Kampüsü'nde hafta boyunca yemekhane, fakülteler ve Tonoz Kantini'nde yapılan afiş çalışmaları ile **2 Kasım'da Beyazıt Meydanı'nda** gerçekleşecek eylem ve 6 Kasım Hazırlık Komitesi toplantısına çağrı yapıldı. Ayrıca yemekhane ve mimarlık fakültesinde sınıflara el ilanı dağıtımları yapıldı.

20 Ekim günü Tonoz Kantin önünde gerçekleşen komite toplantısında, sürece yeni dahil olan öğrencilerle 6 Kasım ve YÖK düzeni üzerine sohbet gerçekleştirildi. Ayrıca üniversitede gerçekleştirecek pratik faaliyet de belirlendi.

Davutpaşa Kampüsü'nde de hafta boyunca yemekhane, hazırlık ve fen-edebiyat fakültelerinde afişler ve el ilanlarıyla hazırlık komitesine ve 2 Kasım eylemine çağrı yapıldı. Fen-Edebiyat Fakültesi avlusunda gerçekleşen komite toplantısında ise, o gün kampüsün gündeminde olan, polis-ÖGB işbirliğinde örgütlenen "şehitleri anma" eylemi başlıca tartışma konusu oldu. Bu kapsamda halkların kardeşliğini öne çıkaran çalışmaların yapılması gerektiği tartışıldı. Üniversitede yapılacak Öğrenci Forumu'nun temel gündemlerinden biri olarak bu başlığın ele alınması kararlaştırıldı.

Uludağ Üniversitesi

Uludağ Üniversitesi'nde Ekim Gençliği, DGH, Genç-Sen, Yurtsever Gençlik, Öğrenci Gençlik Meclisi ve Antikapitalist tarafından **3 Kasım** günü kampüs içinde ortak bir eylem gerçekleştirilecek. Saat 12.30'da İİBF-Sevgi Meydanı'nda toplanılarak buradan Mediko-Sosyal önüne yürünecek ve basın açıklaması yapılacak.

"Eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için alanlara!" şiarı ile hazırlanan ortak afiş ve stiker ile eylemin duyurusu üniversite öğrencilerine yapılacak. Ayrıca 6 Kasım'a yönelik bir fanzin hazırlanarak toplu dağıtımlarla öğrenciler eyleme çağrılacak.

Öğrenci gençliğin sorunlarının tartışılacağı açık bir toplantının yanısıra kampüs içerisinde "Üniversitede öğrenci olmak" temalı bir fotoğraf sergisi açılacak. Şehir merkezinde de güçlü bir eylem yapabilmek için başta Eğitim Sen olmak üzere sendika ve kurumlarla görüşülecek.

Ekim Gençliği / Eskişehir-İstanbul-İzmir-

Ankara-Bursa

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DLB'den 6 Kasım hazırlıkları

Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği (DLB) 23 Ekim günü bir toplantı yaparak 6 Kasım çalışmaları ve gündemlerini belirledi.

Toplantıda; eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebiyle birlikte YÖK'ü ve YÖK sistemini teşhir eden bir faaliyet yürütme kararı alındı. Yanısıra, 6 Kasım eylemlerine çağrı için okul önlerinde kullanılmak üzere el ilanı ve ozalitler çıkarma kararı da alındı.

Yürütülecek çalışmaların bütününde YÖK'e ve YÖK düzenine karşı DLB saflarında örgütlü mücadeleyi büyütmeye çağrısı yapılacaktır.

DLB / Esenyurt

Ekim Gençliği okurlarına 5 ay ceza

2009 yılı Haziran ayında Boğaziçi Köprüsü'nde soruşturma ve ceza terörüne karşı eylem yapan Ekim Gençliği okurlarına 5 ay hapis cezası verildi.

YTÜ ve İTÜ'den Ekim Gençliği okurları, 11 Haziran 2009 tarihinde Boğaziçi Köprüsü'nde üniversitelerdeki anti-demokratik uygulamaları ve soruşturma-ceza terörünü protesto etmek için bir eylem gerçekleştirmişti. "Soruşturmalar ve cezalar geri çekilsin, eğitim hakkımız engellenemez! / Ekim Gençliği" pankartıyla köprü yolunu trafiğe kapatan ve köprü korkuluklarına kendilerini zincirleyen devrimci öğrenciler polisin saldırısı sonucu gözaltına alınmışlardı.

Daha sonra ise Ekim Gençliği okurları hakkında, "izinsiz gerçekleştirilen toplantı ve gösterilere katılma, bunları yönetme" ve "polise mukavemet" suçlamalarıyla İstanbul 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açılmıştı.

Davanın 21 Ekim günü görülen ikinci ve son duruşmasında mahkeme, devrimci öğrencilerin eylemini 'düşünce ve ifade özgürlüğü' kapsamında değerlendirmeyerek ceza kararı verdi.

Buna göre, Mustafa Tuncay Karaca, Deniz Aydın, Bekir Sürücü, İpek Bozkurt ve Dilbirin Acar hakkında 5'er ay hapis cezası kararı verildi. Mahkeme, iki yılın altında olması nedeniyle cezanın ertelenmesini de karara bağladı.

AÜ'de 'kalkan' eylemi

Anadolu Üniversitesi'nde 20 Ekim günü füze kalkanı projesine karşı eylem gerçekleştirildi.

Yemekhane önünde yapılan basın açıklamasında, Türkiye'nin füze kalkanı projesiyle emperyalizme ve siyonizme kalkan olduğu, bunu da AKP'nin aktif taşeronluk rolüyle gerçekleştirdiği belirtildi. Füze kalkanı projesinin başta Kürt halkını hedeflediği belirtildi. Gençliğin antiemperyalist mücadeleyi büyütmesi gerektiği söylendi.

Eylemi Genç-Sen, Ekim Gençliği, EHP Gençliği örgütlerken DYG, DPG, SGD, PDG de destek verdi.

Genç komünistler III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı'nda buluştu...

Örgütü güçlendirmek, gençliği devrime kazanmak için ileri!

III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı başarıyla gerçekleştirildi. Kampımız çeşitli yerellerden gelen genç komünistlerin katılımı ile toplandı. Kamp süreci önden belirlenen çalışma programına uygun olarak tamamlandı. Katılan tüm yoldaşlar, sunumların ve tartışmaların getirdiği politik açıklıkla, devrimci iç yaşamın kuşandığı bilinçle ve büyük bir moral güç ve çalışma azmiyle kamptan ayrıldılar.

Kampımız tümüyle kolektif emeğin ürünü oldu. Ön eğitim çalışmalarının birikimiyle gelinmesi açısından hazırlık sürecinin zayıf kaldığını belirtmek gerekiyor. Ama ihtiyacı karşılayacak bir kolektif tarzla sunumlar ve tartışmalar gerçekleştirildi. Sunumlar hemen tüm yoldaşlarımızın katıldığı verimli tartışmalara konu edildi. Bu sayede tartışma gündemleri anlatılıp geçilen aktarımlar olmaktan çıktı, gelecek dönem için aydınlatıcı sonuçlar doğuran canlı tartışmalar biçimini aldı. Gündelik işler de dahil olmak üzere yapılması gereken her türlü işin ve yüklenilmesi gereken tüm sorumlulukların altından gönüllülüğe dayanan işbölümü sayesinde kalkıldı.

Kampımız, hazırlık sürecinden sonlandırılınca kadar kurallara dayalı devrimci yaşamın somut bir örneği oldu. Ön sürecinden alanlara dönüşe kadar geçen zaman boyunca güvenlik ve iç illegalite kuralları konusunda büyük bir titizlik gösterildi. Bu açıdan ortaya çıkan kimi küçük sorunlar kolektif müdahalelerle çözüldü. Öte yandan kamp yaşamı, devrimci değerlere ve bunun gerektirdiği devrimci disipline uygun olarak şekillendi. İhtiyaçlar doğrultusunda ortak bir planlama ile yürütüldü.

Parti şehitleri yol gösteriyor, kavgamızda yaşıyor!

I. ve II. Ümit Altıntaş Gençlik Kampları gerçekleştirildikleri dönemin ihtiyaçları üzerinden örgütlenmiş ve isimlendirilmişti. Bu sene gerçekleştirilen kampımız da gençlik çalışması içerisinde kazanılan Ümit yoldaşa adanarak **“III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı”** olarak belirlendi.

Ümit Altıntaş yoldaş, gençlik içerisinde çıkan ve ihtilalci bir partinin önderliğine kadar uzanan bir partili kimliğin en anlamlı örneğidir. Partinin özü ve özeti olan bu “düşünen ve savaştan militan”ın adını ve anısını her alana taşıyabilmek genç komünistler için özel bir sorumluluktur aynı zamanda. Kampımız, genç komünistlerin, partili kimlikle bütünleşmek, gençliğe komünist dünya görüşünü taşımak için eksikliklerini ve zaafılarını aşma çabasına yoğunlaştığı bir etkinlik oldu.

Çok yönlü eğitim ile yeni döneme güçlü bir hazırlık!

III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı esas olarak iki yönlü bir eğitim sürecini ifade etmekteydi. Bu çerçevede gençlik hareketinin durumu, sorunları, ihtiyaçları, harekete müdahale yöntemleri ile birlikte çalışmamızın güncel durumu, yaşadığı sorunlar ve bu sorunları aşmanın yol ve yöntemleri üzerine tartışıldı.

Kampımız gençlik hareketinde çok yönlü sorunların biriktiği, aynı zamanda çıkış olanaklarının da belirdiği bir dönemde gerçekleştirildi. Böyle bir

Kampın yarattığı siyasal ve örgütsel açıklıklar ile kolektif devrimci ruh ve moral değerleri kuşanarak önümüzdeki dönemi kazanma, partinin, devrimin ve gençlik hareketinin ihtiyaçlarını karşılayacak kadrolara dönüşebilme genç komünistlerin omuzlarındaki sorumluluklardır.

dönemde devrimci bir gençlik hareketi geliştirebilmek için, mevcut durumu çok yönlü bir değerlendirmeye tabi tutmak, sorunları aşarak gençliği devrime kazanabilecek araç, yol ve yöntemleri geliştirebilmek yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu nedenle, geçmiş yıllardan farklı olarak, bu yıl gerçekleştirilen kampta tartışmaların ana eksenini bu oluşturdu.

Daha önceki kamplarda, marksist-leninist teori, dünya devrim tarihi, Türkiye’de sınıf hareketi tarihi ve Türkiye devriminin karakteri gibi daha kapsamlı başlıklar ele alınıyordu. Geçmiş kamplar bu açıdan oldukça anlamlı, öğretici ve geliştiriciydi. Fakat bu yıl kamp çalışmasının kapsamı belirlenirken, gençlik hareketinin değerlendirilmesi ve gençlik çalışmamızın sorunlarının tartışılması yakıcı ihtiyacı gözönüne alındı.

Kamp çalışmamız, gençlik hareketinin yakın döneminin değerlendirilmesi, yeni dönemin mücadele başlıklarının tartışılması, gençliğin tarihsel kitle örgütlenmelerinin ve bugünkü örgütlülüklerin irdelenmesi, yanı sıra çalışmamızın ileriye taşınabilmesi için kitle çalışması alanında yaşadığımız sorunların ve çözüm yollarının tanımlanması, siyasal gençlik örgütü ve gençlik yayınının tartışılması üzerinden şekillendi.

Eğitimin diğer bir yönü ise gençliği devrime kazanabilmenin, devrimci bir gençlik hareketi geliştirebilmenin de yegane garantisi olan komünist gençliğin örgütsel ve kadrosal düzeyine müdahaleydi. “Devrimci örgüt yaşamsaldır!” şiarının zorunluluğunu kavrayabilmek, bu şiarı uygun bir yaşamı yerleştirebilmek ve partili kimliği bu eksen-

geliştirebilmek açısından kampımız önemli bir olanak oldu. Kampımızın örgütleniş biçimi devrimci yaşam, güvenlik, iç illegalite konularında da bir eğitimdi. Gençlik hareketinin devrimci önderlik ihtiyacına yanıt vermek iddiası ile yol yürümeye çalışan komünist gençlik açısından iddiasına uygun deneyim ve birikime sahip olmasının, parti ile arasındaki açığı farkını kapatmasının gerekliliğini bilince çıkartmasının kaldıracı oldu.

Kampın yarattığı siyasal ve örgütsel açıklıklar ile kolektif devrimci ruh ve moral değerleri kuşanarak önümüzdeki dönemi kazanma, partinin, devrimin ve gençlik hareketinin ihtiyaçlarını karşılayacak kadrolara dönüşebilme genç komünistlerin omuzlarındaki sorumluluklardır.

Kampın ışığında iddiayı büyötmeye, iradeyi güçlendirmeye!

III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı’nda yapılan kapsamlı tartışmaların ortaya çıkardığı bazı sonuçları en genel noktalarıyla şöyle özetleyebiliriz:

- Gençlik hareketinin yakın dönemini değerlendiren kampımız, dönem içerisinde yaptığımız değerlendirmelerin geçerliliğini bir kez daha teyit etmiştir. 2000’li yılların başında bir çıkış yaşayan gençlik hareketi, 2000’li yılların ortalarında durağanlığa mahkum olmuştur. 2009’da har(a)çlara uygulanmaya çalışılan zam, 27 Kasım ve 4 Aralık tarihlerindeki başbakan-rektörler toplantılarının ardından gelişen eylemsel süreç, 27-29 Mayıs’ta gerçekleşen UYK protestoları tepkisel çıkışları ortaya

koymuştur. Bugün sermaye cephesinden yoğunlaşan saldırılar, artan baskı ve yasaklar üniversitelerde mücadele potansiyellerinin biriktiğini göstermektedir.

Tüm bu olanaklara rağmen gençlik hareketi dağınık ve parçalı tablosunu aşabilmiş değildir. Gençlik hareketinin en önemli sorunu devrimci önderlik boşluğudur. Bu boşluğun doldurulamaması nedeniyle ortaya çıkan imkanlar değerlendirilememekte, reformizmin hareketi güdükletiren ve imkanları kendi kanalına taşıyarak kötürümleştiren pratiği etkili olabilmektedir. Bugünün öncelikli görevi devrimci temellere dayalı bir gençlik hareketi gelişiminin önünü açmak ve devrimci önderlik boşluğunu doldurabilecek bir kapasite ortaya koyabilmektir.

- Kitle çalışması alanında yaşadığımız tıkanıklığı aşabilmek, gençlik çalışmamızın sorunlarının çözülebilmesi açısından en can alıcı halkadır. Bu nedenle, kampımız kitle çalışmamızın sorunlarını çeşitli başlıklar altında ele almış, bunlar üzerinden kapsamlı tartışmalar yürütmüştür. Ajitasyon-propaganda, taktik eylem ve örgütlenme alanında bütünlüklü bir çalışma tarzının oturtulması üzerinde durulmuştur. Bu kapsamda daha özeldir topluluklarda, kulüplerde, derneklerde çalışma yürütmek, yerel yayınlar çıkartmak, öğrenci yurtlarında yaşamak, taşra üniversitelerine ve MYO'lara faaliyet taşımak gibi birçok başlık ele alınmıştır.

Kitle çalışmasında yaşanan sorunlar, gençlik örgütümüzün ve yoldaşlarımızın deneyim ve birikim eksikliği ve bulunduğu yereli tanıma noktasında yaşadığı zayıflıklarla birlikte ele alınmıştır. Çalışma tarzındaki alışkanlıkların kırılarak, alanın ihtiyacına yanıtlar üretilerek çözüme ulaşılabilineceğinin altı çizilmiştir. Tüm bu tartışmaların ana vurgusu olarak devrimci örgüte işaret edilmiş, fakat devrimci örgütün de ancak başarılı bir kitle çalışması içerisinde oturtulabileceği belirtilmiştir.

- Türkiye gençlik hareketi tarihi, hareketlilik içerisinde kurulan kitle örgütleri açısından önemli bir birikime sahiptir. Bugünün gençlik hareketinin devrimci ve birleşik bir karakter kazabilmesinin yolları tartışılırken bu deneyimlerden tekrar tekrar öğrenebilmek önemli bir yerde durmaktadır. Kampımız bu bilinçle, gençliğin tarihsel kitle örgütlenmelerine özel bir başlık ayırmıştır. FKF, Dev-Genç, ODTÜ ÖTK gibi örnekler irdelenmiştir.

- Kampımızın bir başka başlığı Genç-Sen olmuş, Genç-Sen'in güncel durumu ve genç komünistlerin tutumu tartışılmıştır. Yapılan tartışmalar sonucunda Genç-Sen'e dair önceki değerlendirmelerde ortaya konulanlar onaylamıştır. Buna göre, halihazırda büyük bir darlık yaşansa da, Genç-Sen kitle çalışması yürütmek açısından esnek bir araç olma imkanlarını korumaktadır. Devrimci bir inisiyatif ve kitle çalışması pratiği ile Genç-Sen içindeki reformist etkinin kırılması ve Genç-Sen'de taban iradesinin hakim kılınması hedeflenmelidir. Bugüne kadar yapılmaya çalışılan müdahalenin istenilen sonuçları yaratamaması, genç komünistlerin dönem dönem ısrarlı bir yönelim sergileyememeleri ile ilgilidir. Kampımız bu sorunu yeniden tartışmış ve önümüzdeki dönemde izlenebilecek hat konusunda açıklığa kavuşmuştur.

- Gençliğe yönelik kapsamlı saldırılar tartışılmış, bu tartışmalar üzerinden yeni dönemin mücadele başlıkları belirlenmiştir. Bunlardan ilki "Bologna Süreci" adı altında hayata geçirilen saldırılar ve buna karşı örgütlenmesi gereken eylemli tepkidir. Çünkü bu süreç üniversitelerdeki sermaye egemenliğinin perçinlenmesi anlamına gelmektedir. Bunun kaçınılmaz sonucu, eğitimin tümüyle ticarileşmesi ve gençliğin geleceksizleştirilmesidir.

Yeni dönemde emperyalistlerle derinleştirilen kölelik ilişkileri ve Kürt halkına yönelik yoğunlaşan saldırılar da gençliğin temel mücadele gündemleri

olmak durumundadır. Öte yandan, kriz içerisinde debelenen emperyalist-kapitalist sistem yeni bir dönüşüm süreci yaşamakta, bu süreç kendisini emperyalist savaşlar, Ortadoğu halklarına dönük saldırganlık olarak ortaya koymaktadır. Üniversitelere yönelik saldırıların da bu genel saldırılardan ayrı ele alınamayacağı ortadadır. Bu nedenlerle gençlik bir bütün olarak emperyalist kapitalist sistemin karşısına dikilebilmeli, içeride Kürt halkına, dışarıda bölge halklarına yönelen savaş ve saldırganlığa karşı sesini yükseltebilmelidir. Bu, gençlik hareketinin devrimcileşebilmesi için de bir zorunluluktur.

- Yeni döneme hazırlık açısından tartışılan bir başka başlık da gençlik yayınıımız olmuştur. Kampımız gençlik yayınıımızın misyonu, içeriği ve biçimi ile ilgili anlamlı sonuçlar ortaya koymuştur. Yayın tartışması ekseninde yapılan diğer bir vurgu da, kolektif emek ve disiplinin yayın için taşıdığı hayati önem olmuştur. Yayının hazırlanmasından dağıtılmasına kadar geçen sürede sergilenecek kolektif emeğin yayının gerçek amacına ulaşmasını sağlayacağı belirtilmiştir. Tüm yoldaşlarımızın ve yerellerimizin yayını beslemesi gerektiği konusunda açıklık yaratılmıştır.

- Kampımız komünist gençliğin gençlik hareketi içerisindeki misyonu, gençlik çalışmamızın durumu üzerine anlamlı bir tartışma yürütmüştür. Gençlik örgütünün merkezi ve yerel düzlemde güçlendirilmesi gerekliliği vurgulanmıştır.

Gençlik çalışmamızdaki her bir yoldaş partinin kadro ihtiyacını karşılama sorumluluğu ile eksiklerinin üzerine gitmelidir. Her bir yoldaşın alacağı mesafe gençlik hareketine müdahalede ve örgütün güçlenmesinde de mesafe alınmasını sağlayacaktır. Bu tartışmalar ışığında değerlendirmeler yapan kampımız, genç komünistlerin bugünkü öncelikli görevini politik-örgütsel düzeyin yükseltilmesine bağlamıştır. Bu başlık kapsamında komünist gençlik örgütünün anlamı ve misyonu üzerine tartışmalar yürütülmüştür.

- Kampımız partimizin tarihine özel bir başlık ayırmıştır. Devrimci hareketin gelişim süreci içerisinde hareketimizin çıkışı ve bu çıkışın anlamı ifade edilmiş, parti öncesi ve sonraki süreç temel yönleriyle ele alınmıştır. Partimizin kuruluşunun Türkiye devrim tarihinde bir kilometre taşı olduğunu hatırlatan kampımız, partinin çizgisine uyum sağlamak, çağrısına yanıt vermek için genç komünistlerin görevlerine çubuk bükümüştür.

- Kampımız son bir başlık olarak dünyada yaşanan gelişmeleri ele almıştır. Kapitalizmin metropollerinde yaşanan öfke patlamalarının yanı sıra özellikle Ortadoğu'daki ve Kuzey Afrika'daki halk ayaklanmalarını tartışmıştır. Mısır ve Tunus'ta diktatörlerin devrilmesine varan süreçten çıkan dersler üzerine konuşulmuştur.

Tüm dünyada yaşanan bu gelişmelerde gençliğin rolünü özel olarak ele alan kampımız, bu gelişmelerin Türkiye'deki devrimci sınıf mücadelesi için de anlamlı örnekler olduğunu ifade etmiştir. Bu tarihsel dönem içerisinde devrimci misyon bilincini yüklenmenin öneminin altı çizilmiştir.

Tüm bu başlıkların tartışılması ile çalışmalarını başarıyla tamamlayan III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı, genç komünistler için gençliği devrime kazanmanın, parti ve devrim davasını yükseltmenin iddiası olmuştur. Kamptan alınan güçle gençlik örgütümüz merkezi ve yerel düzlemde alınan kararları hayata geçirerek yol yürüdüğünde, kamp gerçek anlamına kavuşacak, iddiamız somutlanacaktır.

Örgütü güçlendirmek, gençliği devrime kazanmak için ileri!

Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Genç Komünistler

5 Ekim 2011

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ekim Gençliği

Ekim Gençliği çalışmalarından...

İzmir

İzmir'de Ekim Gençliği okurları 21 Ekim günü derginin 133. sayısını tartışmak için bir toplantı düzenlediler. Derginin gündemleri üzerinden yürüyen tartışmanın ardından gençliğe nasıl ulaşılabilirliği üzerinde duruldu. Gençliğe can alıcı gündemlerle gidilmesi sonucuna varılırken, buradan hareketle fanzin çıkarılması ve Marksizm okumalarının yapılması karara bağlandı.

Fanzin gündemleri olarak şu başlıklar belirlendi: Bologna Süreci, UYK, 6 Kasım ve YÖK, Kitaplarımızı Paylaşıyoruz kampanyası, kültür-sanat, fakültelerin öznel sorunları ve işsizlik-geleceksizlik ile ilgili röportajlar.

Toplantıda katılımcıların yazdığı yazılar üzerinden tartışmalar yürütüldü. Ayrıca Marksizm okumaları planlandı. Okumalara 'Komünist Manifesto ve Komünizmin İlkeleri' ile başlanacak.

Toplantı sonunda 6 Kasım gündemi ele alındı. DEÜ'de 1 Kasım günü Hazırlık binasının önünde bir etkinlik yapma kararı alındı. Fanzinin 6 Kasım'a çıkarılması ve çalışmaların bunun üzerinden yürütmesi için planlamalar yapıldı.

Ankara

Ekim Gençliği okurları 6 Kasım gündemli afişleri kentteki tüm kampüslerde kullanıyorlar.

Kampüslerde stant açarak Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştiren Ekim Gençliği okurları ayrıca her cumartesi Yüksel Caddesi'nde de stant açıyorlar. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gerçekleştirilen çalışmalarda birçok öğrenci ve emekçiyle ülke ve dünya gündemi üzerine sohbetler gerçekleştiriyorlar.

Eskişehir

Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü'nde Ekim Gençliği çalışmaları sürüyor.

Kampüs içerisinde "YÖK'e müşteri, emperyalizme kalkan, kardeş halklara düşman olmayacağız" ve "Kırlı savaşa son! Çözüm işçilerin birliğinde halkların kardeşliğinde" afişleri yaygın biçimde kullanılıyor.

"Devrimin ve sosyalizmin sesi www.kizilbayrak.net" şiarlı pullar da kampüsün çeşitli yerlerinde yaygın bir kullanıma konu ediliyor.

Ekim Gençliği / İzmir-Ankara-Eskişehir

DTCF'de ANKA Fanzini

Bir süredir DTCF'de yerel bir fanzin çıkartmayı düşünen devrimci ve ilerici öğrenciler yaptıkları ilk toplantı ile 'yeni insan olma yolunda ANKA' fanzini çıkartma kararı aldı.

3 gün yapılan çağrı ile ikinci bir toplantı alan ANKA okurları Kasım ayının başından itibaren fanzini çıkartıp düzenli olarak ANKA toplantısı yapma kararı aldılar.

Ekim Gençliği / DTCF

Tarihsel dönem

(**TKİP Merkez Komitesi**'nin yakın dönemde gerçekleşen toplantısında **Cihan** yoldaşın yaptığı toplantıyı açış konuşmasının kayıdır... Özel ya da parti güvenliğini ilgilendiren bölümlerden arındırılmış, ara başlıklar yayın vesilesiyle konulmuştur...)

Tarihsel dönem

Girmekte olduğumuz, tarihsel ölçülerle alındığında aslında girmiş de bulunduğumuz tarihsel döneme bir bakışımız var. Bunu Tunus-Mısır dersleri vesilesiyle ortaya koyduk ve geride kalan 35 yıllık tarihi dönem üzerinden gerekçelendirmeye çalıştık. Kuşkusuz bu bizim için yeni bir değerlendirme değil. Tunus-Mısır konulu başyazının girişine *III. Kongre Bildirisi*'nden alınmış bir pasaj var, burada girmekte olduğumuz tarihsel evreye ilişkin özlü bir çerçeve var. Aynı pasajın devamına ise, tarihsel döneme bakış ile politik-örgütsel görevleri ele alış arasındaki kopmaz ilişki ortaya konulmaktadır. Konunun tarihsel çerçevesi ve güncel gerekleri burada özlü bir biçimde formüle edilmiştir.

Sorun şudur: Devrimci bir partinin girilmiş bulunulan ya da yaklaşmakta olan tarihsel döneme bir bakış olmalı, tüm politik-örgütsel çalışmasını ve hazırlığını da bunun ışığında ele almalıdır. Dünya tarihi içerisinde evreler vardır. Örneğin 20. yüzyıla bir giriş vardır; bakıyorsunuz, bir dizi alanda çelişkiler

yoğunlaşıyor ve keskinleşiyor. Sistemin genelini kapsayan bunalımlar baş gösteriyor. Yerel emperyalist müdahaleler ve savaşlar yaygınlaşıyor. Militarizm tırmanıyor, emperyalistler arası hummalı bir silahlanma yarışı yaşanıyor. 1904'ten itibaren II. Enternasyonal kongreleri bu sorunları, tırmanan militarizmi, silahlanma yarışını ve bir dünya savaşı tehlikesini tartışıyor.

Öte yandan tarih sahnesine devrimler de giriyor. 1905'te Rusya'da devrim var. Bunu İran'da devrimci çalkantılar izliyor, yıllarca durulmayan. 1908'de Osmanlı İmparatorluğu'nda II. Meşrutiyet'e yol açan olaylar var. 1911'de Sun Yat Sen liderliğindeki Çin Devrimi var. Özetle bunalımları ve savaşları tamamlayan bir devrimci olaylar zinciri görüyoruz, aynı tarihi evrede, 20. yüzyılın ilk on yılı içinde. Bunlara bir arada baktığımızda, tarihi ölçülerle bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girildiğini görüyoruz. Olayların sonraki seyri de bunu tümüyle doğruluyor.

Ekonomik kriz

Mısır-Tunus konulu ikinci konferansında (ki kayıtları henüz yayınlanmadı) etrafıca gerekçelendirdim; geride kalan 30-35 yıllık döneme baktığımızda, 1970'lerin ortasından itibaren bir dönemin sona ermekte olduğunu ve öte yandan da yeni bir dönemin ilk belirtilerinin ortaya çıktığını bütün açıklığıyla görebiliyoruz. Tam da bu yıllarda patlak vermiş bir genel ekonomik bunalım var, kapitalist dünya ekonomisinin tümünü pençesine alan, onu genel bir durgunluğa sürükleyen. İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen uzun bir genişleme döneminin ardından, kapitalizmin hiç değilse emperyalist metropollerde birkaç on yıl için rahat bir nefes alabildiği bir dönemin ardından, 1970'lerin ortasında bir ekonomik bunalımın dünya ölçüsünde patlak verdiğini ve bunun uzun süreli bir dönem olarak bugüne kadar sarktığını görüyoruz. Şimdilerde ise bunun biriktirdiği faturanın tüm sonuçlarıyla ortaya çıktığına tanık oluyoruz. 30 yıldır kesintisiz biçimde uygulanan neo-liberal politikalara, '90'lı yıllarda gündeme getirilen küreselleşme saldırısı politikalarına, bu arada sınıf mücadelesindeki genel gerilemeye, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün sağladığı çok yönlü imkanlara rağmen, birbirini tamamlayan bu bir dizi avantaja ve etkene rağmen, sistemin genel bir durgunluk halinde yaşadığı ekonomik bunalımı aşamadığını, tam tersine geline yerde krizin kendini çok daha ağır bir biçimde ve üstelik sistemin kalbinde derinleşerek ortaya koyduğunu görüyoruz.

Bu öyle geçici hafiflemelerle ortadan kalkacak bir kriz değil. Bunu kriz konulu değerlendirmelerimizde daha baştan bütün açıklığıyla vurguladık. III. Kongre'de konuya ilişkin olarak yaptığımız değerlendirme de bu yönde idi. Mevcut kriz inişli çıkışlı bir seyir izlese de, genel olarak alındığında, uzun yıllar boyunca aşılamayacaktır; zira otuz yıllık bir birikimin üzerinde yükseliyor. Son otuz yılın çöküntüyü erteleme politikalarının yarattığı o korkunç boyutlardaki şişkinlikler, o devasa boyutlardaki yığılım ve yıkımlar, ortada bir

kaldırılmadan, oluşan aşırı sermaye birikimi bir biçimde eritilmeden bu kriz ortadan kalkmaz. Nitekim şimdi krizin yeniden ağırlaşmakta olduğunu görüyoruz. Tüm dünyayı yeniden bir kaygı kaplamış durumda. AB ve ABD ile ilgili ciddi düzeyde karamsar öngörüler var. AB bölgesinde bir dizi ülkenin iflası gündemde.

Bütün bunlarla demek istiyorum ki, 1970'lerden itibaren dünyanın gündeminde bir ekonomik kriz var ve bu geline yerde ağırlaşıyor, kapitalist dünya ekonomisini bir genel çöküşle tehdit ediyor. Birinci temel nokta bu.

Hegemonya krizi

İkinci temel nokta, emperyalist dünya sistemindeki mevcut hegemonya krizidir. Bunun başlangıcı da aynı döneme uzanıyor. '60'ların sonu, '70'lerin başından itibaren emperyalistlerin kendi iç ilişkilerinde, emperyalistler arası güç dengelerinde belirgin bir değişimin ortaya çıktığını görüyoruz. İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde tartışmasız bir ABD hegemonyası var. Öte yandan tüm öteki büyük emperyalist devletlerin belirgin biçimde güçten düşmesi olgusu bunu tamamlıyor. Fakat '70'lere varıldığında, kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının kaçınılmaz sonucu olarak, hiç değilse ekonomik ve mali planda öne çıkan yeni emperyalist güç odakları görüyoruz, Avrupa'da ve Asya'da. Avrupa'da Almanya-Fransa eksenini oluşturuyor ve bugün kendini AB olarak ortaya koyan yeni bir emperyalist güç odağı yaratmaya yöneliyor. Asya'da ise, '90'lı yıllardan itibaren güç kaybetmeye başlasa bile, '60'lı ve '70'li yıllarda Japonya'nın o büyük yankılar yaratan güçlü çıkışı var.

Emperyalist dünyanın güç ilişkilerinde ortaya çıkan bu değişim Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından yeni bir evreye girdi. Emperyalist batı bloğunun iç ilişkilerinde gevşemeler ve sorunlar ortaya çıktı. ABD hegemonik konumunu korumak için özel bir çaba harcıyor olsa da ilişkilerde bir çözülme baş gösterdi. Bunu Çin'in yükselişi, Rusya'nın toparlanması, bu arada bölgesel düzeyde etkin yeni bazı güç odaklarının (Asya'da Hindistan, Latin Amerika'da Brezilya gibi) ortaya çıkışı tamamladı. Bu birçok kutupluluk eğilimi ve yeni yükselen güçlerin de somut bir talebi olarak kendini gösterdi. Ve 2000'li yıllardan itibaren de artık sistem bünyesinde bir hegemonya krizi yaşandığını söyleyebiliyoruz. ABD hegemonyasında bir sarsılma, kaçınılmaz bir çözülme var ve halen bunun yolaçtığı bir başka bunalım faktörü ile yüzyüzeyiz. Bu, sistem bünyesinde kendini gösteren bir hegemonya krizidir.

Benzer bir olgu 20. yüzyıla girilirken var. İngiltere'nin çözülme hegemonyası ve karşısında yükselen yeni güçlü emperyalist rakipler gerçeği var. Atlantik'in ötesinde ABD, berisinde Almanya, yeni iki emperyalist güç odağı olarak öne çıkıyorlar. Almanya'nın bunu yeni bir emperyalist paylaşım talebine vardırıldığını ve bunun da emperyalist bir dünya savaşına yolaçtığını biliyoruz.

Bugün ABD'nin karşısına açıkça çıkabilen böyle bir güç odağı henüz yok ortada, ama ABD'nin kendini dayatan hegemonik tutumuna itiraz eden, "çok

e devrimci parti

kutupluluk” iddia ve talebinde bulunan bir dizi güç var. ABD artık sistemi eskisi gibi kontrol edemiyor ve bunun karşısında belli güç odakları birikiyor. Ondan bu hegemonyayı devralacak etkin bir emperyalist odağın olmaması mevcut krizi hafifletmiyor, tersine daha da ağırlaştırıyor. Zira hegemonyası çözülen ama açıkça karşısına da çıkılamayan emperyalist güç odağı olarak ABD bu koşullarda çok daha pervasız davranıyor. Muazzam askeri gücünü ve öteki üstünlüklerini kullanarak mevcut konumunu muhafaza etmeye çalışıyor, bu da sistem içi krizi ağırlaştıran ek bir faktör oluyor. Irak ile ilgili tek yönlü kararın o gün için emperyalist cephenin iç ilişkilerinde yarattığı gerilimlerden bunun ne anlama geldiği çıkarılabilir.

Sosyal kriz

Öte yandan büyük bir sosyal sorunlar birikimi görüyoruz, bu üçüncü bir temel nokta. Ekonomik kriz demek, faturanın emekçilere çıkarılması, bunun da bir dizi etkili saldırıyla dünya ölçeğinde gündeme getirilmesi demektir. Bunu da son otuz yılın toplamı üzerinden bütün açıklığıyla görebiliyoruz. ‘80’lerin başından itibaren dünyada bir neo-liberal saldırı var. “Yeni sağ”ın yükselişi, neo-liberal saldırı politikaları diye tanımlanan bir evre var. Bunun toplumlarda biriktirdiği çok yönlü sorunlar, artırdığı sosyal gerilimler, keskinleştirdiği sınıfsal çelişkiler var. Sosyal sorunların ağırlaştığını, Sovyetler Birliği eksenli bloğun çökmesiyle birlikte de, bir yandan bu saldırıların küreselleşme saldırısı biçimi içerisinde yeni bir düzey kazandığını, öte yandan da yüzyıllık kazanımlara yönelik çok daha kapsamlı bir hal aldığını biliyoruz.

Bunlar tabii, sosyal sorunların birikmesi, sosyal çelişkilerin keskinleşmesi anlamına geliyor. Bu da gene bilimsel olarak bütün açıklığı ile saptanabiliyor. Dünya tarihinde hiçbir dönemde sınıflar arasındaki kutuplaşma bu kadar ağırlaşmamıştı. Sosyal kutuplaşma had safhada. Son elli yılın kıyaslamalı verileri bunu bütün açıklığı ile ortaya koyuyor. Toplamlar bünyesinde sınıflar, dünya ölçüsünde ülkeler ve bölgeler arasında büyük uçurumların oluştuğunu ve bunun önemli gerilimler yarattığını görüyoruz. Bu da üçüncü bir temel faktör.

Sınıflar mücadelesi

Bir dördüncüsü ise, sınıflar mücadelesi alanındaki gelişmelerdir. ‘70’lerin ortası Vietnam Devrimi ve sonrası, İkinci Dünya Savaşı’nı izleyen devrim dalgasının hızla düşüşüdür. Bunu ‘80’li yıllarda dünya ölçüsünde bir gericilik döneminin, “yeni sağ”ın yükselişi olarak tanımlanan bir kudurgan gericilik döneminin izlediğini biliyoruz. Sovyetler Birliği’nin çöküşü buna ek bir ivme kazandırdı. Dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizm güçten düştü, sınıf mücadelesi dibe vurdu. Dünya gericiliği bunu bilinçli bir karşı saldırıyla da birleştirince büyük bir gericilik atmosferinin oluştuğunu biliyoruz.

Ama daha ‘94’ten itibaren hızla bir değişimin ortaya çıktığını, Chiapas ayaklanmasıyla birlikte olayların hızlandığını, çeşitli ülkelerde halk isyanlarının, dünya

ölçüsünde poleter eksenli kitle hareketlerinin hızla çoğaldığını görüyoruz. Buna ilişkin önemli değerlendirmelerimiz var, ‘90’lı yılların ikinci yarısına ait. Tunus-Mısır dersleri vesilesiyle bunlara dikkat çekmiş olduk.

Tunus ve Mısır’daki büyük halk hareketleri, Arap dünyasının ayağa kalkması, bu değerlendirmeleri şu günler üzerinden doğrulamakla kalmıyor olayların hızlandığını da gösteriyor. Tunus-Mısır Akdeniz’in güneyidir, ama biz kuzeyinde de büyük toplumsal sarsıntılar yaşandığını biliyoruz. Yunanistan’da, İspanya’da, Portekiz’de neler olduğunu biliyoruz. Yarın bir çöküş ertesinde İtalya’da neler olacağını kestirmemiz zor değil. Latin Amerika’daki durumu biliyoruz. Asya’da kendine göre kaynaşmalar var. ABD gibi bir ülkede, Wisconsin eyaletinde, haftalarca süren sosyal kaynaşmalar yaşandığını, ABD’nin bu orta batı eyaleti emekçilerinin “burası ‘orta batı’ değil Ortadoğu!” diyerek kendi mücadeleleri ile Ortadoğu’nun halk isyanları arasında bir politik paralellik ve manevi gönül bağı kurduğunu biliyoruz.

Tarihsel dönem ve politik-örgütsel sonuçlar

Biraz fazla ayrıntıya girmiş oldum ama artık toparlıyorum. Dünya tarihi açısından bunalımların, savaşların kendini belirgin bir biçimde gösterdiği bir tarihi evrenin içindeyiz. Ve sınıf mücadelesinin bu verileri de gösteriyor ki, devrimler dönemine de adım adım yaklaşmaktayız. Ortadoğu’daki son toplumsal sarsıntılar bile bize bu konuda bir fikir verebilir. Sıradan kitleler devrimden söz ediyor, kamuoyu olup biteni devrim olarak niteliyor, bu bir şey anlatıyor olmalı. Bunun bir yanı manüpülasyonsa, öteki yanı da sarsıntının yarattığı etkinin abartılı bir ifade edilisidir. Biz bu nitelemeyi bilimsel açıdan doğru bulmayabiliriz.

Ama ortada muazzam boyutlarda kitlesel hareketlenmeler var, bunların yolaştığı sarsıntılar var. Ve ortalama bir bilinçle, bu hareketlere katılanlar “devrim” yaptıklarını düşünebiliyor, yaptıkları işi böyle niteleyebiliyorlar. Devrimler kavramı sıradan insanın bilincinde ve dilinde kendine kolayca yer buluyor gelinen yerde, bu olağan bir söyleme dönüşüyor. Bunu da kendi sınırları içinde devrimler dönemine yaklaştığımızın bir işareti saymak gerekiyor.

Dünya tarihi sahnesi üzerinden baktığımızda, tablo genel çizgileriyle budur. ‘70’li yılların ortasından bakacağız ve bugünün gelişmelerini de bunun ışığında değerlendireceğiz. Bir döneme, yeni bir devrimler dönemine adım adım yaklaşıyoruz.

Bu buysa eğer, devrimci bir partinin bu soruna böyle

bakıp bakmamasının çok büyük bir önemi var. Zira bu bakış açısının kapsamlı politik ve örgütsel sonuçları var. Eğer dünya tarihi üzerinden bakıldığında devrimler dönemine doğru bir gidiş varsa, her ciddi devrimci partinin görevi de devrime hazırlanmaktır. Tüm politik ve örgütsel çalışmasını, her alandaki hazırlığını bu gözle ele almaktır. Nitekim *III. Parti Kongresi Bildirisi*’ndeki değerlendirme de dosdoğru buraya bağlanıyor.

Bu bakış açısını, bu tarihsel dönem bilincini, dünya ölçüsündeki son olayların da ışığında, partiye sağlam bir biçimde maledibilmeliyiz. Güçlü bir devrimci misyon duygusu geliştirebilmenin, sağlam ve somut bir devrime hazırlık bilinci yaratabilmenin yolu buradan geçer. Her devrimci parti devrime hazırlanmak için vardır. Ama biz, bir de dünya tarihinin bugünkü evresinin bu özgün yanından giderek, bu meseleye çok daha somut bakabilmeliyiz. Devrimin güncelliğini gözönünde bulundurmalı, bütün sorunlarımızı bu gözle ele alabilmeliyiz.

Partide ideolojik donanım

Eğer devrimler dönemine doğru gidiyorsak, devrime sağlam ve iddialı bir biçimde hazırlanacaksak, her şeyden önce parti olarak marksist dünya görüşüyle sağlam bir biçimde donanmalıyız. Partinin tümünde kuvvetli bir ideolojik kimliği egemen kılmalıyız. Bu açıdan partimizin büyük avantajları kadar önemli zaafiyetleri de var.

Büyük avantajları var;

zira, 23 yılın ardından artık daha rahat ifade edebilirim, partimizin sağlam bir dünya görüşü, ideolojik ve ilkesel konularda açık ve tutarlı bir bakış açısı var. Tüm siyasal yaşamı bunun bir doğrulanmasıdır. Temel değerlendirmeleri yılların sınavından geçen bir

“Her devrimci parti devrime hazırlanmak için vardır. Ama biz, bir de dünya tarihinin bugünkü evresinin bu özgün yanından giderek, bu meseleye çok daha somut bakabilmeliyiz. Devrimin güncelliğini gözönünde bulundurmalı, bütün sorunlarımızı bu gözle ele alabilmeliyiz.”

partiyiz. Daha ‘90’lı yılların ortasında dünya ölçüsünde halk isyanlarının ve proleter kitle hareketlerinin yeni bir dönemine girmiş bulunduğumuzu saptadık ve aradan geçen onbeş yıl bizi tam olarak doğruladı.

Partinin ideolojik, ilkesel ve yöntemsel açıdan sağlam bir duruşu var. Solun bir genel tasfiye içinde kendini ya da devrimci kimliğini tükettiği bir evrede TKİP gibi bir parti yaratabilmenin tüm sırrı değilse bile temel, olmazsa olmaz koşulu bu idi ve bizi bugüne öncelikle bu üstünlüğümüz getirdi. Bunu Parti Okulu Habip Gül Devresi sunumları sırasında ayrıntılı olarak gerekçelendirdim. Sosyalizmin sorunları tartışmasını buna bir başka örnek olarak verdim. Bu sorunları tartışanlar içerisinde neden bir tek TKİP’nin doğru bir çizgide kaldığını, yaşananlara son derece eleştirel yaklaştığını, ama ne liberalizme ne inkarcılığa düştüğünü, eleştirel bir gözle olup biteni anlamayı, her türlü hatalı düşünce ve pratiği eleştirip aşmayı fakat devrimci mirasını da yüreklilikle savunmayı nasıl başarabildiğini, gene bu yöntemsel bakış üstünlüğü üzerinden ortaya koydum.

Kuşkusuz ideolojik birikimimiz halen çok sınırlı. Ama partinin bugünkü gelişme düzeyi düşünüldüğünde, gene de önemli bir ideolojik birikimimiz var. Bunu Parti Okulu çalışması vesileyle özellikle gördüm. Benim zayıf gördüğüm, mutlaka incelenerek önemli ideolojik açılımlara konu edilmesini düşündüğüm bir dizi alanda, başta “sosyalizm deneyimi”, yanısıra Türkiye tarihi ve toplumu olmak üzere, meseleleri aslında çok sağlam bir biçimde yerli yerine oturttuğumuzu ama bunları açıp işlemediğimizi, derinleştirmedikimizi gördüm. Yine de temel çizgiler sağlam bir biçimde konulduğuna göre gerisi yapılır, partiyi biraz derler toparlarsak bunu yapmak daha da kolaylaşır.

Türkiye tarihini çok önemsiyorum. Bir toplumun tarihini ve dolayısıyla bugüne gelişini anlayamadan o toplumu değiştiremezsiniz. Bu işin önemi buradan gelmektedir. Bunu daha Kuruluş Kongresi’nde ayrıntılı olarak gerekçelendirdim de. Bunun üzerine hararetili tartışmalar da yaşadık kongrede. “Sosyalizmin sorunları”nın daha öncelikli olduğunu savunan yoldaşlar vardı. Ama ben büyük bir kararlılıkla, hayır Türkiye tarihi önceliklidir, önce kendi toplumumuzu, tarihimizi, gelişme süreçlerini ve dinamiklerini, bugüne geliş evrimini, dolayısıyla bugünkü durumunu derinlemesine analiz edip kavrayabilmeliyiz ki, bu toplumu değiştirebilme gücü ve yeteneği elde edebilelim, dedim.

Bu konuyu ele almaya işte şimdi yaklaşıyoruz. Partiyi biraz güçlendirirsek, her şey yerli yerine oturursa, partinin yeni bir ideolojik atılım dönemine girmesi de böylece kolaylaşır. Ama bu, birazdan sözünü edeceğim her şeyin, zaten tartışmakta olduğumuz sorunların, partinin gündeminde olan sorunların ne ölçüde başarıyla belli bir düzene konulabileceğine sıkı sıkıya bağlı. Birtakım sorunlarda süregelen kısır döngüyü kıramazsak eğer, yazık ki bunu gene başaramayız. Ama partinin düzeyini bir parça yükseltirsek, partinin donanımını güçlendirirsek, kadrolaşma politikasında mesafe alırsak, çalışma tarzını oturtursak, bu durumda bunu da başarabiliriz.

Partinin öncelikle sağlam bir ideolojik donanımına ihtiyacı var, bunu vurgulamaya çalışıyorum.

Üstünlüklerinden sözettim, zaafiyetlerine geçiyorum şimdi de. Bir, parti uzun zamandır temel teorik sorunlar üzerinden anlamlı bir şey ekleyemiyor daha önce ortaya koymuş bulunduklarına. İki, eldekini olduğu kadarıyla tüm partiye maledemiyor, dolayısıyla kolektif bir ideolojik kavrayış ve birikim düzeyine çıkaramıyor. Buradaki çelişkiye parti içi metinlerde olduğu kadar kamuoyuna sunulan değerlendirmelerde de değinildi değişik defalar. Evet, bu partinin bir ideolojik kimliği ve birikimi, buradan gelen temel önemde bir üstünlüğü var; ama bu, henüz bu partinin kolektif kimliği ve dolayısıyla düzeyi haline gelebilmiş değil, zira bu tüm partiye maledilebilmiş değil, söylenen buydu.

Ve buna önemli bir nokta daha ekleniyordu. Kasım

2005 tarihli “7. Yıl” değerlendirmesinde vardır bu; partinin mevcut ideolojik birikimi partiye maledilmedikçe, parti yeni düzeyde bir ideolojik çıkış da yapamaz, denilen buydu. Bunun anlamı ve önemi şuradadır: Eğer mevcut birikimi partiye malederseniz, partide bu birikimle kendini ortaya koyacak çok sayıda kadronun gelişip serpilmesini de kolaylaştırırsınız. Bu da partiyi tüm çalışmasında rahatlatır. Böylece başka bazı kadrolar da, partide buna yatkın kadrolar kimlerse artık, yeni bir yoğunlaşmayla, partinin önünü yeni bir düzeyde açacak yeni ideolojik açılımlar yapabilme olanağı bulurlar. Bu mesele bu açıdan büyük bir önem taşıyor ve partinin önünde çözülmesi gereken bir sorun olarak duruyor.

Devrimci parti ve dünya görüşü

Öte yandan ben, ideolojik donanım meselesini basitçe partimizin bugünkü ideolojik gelişme düzeyi ve ihtiyaçlarına da indirgemiyorum. Bir dünya görüşü sorunu var ve kadrolarımız bu açıdan çok büyük bir zaafiyet içerisindeler. Kendine marksist diyen ve bu doğrultuda ölümüne mücadele eden insanların marksist dünya görüşüyle donanma sorununu önemsememelerini, bu alandaki açık zayıflıklarını sorun etmemelerin anlamak mümkün değil. Bu büyük bir tutarsızlık ve zaafiyet durumudur. Parti bunu planlı müdahalelerle mutlaka aşmak durumundadır.

Bu alandaki zaafiyetin önemi şuradan gelmektedir: Eğer sağlam bir teorik donanımınız yoksa, devrimci dünya görüşünü sindirememişseniz, teorik olarak bununla sağlam bir biçimde donanmamışsanız, karmaşık dönemlerde hata yaparsınız. Olayları doğru değerlendiremezsiniz. Doğru politikaları, doğru taktikleri gündeme getiremezsiniz. Bu da sizi kendi rolünüzü doğru ve başarılı bir biçimde oynama olanağından yoksun bırakır.

Meseleyi böyle ele almalıyız ve partinin ideolojik gücünü, kimliğini, doğrultusunun sağlam ve sarsılmaz kalmasını tek tek kişilere endeksleyen bir durumdan çıkarmalıyız. Bu üstünlük ve olanak, kendini tam da partinin kolektif kimliği üzerinden göstermeli. Partinin sağlam bir dünya görüşüne sahip olduğu, kolektif kimliği üzerinden, kadrolarının bilinci ve birikimi üzerinden görülebilmeli. Parti kadroları olaylara marksist dünya görüşü üzerinden ve yaratıcı bir biçimde bakabilmelidirler. Bu, şu veya bu konuda partinin görüşlerini bilmekten ve yinelemekten öteye bir şey olmalıdır. Bu, marksist dünya görüşü ile sağlam biçimde donanmak ve olaylara onun ışığında bakabilmek yeteneği demektir. Her yeni olay ya da durum ne ise, aynı marksist kafayla bakabilmesini bilmek yöntemsel bir sorundur. Teorik bir kavrayışın yanısıra doğru diyalektik yönetime sahip olabilmek sorundur.

Doğru diyalektik yönetime sahip olabilmek sorundur derken, burada benzer durumlarda hep hatırlattığım açıklayıcı bir örneğe değinmek istiyorum. Bildiğiniz gibi Lenin partiye vasiyetinde Buharin’i över, o partimizin prensidir, en yetkin teorisyenidir der. Oysa hemen ardından ekler; ama yazık ki teorik önermelerine ancak büyük bir kayıtlı yaklaşılabılır, çünkü Buharin hiçbir zaman diyalektiği ciddiye almadı, üzerinde ciddi bir biçimde çalışmadı, der. Diyalektiği ciddiye almamak ve üzerine çalışmamak nedir, ne anlama gelir? Buharin’in kendi kişisel hayatında diyalektik yöntemi kullanmadığını

açık biçimde görürüz. En sağdan en sola, en soldan en sağa... Bu savrulmaların gerisinde, kuşkusuz başka etkenlerin yanısıra Lenin’in sözünü ettiği o temel önemde yöntemsel kusur da vardır.

Bu açıdan dünya görüşü sorunu, marksist dünya görüşü ve marksist yöntem sorunu üzerinde önemle durmak ve kadrolarımızda bu temelde bir donanımı gerçekleştirmek zorundayız. Bu sorunun anlamını ve önemini bütün kadroların bilincine yerleştirmeliyiz. Önce ihtiyaç olarak, sonra da donanım olarak.

Biz ideolojik kimliğe bu türden bir vurguyu bir de hareketimizin çıkış evresinde yaptık. Bu vesileyle hatırlatmam gerekir; hareketin çıkış evresindeki temel vurgularını bugün yeniden güncelleştirmeliyiz. Tam da 25. yıl vesilesiyle, buna ilişkin kampanya üzerinden. Kuşkusuz başlangıç aşamasında değiliz, biz artık gerçek bir siyasal hareketiz, ciddi mesafeler almış bir partiyiz. Oturmuş bir ideolojik kimliğimiz, sağlam bir programımız, net bir stratejik doğrultumuz var, tutarlı bir politik çizgimiz ve inatçı bir sınıf yönelimimiz var, devrimci bir örgütümüz ve devrimci kadrolarımız var, militan devrimci bir pratiğimiz var, moral değerlerimiz var, geline yerde önemli sayılabilecek bir deneyim birikimimiz var, vb...

Ama geline yerde, tam da devrime hazırlanmayı güncelliği içerisinde aldığımız bir evrede, her türden soruna ve göreve devrime hazırlanmak perspektifi

içerisinde baktığımız bir sırada, çıkış dönemimizdeki vurguları bugün ulaştığımız gelişme düzeyi üzerinden yeniden güncellemeliyiz. Başlangıçta sorunumuz bir hareketi temel özellikleri ile inşa etmek sorunuydu. Şimdi ise bir hareketi temel özellikleriyle güçlendirmek, pekiştirmek, serpilmesini sağlamak sorundur. Lenin’in *Ne Yapmalı*’daki ifadesini kullanıyorum; en ileri teori ile donanmış bir parti, ihtiyacımız işte budur! Orada da sorun devrime etkin bir hazırlıktır. Sonuçta *Ne Yapmalı*’da parti çalışması ve örgüt sorunları tartışılıyor, sınıf hareketini devrimcileştirme sorunu ele

alınıyor ve bu örgüt sorununa bağlanıyor. Ama ana girişte, teorinin tayin edici önemi ortaya konuluyor. Bu konuda söylenenlere büyük bir dikkatle bakmak gerekir. Daha önce de vesile doğdukça hatırlatmıştık; Türkiye solu *Ne Yapmalı*’yı hep politik çalışma ve örgütsel sorunlar üzerinden görür, oysa bu temel önemde kitabın girişinde, öncelikle teorinin önemi, hareketin bu alandaki sorunları ve görevleri konur ortaya.

Burada Lenin’in iki vurgusu çok önemlidir. Biri kendine, öteki Engels’e aittir. Kendisine ait olanı, devrimci partinin en ileri teori ile donanması gereği üzerinedir. Engels’e ait olanı ise, sosyalizm bir bilim haline geldiğinden beri onu bir bilim olarak ele almak ihtiyacı üzerinedir. Engels, sosyalist önderler günü geçmiş lakırdıları bir yana bırakarak, yeni sorunlara yeni çözümler getirmeyi başarabilmelidirler, der. Dolayısıyla Marksizm bilimsel bir bakış açısıyla ele alınmalı, bu çerçevede yeni sorunlar karşısında sürekli biçimde geliştirilmelidir, demek ister.

Tarihi sonuçları üzerinden biliyoruz ki, Lenin bu iki temel noktayı hiç de boşuna vurgulamamış, bunu bizzat uygulamıştır. Lenin marksist teoriye bilimsel bir gözle yaklaştı, yeni tarihi evrenin ortaya çıkardığı yeni sorunlara yeni yanıtlar aradı ve buldu. Demek ki teori konusunda *Ne Yapmalı*’da ortaya koydukları boşuna değilmiş. Kendi yaşamı üzerinde bu önermelerin ruhuna uygun davrandı.

Fazla uzatmıyorum. Birinci önemli meselemiz budur; sağlam bir dünya görüşü sorunudur, devrimci teori ile sağlam bir biçimde donanmak, bu arada Marksizme bir bilim olarak yaklaşmak sorunudur. Bunu çıkışımızdan itibaren hep önemsedik.

Devrimci örgüt

İkinci bir konuya, devrimci örgüt sorununa geçiyorum. Bu konunun, devrimci örgüt sorununun hayati önemi üzerinde de daha en baştan yeterli açıklıkta durduk ve pratikte hakkını vermek için azami çaba sarfettik. Bu sorun hayati önemdedir, zira devrim ancak devrimci bir örgütle başarıya ulaştırılabilir. Parti kuşkusuz örgütten öteye bir yapıdır, daha geniş bir anlama sahiptir ve daha kapsayıcıdır. Ama parti sağlam bir örgütsel yapı demektir aynı zamanda. Ve bu örgüt mutlak biçimde devrimci/ihtilalci bir örgüt olmalıdır. Bu iki anlama gelir. İlk, ideolojisi ve programıyla kurulu düzeni aşabilen; ve ikinci olarak, varoluş biçimiyle düzenin denetimi ve icazet alanı dışında olabilen bir örgüt.

“**Devrimci örgüt yaşamsaldır!**” belirlemesini ve şiarını, II. Parti Kongresi’nin en önemli değerlendirmesi sayıyorum. Orada ortaya konulan bakış açısı temel önemdedir ve sorun Türkiye solunun o tarih (2007) üzerinden son on yıllık tasfiyeci savrulmaları üzerinden ortaya konulmaktadır. “Yaşamsaldır!” vurgusu, tasfiyeci sürüklenmelere karşı sert bir uyarı ve partiye devrimci örgüt sorununa kararlılıkla sahip çıkma çağrısıdır. Bu da partinin çıkış evresindeki temel öncelikleri ve hassasiyetleri ile örtüşmektedir.

İkinci önemli nokta budur, devrimci örgüt sorunudur. Partinin önünde hala da sağlam bir devrimci örgüt inşa etmek sorunu vardır. Kuşkusuz başlangıç evresindeki ihtiyaçtan daha farklı bir anlamda ve kapsamda.

(...)

Devrimci kadro

Örgüt sorununu mantıksal bütünlüğü bakımından kadro sorununa bağlamak istiyorum. Ne iyi ki gelinen yerde artık parti, hiç değilse ileri kadrolar, kadrolaşma sorununun farkında görünüyorlar. Son raporlar üzerinden bu özellikle ve açıklıkla yansıyor. Herkes, kadro sorununda mesafe alamadığımız sürece öteki hiçbir sorunu doğru bir biçimde, başarılı bir biçimde çözemeyeceğimizi bizzat kendi karşılaştığı sorunlar ve özdeneyimleri üzerinden görüyor ve vurguluyor.

Kuşkusuz kadro sorununun bu belirleyici önemini III. Parti Kongresi’nin değerlendirmeleri üzerinden daha iyi kavrayan kadrolar, bu meseleye daha alıcı bir gözle bakmaya başladılar. Baktıkça ve kendi yaşadıkları sorunlarla karşılaştıkça, konunun olağanüstü önemini gördüler ve şimdi bizzat kendileri vurguluyorlar bunu. Parti Okulu etkinlikleri de onlara, kadro sorununa müdahalenin yöntemini ve yolunu gösteriyor. Onlar da bununla donanır ama bunu kendilerini çevreleyen kadrolara müdahaleye vardırırlarsa, kadrolaşma alanında da biz artık bu önümüzdeki evre içerisinde önemli mesafeler alabiliriz. Yani kadrolaşma politikasını sağlam tutmadan, başta ideolojik eğitim olmak üzere çok yönlü bir eğitimden geçmiş sağlam devrimci kadrolar yaratmadan, devrime başarılı bir hazırlıktan söz etmek olanağı bulamayız.

Devrimci sınıf

Ve nihayet, sınıfa, sınıf yönelimine, sınıfı devrimcileştirme, partiyi sınıfla devrimci temellerde buluşturma ve bütünleştirme sorununa geliyorum. Çıkış belgelerimizde biz, sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği gibi çok temelli bir kavram kullanıyoruz, devrimci sınıf partisi meselesini ortaya koyarken. Parti meselesine bakışımızda sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği temel,

kilit önemde bir kavramdır. Sosyalizm temelde bilimsel dünya görüşü ile onun taşıyıcısı olan bir grup örgütlü öncü kadrodur işin aslında. Ama sınıf, toplumdaki nesnel varlığıyla bir temel toplumsal güç demektir. Sınıf yönelimi bu açıdan hayati önemdedir.

Modern burjuva toplumunda her ciddi parti bir sınıf kimliği taşır, bir sınıf konumunu temsil eder ve bunu da o sınıfla kurduğu organik bağlar ve o sınıftan aldığı güçle pratikte ortaya koyar. Ciddi partiler toplumdaki şu veya bu sınıfın gerçek temsilcileridir. Böyle bir temsiliyet yeteneği yoksa, bir devrimci parti, temsil etmek ve çıkarlarını savunmak iddiasında olduğu sınıfla maddi bir organik ilişki içerisinde değilse, toplumsal bir kuvvet olarak ona dayanmıyorsa, dolayısıyla gücünü ondan almıyorsa, o parti bir yerde de bir hiçtir. Bu soruna ilişkin olarak temel önemde değerlendirmelerimiz, halkçı küçük-burjuva akımlarla yapılmış çok anlamlı polemiklerimiz var.

Devrimci bir partinin inşasında ve devrime ciddi bir hazırlık kapsamında, sınıf yönelimi çok belirleyici bir yerde durmaktadır. Bakınız, Mısır ve Tunus’taki halk hareketlerini değerlendiriyoruz, eğer “Devrim için dersler”i yine bizzat başlık üzerinden özetlemeye kalksaydık, bu başlığın önüne iki nokta koyar ve karşısına da “Parti, sınıf, devrim!” yazardık. Mısır ve Tunus derslerinin gerçek özeti işte budur: “Parti, sınıf, devrim!” Mısır’da ve Tunus’ta parti yok, dolayısıyla yön yok, dolayısıyla devrimci önderlik yok. Bunlar olmadığı için devrimci bir sınıf önderliği de yok doğal olarak. Ve sonuçta devrim de yok!

Türkiye sol hareketi tüm kavramlar gibi devrim kavramının da içeri boşaltmıştır. Türkiye gibi bir ülkede devrim demek, Türk burjuvazisini devirmek demektir, bunu ise ancak Türkiye işçi sınıfı başarabilir. Rusya’da devrim demek, çarlığı, onun temsil ettiği soylular sınıfını devirmek demektir, bunu da ancak işçi sınıfı önderliğinde bir işçi-köylü ittifakı başarabilirdi. 1920’ler Almanya’ında devrim demek, Alman burjuvazisini devirmek demektir, bunu ancak devrimci bir önderlik altında birleşmiş Alman işçi sınıfı başarabilirdi. Alman burjuvazisi öylesine güçlüydü ki, savaşta yenildiği ve Alman proletaryası da ülke çapında ayağa kalktığı halde, sonuçta iktidarını korumayı başardı. Neden? Çünkü ayağa kalkmış proletarya ile devrimci parti arasında tarihi olarak gerçekleşmesi gereken devrimci organik birlik henüz gerçekleşmediği için! Sonuçta Alman burjuvazisi devrilemedi, dolayısıyla da toplumsal devrim gerçekleşmedi, çünkü Alman proletaryası öznel yönden buna hazır değildi, buna hazırlanamamıştı.

Türkiye gibi bir ülkede devrim, tüm görkemiyle karşınızda gördüğünüz, etinizde-kemiğinizde hissettiğiniz, gündelik olarak siyasetini takip ettiğiniz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

burjuva sınıf düzenini, onun egemen sınıfı olarak büyük burjuvaziye devirebilmek demektir. Bunu bu ülkede yalnızca Türkiye işçi sınıfı yapabilir. Başka hiçbir sosyal güç yok bunu başarabilecek. Türkiye işçi sınıfı bunu tek başına yapmayacaktır kuşkusuz, boş kafalı halkçıların da bize zaman zaman hatırlatmayı marifet saydıkları gibi. Ama Türkiye işçi sınıfının önünde ve ekseninde olmadığı hiçbir devrim şansı yoktur bu ülkede. Asıl anlaşılması gereken, ama bir türlü de anlaşılamayan işte budur.

Dolayısıyla, devrim konusunda ciddi olan herkes, bu ciddiyetini işçi sınıfına yönelim üzerinden kanıtlamalı, devrim olanağını bizzat işçi sınıfı üzerinden aramalı ve somutlamalıdır. Sınıfın karşısına sınıf çıkartılmalıdır. “Sınıfa karşı sınıf!” bir sürü grubun dilindedir ama somut anlamı konusunda hiçbirinin gerçek bir bilinci ve bunun gerektirdiği bir pratik yönelimi yoktur. Sınıfa karşı sınıf demek, Türk burjuvazisinin karşısına Türkiye işçi sınıfını çıkarmak demektir.

Sınıf sorunu gerçek kapsamıyla işte budur. Siz partiyi sağlam bir ideolojik kimlikle donatabilirsiniz, az çok iyi kadrolar çıkarabilirsiniz, hiç değilse bir dönem için kendini iyi-kötü devletten koruyabilen bir örgüt de yaratabilirsiniz, bazı iyi gelenekleriniz, önemli moral değerleriniz de olabilir; ama sınıf eksenli bir örgüt haline gelememişseniz, toplumsal devrim mücadelesini ileriye taşımak, hele hele zafere ulaştırmak şansınız kesin olarak yoktur.

Burada parti ile sınıfı bütünlüğü içerisinde ele alacaksınız. Rusya’da parti ile sınıf biraraya gelmiştir, devrim olmuştur. Almanya’da parti ile sınıf arasındaki ilişki çok zayıf kalmıştır, devrim olanağı boşa çıkmıştır. Modern burjuva toplumlarda bu budur ve bu işin alfabesidir. Bu Marksizmin özü ve alfabesidir. Marksizmden proleter sınıf eksenini düşün, onun tüm bilimsel temellerini çöktür, devrimci özünü boşaltır, gerisin geri ütöpik sosyalizme dönersiniz. Ama ütöpik sosyalizm anlaşılır nedenlere dayalı olağan bir geçici tarihi evre idi. Bugün, emperyalist kapitalizm çağında, Marksizmden işçi sınıfını düşün, böylece Marksizmin içeri boşaltmış olursunuz. Onun bilimsel niteliğini ve devrimci karakterini yok etmiş olursunuz. Bu da sizi iflah olmaz cinsten gerici oportünistler durumuna düşürür. Sosyalizmin ütopyadan bilime dönüşmesi, onun Marksizm sayesinde proleter sınıf eksenine oturtulmasından başka bir şey değildir. Bunu anlayamayan Marksizmden hiçbir şey anlayamamış demektir. Ama bunu anlamak demek, tüm hesapların işçi sınıfı ekseninde kurulabilmesi demektir, tüm pratik yönelimin bu eksene oturtulması demektir, bu olmadığı sürece soyut teorik kabuller boş laf yığını olmaktan öteye gidemez.

Parti olarak sınıfla birleşme meselesinde hala da zorlanıyoruz. Yılları bulan bir inat ve emekle belli bir mesafe aldık kuşkusuz. Çoktandır artık sınıfla anılan bir parti haline geldik. Sınıf hareketi içinde açıkça bir tarafız artık. (...) Tabii ki bir yere geldik demek istiyorum. Ama bu henüz çok sınırlı bir mesafedir. Süreci hızlandırmak zorundayız.

(...)

Devrimci kimlik

Ayrıca söyleyebileceğim her şey söylediklerimin bir uzantısı olacaktır yalnızca. Devrimci kimlik diyeceğim, bütün bunlar zaten doğası gereği bir devrimci kimlik demektir. Siz devrimci ideoloji ile donanımı ciddiye alıyorsanız, devrimci örgütü ciddiye alıyorsanız, devrimci kadro sorununu ciddiye alıyorsanız, siz sınıfı devrimcileştirme sorununu (ki sınıf çalışması temelde sınıfı devrimcileştirme sorunudur) ciddiye alıyorsanız, bu durumda siz zaten devrimci kimliği sağlam bir biçimde inşa ediyorsunuz demektir.

(...)

Parti eylemde devrimci bir parti olmalıdır, bunun için de kadrosu her alanda devrimcileşmelidir. Parti saflarındaki sağcı eğilimlere, devrimci kimlik ve pratik konusunda zayıf görünen kadrolara doğru devrimci müdahaleler yapabilmelidir. Parti önemli görevlere hep devrimci kimliğinden emin olduğu insanları getirmelidir. Hiçbir önemli yerel yönetici organa devrimci kimliği tartışmalı insanlar getirilmemelidir. İl komitelerine hiç girmemelidir. Kadrosuzluk ortamında biz bu ölçülere zaman zaman yeterince dikkat gösteremeyebildik belki. Ama artık bu konuda gerekli titizliği göstermek durumundayız. Kadrolaşma sürecini hızlandırmak gibi bir bakışımız ve planlamamız var. Bunda başarı sağladığımız ölçüde, partide doğru bir düzenlemeyi de yapabiliriz ve mutlaka da yapabilmeliyiz. Partinin tüm yönetici kademelerini her bakımdan sağlam ve sınanmış kadrolar tutabilmelidir.

(...)

Solda tasfiyeci cereyan ve TKİP

Solda tablo gitgide daha çok netleşiyor, toplantımızda bunun üzerinde gereğince duracağız. Solun bir kesimi üzerinde giderek güçlenen ve genişleyen bir Abdullah Öcalan ve PKK cereyanı var. Son seçim başarıları bunu ayrıca besledi ve güçlendirdi. Bu, 3 Kasım 2002 seçimleri öncesindeki parlamenterist tasfiyeci cereyanın yeni bir düzeyde tekrarıdır. Kürt hareketi solun devrimden her türlü umudunu kesmiş, devrimle tüm bağlarını yitirmiş kesimlerinin hatırı sayılır bir bölümünü yedeğine almış durumda.

Abdullah Öcalan tarafından dillendirilen, ideolojik ve manevi önderliğini onun yaptığı Çatı Partisi projesi, bu yeni tasfiyeci cereyanın yeni ortak çatısı olacak gibi görünüyor. İmralı üzerinden süren gizli görüşmelere paralel bir biçimde Abdullah Öcalan bu proje üzerinde özellikle duruyor. Çatı partisine ilişkin söylemi ve önerileri, Kürt hareketinin devletle barış projesinin bir uzantısı gibi görünüyor. Abdullah Öcalan bu projeye katılımı güçlendirmek için sorunlu gruplara özel selamlar gönderiyor, bir hafta birine, sonraki hafta bir ötekine. Bunlar seçim bloku küskünleri, aday göstermede umduklarını bulamayanlar. Gönderilen özel selamlarla bu konuda gönülleri alınmış oluyor. Öcalan reformist-tasfiyeci solu tüm kesimleriyle safa çekmeye bakıyor. EMEP bu açıdan en uygun bir parti olarak görüldüğü için olmalı, başkanı özel bir tarzda en önemli bölgeden parlamentoya seçtirildi.

Solun kurulu düzen zeminine ve parlamenter alana çekilmesi, Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi projesine dahil edilmesidir bu. Seçim bloğunun “toplumun demokratikleştirilmesi” çizgisine ve söylemine dayanması, seçim platformunun bu ekseninde kurulması, bunda gerekli başarının sağlandığını gösteriyor. Tasfiyeci solun devrimden demokrasiye, devrimci çözümünden anayasal çözüme, devrimci mücadele çizgisinden parlamenter mücadele çizgisine boylu boyunca geçişidir bu.

Ortada Blok ile yeniden gündeme gelen ve Çatı Partisi projesi üzerinden somutlanan yeni bir tasfiyeci odaklaşma var. Devrimden kopuş temelinde ve toplumu demokratikleştirme çizgisinde reformist bir odaklaşmadır burada sözkonusu olan. Artık anayasal demokratik çözüm çizgisinde bir sol hareketimiz olacak, öyle anlaşıyor. Burada kitle mücadeleleri, burada PKK şahsında olduğu gibi silahlı mücadele yöntemleri kullanılsa bile, program ve temel stratejik yönelimi bakımından mevcut toplumu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme hedefine oturan bir konum ve platform var. Bu tasfiyeci bir reformist odaklaşmadır.

Bunun karşısında devrim odaklaşmasının biricik gerçek temsilcisi ise TKİP’dir. Meseleyi bu açıklıkla dost düşman önünde ortaya koymalıyız. Sol liberal-parlamenterist odaklaşmanın karşısına bir devrim odağı iddiasıyla çıkmalıyız. Bunun bir yanı mevcut tasfiyeci cereyana direnmek ve olanaklı olduğunca bir karşı ideolojik-politik cereyan geliştirmektir. Öteki yanı ise kendi sorumluluklarını bu iddiaya yakışır biçimde üstlenmektir. Burada direnmek, bu cereyana sağlamca göğüs germektir. Bu konuda kendi saflarını sağlam tutmaktır. Ve mümkünse her şeye rağmen devrimcilikte tutunmaya çalışanlara güç verebilmek, onları kendi yörüngesine çekebilmektir.

Tarihsel dönem ve sol hareket

Bu meselenin önemine konuşmamın başlangıcındaki ana tema üzerinden değinmek istiyorum. Olaylar dünya tarihi açısından devrime doğru gidiyor. Türkiye bu genel gidişin dışında olmak bir yana, önemli bir alanıdır gerçekte. Türkiye ve Türkiye’yi sarmalayan coğrafya bu çerçevede çok önemlidir. Burada olayların gidişine iki türlü bir bakışımız olabilir. İlki devrimin güncelliği üzerinden devrime hazırlanmaktır. İkincisi ise, Kürt sorununda barışçı çözüm umutlarına da bağlı olarak, mevcut toplumu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmek mücadelesini esas almaktır. Devrim ve reform! Taban tabana zıt iki ayrı program, iki ayrı strateji, iki ayrı çizgidir burada sözkonusu olan.

Çelişkilerin yumuşamaya doğru gittiğini, burjuvazinin ortaya toplumun demokratikleştirilmesi doğrultusunda bir eğilim koyduğunu ve bunu da etkili bir yüklenme ile en iyi şekilde değerlendirmek gerektiğini düşünen akımların bir bölümü işte o ekseninde, Çatı Partisi projesinde toplanıyor. Devrimci örgüt çizgisini terkedip legal alanlara geçişler, devrim söylemlerinin artık bir yana bırakılması, PKK ekseninde bu kadar rahat kümelenmeler, bütün bunlar bu tür akımların gündeminde devrim olmadığını gösteriyor. Bunlar hazırlıklarını devrime göre değil, çelişkilerin sertleşmesi ve giderek sert sınıf mücadelelerine göre değil, toplumsal yumuşamaya ve giderek de toplumu kendi içinde demokratikleşme olanaklarına göre yapıyorlar. Bütün hazırlıklarına da bu gözle bakıyorlar. Bundan dolayıdır ki, dünün radikal programlarını bir yana bırakıyorlar, devrimci örgüt çizgisini, devrimci örgütün kendisini bir yana bırakıyorlar, devrimci şiarları terkediyorlar, devrimin sembollerini ve renklerini bir yana bırakıyorlar. Böylece liberal demokrat sol bir platformda bir eksen etrafında bloklaşıyorlar.

Bunun karşısında ise devrim odağı olarak TKİP duruyor. Partimiz, tüm varlığıyla, bakışıyla, çizgisiyle, çizgisiyle uyumlu pratiğiyle, her alandaki direnişiyle bu konumda bulunduğunu bütün açıklığıyla gösteriyor. Partinin kendine özgü bu konumunun Türkiye solu içinde de yaygın bir biçimde gözlemlendiğinden kuşku duyulmamalıdır. Nicel sınırlılıklarımız gücümüzün gerçek boyutlarıyla algılanmasını engelliyor ne yazık ki. Bunu da bir yerinden aşarsak, bu odaklaşma iddiası çok daha belirgin bir hale gelir. Bunun yolu sınıf eksenli çalışmada mesafe almaktır, başkaca da bir yolu yoktur. Üç önemli işçi direnişi üzerinden etkili bir çıkış sizi solda ve sınıf hareketi içinde apayrı bir yere oturtur. Ve giderek de bir odak, devrimci sınıf odağı olarak öne çıkarır.

**(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı
Ekim, Başyazı, Sayı 276, Kasım 2011)**

Gece çalışmalarından

“İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” şiarı ile kutlanacak Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin (TKİP) 13. kuruluş yılı etkinliği için çalışmalar sürüyor.

Almanya’nın **Hamburg** kentindeki çalışmalar ağırlıklı olarak faşist Türk devletinin Kürt ulusuna yönelik saldırganlığını, gözaltı ve tutuklama terörünü, hava ve kara operasyonlarını protesto eden teşhir çalışmaları olarak sürüyor. Yapılan ev ziyaretlerinde ve kahvelerde yapılan sohbetlerde gecenin politik içeriğine ilişkin konuşmalar yapılıyor.

Gecenin çağrısının yer aldığı el ilanları özellikle Kürtlerin yoğun olduğu tüm semtlerde esnaflara dağıtıldı. Gece afişleri tüm demokratik kurumların, esnafların kapı ve pencerelerine asıldı. Hamburg’un en kalabalık semtleri olan Sternschanze, Altona ve Steindam semtlerine afişler yapıldı.

Bununla beraber siyasi etkinliklerde, düğün ve sünnet düğünlerinde el ilanları dağıtıldı ve bilet satışları yapıldı. Toplamda 500 el ilanı dağıtılırken, 300 adet de afiş kullanıldı.

Stuttgart’ta da çalışmalar ev ziyaretleri başta olmak üzere toplantı, gece, düğün vb. yerlerde el ilanlarının dağıtılması, bilet satışlarının yapılması ve afiş kullanımı ile devam ediyor.

Öte yandan, gece çalışması vesile edilerek, dünyanın gündemindeki küresel kriz, bu çerçevede sermayenin işçi ve emekçilere yönelik sosyal saldırıları ele alan sohbetler gerçekleştiriliyor. Kapitalist barbarlığa ve emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarının hayati önemine vurgu yapılıyor. Kardeş Kürt halkına dönük kirli savaşa ve asker ölümleri bahane edilerek kışkırtılan şoven kudurganlığa karşı, Kürt halkıyla eylemli dayanışma içinde olmanın önemine de vurgu yapılıyor.

Stuttgart ve Hamburg’dan TKİP taraftarlar

İzmir’de kıdem tazminatı forumu

“Kıdem tazminatının gaspı ve güncel saldırılar” başlıklı forum 23 Ekim günü gerçekleştirildi. **İzmir BDSP**’nin çağrıcısı olduğu forumda farklı sendikal ve siyasal güncel saldırıları ve mücadele biçimlerini değerlendirdi.

TÜMTİS Konferans Salonu’nda gerçekleştirilen foruma ÇHD, DHF, Partizan, Özgürlük ve Sosyalizm Partisi (ÖSP), Mücadele Birliği, TÜMTİS üyesi UPS işçileri, Genel İş 2 No’lu Şube Başkanı Taner Şanlı’nın yanısıra öncü işçi ve emekçiler katıldı.

Sınıfa yönelik tarihi saldırı!

Forum ilk olarak toplanma ihtiyacına değinen açılış konuşması ile başladı. Konuşmada siyasal ve sendikal güçlerin yanyana getirilmesi, mücadele deneyimlerinin paylaşılması, saldırıya karşı yapılacakların değerlendirilmesi için bir tartışma zemini oluşturma amacıyla forumun toplandığı ifade edildi. Girişin ardından saldırının kapsamı hakkında konuşmak üzere ÇHD adına **İmdat Atas**’a söz verildi.

İmdat Atas başta kıdem tazminatı hakkının gaspı olmak üzere saldırı dalgasının tarihi seyri ve bugünkü mahiyeti üzerine konuştu.

BDSP’den birlikte mücadele çağrısı

Ataş’ın ardından **BDSP** adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada saldırının kapsamı kısaca anlatıldıktan sonra bu saldırının salt ekonomik haklara yönelik olmadığı, bunun siyasal bir saldırı olduğu vurgulandı.

Konuşmada uzun yıllardır gündemde olan böylesi bir saldırının neden bugün gündeme geldiği üzerinde de durularak temel sebebin sınıfın örgütsüzlüğü, sendikaların işgal edilmiş tablosu ile devrimci hareketin zayıflığı ve sınıf dışılığı olduğu ifade edildi. Saldırının tekil çabalarla püskürtülemeyeceğinin anlatıldığı konuşmada güçlerin birleştirilmesi ve “Genel grev” perspektifi ile tabana dayanan mücadele yürütülmesinin önemine vurgu yapıldı.

Saldırısı püskürtmenin tek yolunun da bunu başarmak ile aynı şey olduğu ifade edildi.

DHF: Topyekun saldırıya karşı ortak mücadele!

DHF adına yapılan konuşmada topyekun saldırıya karşı ortak mücadele, örgütlenme programı oluşturulmasının ve bunu pratiğe geçirmenin öneminden bahsedildi. Forumun bir başlangıç olarak görüldüğü ifade edilerek “küresel krizin yarattığı iklimin” ortak mücadele için uygunluğu vurgulandı.

23 Ekim 2011 | İzmir

“Sınıfın içerisinde olmak gerekiyor!”

UPS direnişçilerinden Şahin Başaraner yaptığı konuşmada 282 gün süren direnişten işçilerin nasıl ve hangi araçlarla örgütlendiğinden ve mücadelenin nasıl zafere taşındığından bahsetti.

Söz işçi ve emekçilerde...

Şahin Başaraner’in ardından pek çok katılımcı söz alarak düşüncelerini belirtti. **ÖSP** adına yapılan konuşmada, taban içerisinde çalışma yürütülerek sendikalara basınç oluşturulması gerektiği belirtildi. Eski bir kundura işçisi sendikal hareketin bugünkü ihanetçi tablosuna karşı mücadele çağrısı yaptı. **Emekli Sen** üyesi bir eğitim emekçisi ise bugün sendikalarda verilen mücadelenin düzen içiliğinden dem vurarak devrimci sınıf sendikacılığı ihtiyacını vurguladı.

SES eski yönetim kurulu üyesi **Hüseyin Çoban** da yaptığı konuşmada sendikaların işleyişlerinden de örneklerle mücadeleden uzak duruşlarını anlattı.

DİSK/Genel İş 2 No’lu Şube Başkanı Taner Şanlı ise sendikalara yöneltilen eleştirilerden bahsetti.

Toplantıda ayrıca metal ve tekstil işçileri ile üniversite öğrencilerinden de söz alarak katkı sunanlar oldu. Forum, yapılan tartışmaların özetlenmesi ve birlikte mücadele zorunluluğunun altının çizilmesinin ardından son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sefaköy’de kıdem tazminatı paneli

Küçükçekmece BDSP tarafından “Kıdem tazminatı hakkımızı gasp ettirmeyeceğiz!” üst başlığı ile 23 Ekim Pazar günü Sefaköy İşçi Kültür Evi’nde bir panel gerçekleştirildi. Emekçinin Gündemi’nin Ekim ayı sayısı ile, el ilanı ve afişlerle duyurulan panelin çağrısı bölgedeki birçok fabrikaya ulaştırıldı. Dağıtımlar esnasında birçok işçiyle konuşulurken bayram öncesine denk geldiği için birçok fabrikada hafta sonu mesailerinin varlığı işçilerin katılımını etkiledi.

Panelde BDSP adına yapılan sunumda sermayenin sınıfa yönelik saldırıların kapsamı dahilinde oturtulmaya çalışılan güvencesiz ve esnek çalışmanın mantığından ve ayaklarından bahsedildi. Bu kapsamda ele alınması gereken UİS’ten, kıdem tazminatı hakkının gasbından, kıdem tazminatı hakkının tarihsel gelişiminden ve bugün yasal düzenlemelerle yapılmaya çalışılanlardan bahsedilerek haklarımız için örgütlenme ve mücadele çağrısı yapıldı. Kıdem tazminatının sınıfın kazanılmış haklarından birisi olduğu ve korunmasının yolunun mücadeleden geçtiği söylendi.

Sunumun ardından dinleyicilerin söz aldığı tartışma bölümüne geçildi. Bölgedeki fabrikalar üzerinden esnek, taşeron ve güvencesiz çalışmanın hayata nasıl geçirildiği örneklerle açıklandı. Özellikle tekstil işçilerinin çalışma koşullarından bahsedildiği bu bölümde yevmiyecilik saldırısının sınıfın bilincine yönelik de bir saldırı olduğu, güvencesiz esnek çalışmanın meşrulaştırıldığı söylendi.

Key, Hey, Kom, Ontex, Çel-Mer gibi fabrikalarda yaşananlardan ve deneyimlerinden de bahsedildiği tartışma bölümünün sonunda işçi sınıfının kendi taban örgütlülüklerini kurması gerektiği, mücadelenin yasal sınırlarla, yasaları iyileştirmeye, mevcut yasaları korumaya çalışan bir zeminde değil, üretimden gelen gücün kullanılması ve sermaye düzeninin yıkılması hedefiyle olması gerektiği vurgulandı.

Etkinliğe 20 kişi katılırken etkinlik sonrasında çay ve yemek esnasında sohbetlere devam edildi.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

“Kıdem tazminatına sahip çık”

Sınıf devrimcileri Ankara’nın çeşitli bölgelerinde işçi ve emekçilere birçok araçla seslenerek kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı mücadele çağrısı yapıyorlar.

‘Devrimci Belediye İşçileri’ imzalı kıdem tazminatı bildirileri Çankaya Belediyesi merkez binasında çalışan işçilere ulaştırıldı. Bina önünde dağıtım yapan sınıf devrimcileri hemen ardından yine Çankaya Belediyesi’ne bağlı temizlik işçilerine aynı bildiriye ulaştırdı. “Şimdi sıra kıdem tazminatında” şiarı ile başlayan bildiride kıdem tazminatının ne olduğu anlatıldı.

Aynı bildiri ile 20 Ekim günü sabah saatlerinde Yenimahalle Belediye işçilerine, öğle saatlerinde ise Mamak Belediyesi işçilerine seslenildi. Oldukça olumlu tepkilerle karşılaşılan faaliyet sırasında sınıf devrimcileri işçiler tarafından çalışma alanlarına davet edildi.

BDSP ise Mamak’ta işçi ve emekçilere yazılımlarla seslendi. Birçok mahallede özellikle işçi servis güzergâhlarına “Kıdem tazminatı hakkına sahip çık! / BDSP” yazılımları yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası TİS Uzmanı İrfan Kaygısız:

“Kıdem tazminatı cephe savaşıdır”

Sermaye örgütlerinin isteği doğrultusunda AKP hükümeti tarafından hazırlanan Ulusal İstihdam Stratejisi işçi sınıfı ve emekçiler açısından büyük tehlikeler barındırıyor. Esneklik ve güvencesizlik anlamına gelen bu saldırı dalgasının içeriği ve yaratacağı sonuçlar üzerine DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası’nın TİS Uzmanı İrfan Kaygısız ile yaptığımız röportajın ikinci bölümünü yayınlıyoruz.

- Kıdem konusu gündeme geldikten sonra AKP’li bakanlar, kıdemle ilgili bir düzenlemenin şimdilik gündemlerinde olmadığına dair açıklamalar yaptılar. Sizce böyle mi, saldırı güncel mi?

Bu konuda burjuva medyanın attığı manşetlerden etkileniyoruz. Çalışma Bakanı’nın, 27.07.11 tarihli gazetelerde yayınlanan açıklamaları var. O zaman çalışma bakanının, kıdem tazminatının ne zaman gündeme getirileceği sorusuna, “Şu anda gündemimizde değil ama çok geciktirmeden de getireceğiz” biçiminde bir yanıtı var. “Şu anda gündemimizde değil” söylemi üzerinden bakarsanız bu düzenleme hükümetin gündeminde değilmiş gibi algıyorsunuz. Hükümet çalışma yaşamına ilişkin düzenlemelerde bir öncelik sıralaması yapmış durumda. Gündemlerinde olmasa zaman zaman Avusturya modeli gibi projeler ortaya atmazlar. Bu konuda bir çalışma yapıldığını herkes biliyor. Sıralama itibarıyla bakıldığında öncelikle sendika kanunlarında memurlar için zorunlu olarak 4688 sayılı yasanın değişmesi lazım. Çünkü anayasa değişikliği sonrası memurların toplu görüşme düzeninden toplu sözleşme düzenine geçmeleri gerekiyor. Toplu sözleşme sonuçlarının bütçeye yansması gerekiyor. Arkasından ise 2821 ve 2822 geliyor. Onun ardından ise kıdem tazminatı başta olmak üzere diğer düzenlemeler geliyor. Hükümet bir ön takvim hazırlamış durumda. Bugün için gündemde değil fakat iki ay sonra gündemde olacak.

“Kıdem tazminatı cephe savaşıdır”

- Kıdem tazminatı yıllardır gündemde ancak hükümetler, bir türlü bunu hayata geçirecek adımları atamadılar. Peki neden bugün AKP bu işe soyundu? Neden şimdi?

Rekabet ve maliyet kısmı açısından bakıldığında önemli tartışmalardan bir tanesi kıdem tazminatının işverenler üzerinde “yük” olduğudur. Bugünlerde gündeme gelmesinin bir başka boyutu yaşanan cari açıkla ilgidir. Fonda biriktirilecek paralar mali piyasalara aktarılmak isteniyor. Kıdem tazminatının işverenler açısından karşılığı yüzde 8.3’e denk gelen, yani 12 ay çalışıp 13 aylık bir para alma diye bakılırsa işverenler yüzde 8.3’ü aşağıya çekmek istiyorlar. Çok carıcı bir maliyet düşüklüğüne yol açacağı için önceliklerden biridir. Kıdem tazminatından işçilerin bir bölümünün yararlanması nedeniyle işçiler arasında meşruiyet sağlayacağını düşünüyor. Bir dizi çarpıtılmış bilgi nedeniyle bu hakkı kullanamayan işçiler de bunu kullanacaklarını sanıyorlar. Taşeron işçiler kıdem tazminatından yararlanamıyorlar ve yapılacak düzenlemeyle bu haktan yararlanacaklar deniyor. Bu doğru değil çünkü taşeron işçiler de 12 ayı doldururlarsa bu haktan yararlanıyorlar. Bu konuda çok sayıda yargı kararı var ve fiilen de alıyorlar. Kamuoyu algısı böyle olduğu için onu güçlendirmek açısından alamayanların alacağı söyleniyor. Bakanların açıklamalarında, kıdem tazminatı olan yüzde 7-8’lik oranın hakkını mı koruyacağız yoksa büyük çoğunluğun hakkını mı

koruyacağız diyerek bu gerçeği çarpıtarak bu çoğunluğu arkasına dizmek istiyor. Ön sıralarda yer almasının nedeni, sermaye açısından bir maliyet unsuru olmasının yanısıra çıkarılması güç olan yasalardan biri olmasıdır. Hükümet elinin en güçlü olduğu dönemde en en köklü değişikliği en öne alıyor. Diğer düzenleme başlıklarına bakıldığında bunlar halen çalışanları kıdem tazminatıyla aynı düzeyde etkilemiyor. Onlar daha çok bir kısmı sonradan işe girecekler, bir kısmı da çalışanlar açısından daha dolaylı etkilenecekleri unsurları içeriyor. Kıdem tazminatı, çalışanları ve örgütleri doğrudan etkiliyor. Kıdem tazminatına yönelik tepkinin söylem düzeyinde de daha şiddetli olmasının nedeni budur. Konfederasyonlar niye kiralık işçilik grev nedenidir demiyor da kıdem tazminatı grev nedenidir diyorlar. Çünkü kıdem tazminatı halen çalışanların haklarını da geriye götürecek sonuçlar doğuracak. Kıdem tazminatı bir cephe savaşıdır. O cephe geriletirse sonrakilerin yapılması çok kolay olacak. Bu nedenle öncelikle kapıyı kıdem tazminatıyla açmayı hedefliyor.

- Hükümet kıdem tazminatı hakkının ortadan kaldırılmadığını, kaldırılmayacağını, hatta her şeyin işçi için daha iyi olacağını söylüyor. (Zamanında alacak, ödeme garantisi vs.) söylüyor?

İki köklü değişikliğe yol açacak. Birincisi, hükümet kıdem tazminatından yararlanma koşullarında değişiklik yapıyor. Kıdem tazminatıyla ilgili şu anda güncel bir tasarı yok. 2002 ve 2008’de hazırlanmış tasarılar var. Ulusal İstihdam Stratejisi’nde kıdem tazminatına ilişkin daha genişçe bir bölüm yer alıyor ve bu konuda yapılacak düzenlemenin ana çerçevesi ifade ediyor. Elimizde yasa metni olmamasına rağmen kıdem tazminatı konusunda ne yapılmak istendiğini teknik detayları bir kenara bırakırsak biliyoruz. Bu düzenleme yararlanma koşullarını kısıtlıyor. Kıdem tazminatı, dar anlamda bakıldığında işçiler emekli olduklarında, işten çıkartıldıklarında 15 yılı dolduranlar 3600 işgünü tamamladığında ya da kadın işçiler evlendiğinde ve erkek askeri gittiğinde alıyor gibi gözüküyor. Bunun dışında da işçiler 25 farklı gerekçeyle kıdem tazminatını alma hakkına sahipler. Örneğin, işyerinde seni çalıştığın bölümden başka bir bölüme gönderebilir ama o bölüm senin iş koşullarında esastan bir değişikliğe yol açıyorsa işçinin bunu kabul etmeme ve kıdem tazminatını isteme hakkı var. İşveren kötü davranıyor, hakaret ediyorsa tazminatı alma hakkına sahip. Yeni düzenlemeyle sadece emeklilik ve ölümden kıdem tazminatı alacağı söyleniyor. Yararlanma koşulları açısından ciddi bir kısıtlama hali var. Kıdem tazminatının 10 yıl sonra alınacağı gibi bir tartışma var. Bu da şuradan kaynaklanıyor: 2002 tasarısında bir üçüncü koşul olarak da 10 yıl sonra da işçilere kıdem tazminatı verileceği söyleniyordu. Ancak 2008’de hazırlanan

tasarıyla bu koşul tamamen ortadan kaldırıldı. Ulusal İstihdam Strateji belgesinde 10 yıl iki koşula bağlandı. Eğer 10 yıl sonra işçi işsiz kalır ise bir miktar para çekme hakkı vereceğiz diyor. Kıdem tazminatını vereceğiz demiyor ve bu miktar belli değil. Alınacak paranın azaltılması konusunda da birden fazla değişiklik söz konusu olacak. Şu anda yüzde 8,3 diye ifade ettiğimiz karşılık otomatik olarak yüzde 3’e düşürülmek isteniyor. Azaltma sadece yüzde 8’lik payın yüzde 3’e düşürülmesi değil. Hükümet iki yöntemle daha azaltmayı düşünüyor. Kıdem tazminatı hesabında yasa gereği para ve parayla ölçülebilen bütün işçinin yararlandığı haklar dikkate alınıyor. Sadece çıplak ücret değil ikramiyeler, işçinin aldığı diğer sosyal ödemeler, işyerinde yemek yiyor ama kıdem tazminatı hesabında o yemeğin parasal karşılığı hesaplanıyor. Servise biniyor somut olarak para almıyor ama yararlandığı servisin maliyeti kıdem tazminatı hesabında dikkate alınıyor. Tüm bunlar kıdem tazminatı hesabında büyük kalemler oluşturuyor.

Bizim işkolumuza baktığımızda, çıplak ücret yüzde 55 civarında, geri kalanında da para ve parayla ölçülebilen sosyal hakların yer aldığını görüyoruz. Bir başka azaltma yöntemi olarak, UİS’te son bir yılın ortalaması esas alınacak diyor. Şu anda işçi kıdem tazminatından yararlanırken en son ücreti neyse onun karşılığı olan parayı alıyor. Dolayısıyla işçiler emekli olmak istediklerinde ücret artış dönemlerini bekliyorlar. Bunu engellemek açısından son bir yılın ortalamasını baz alacaklarını söylüyorlar. Fonu gerekçelendirirken de işçilerin büyük çoğunluğunun yararlanmadığı ve bundan sonra herkesin yararlanacağı söyleniyor. İşçilerin yüzde 7’sinin kıdem tazminatı hakkından yararlandığı söylemi doğru değil. Evet, büyük kısmı yararlanamıyor çünkü TÜİK’in son verilerine göre işçilerin yüzde 43,5’u kayıtdışı çalışıyor. Ne yaparsanız yapın kayıtdışı çalışan işçiler zaten kıdem tazminatından yararlanamayacaklar. Hükümet cephesinin, “herkes yararlanacak” söyleminin doğru olmadığı buradan ortaya çıkıyor. Kayıtdışı çalışmanın çok az olduğu Avusturya’da bile kıdem tazminatından yararlananların sayısı OECD’nin raporuna göre yüzde 44’ler civarında. Bu nereden kaynaklanıyor? Esnek ve mevsimlik çalışanlardan kaynaklanıyor. Bize döndüğümüzde ise, neredeyse yarısı kayıtdışı nedeniyle yararlanamayacak.

Peki esnek, güvencesiz ve kısa dönemli çalışanlar kıdem tazminatından yararlanacaklar mı? Asla yararlanamayacaklar. Sürekli iş değiştiren bir işçinin emekliliğini hak etmesi teorik olarak mümkün ama pratik olarak mümkün değil. Bu nedenle emekli olamayacak ve yararlanamayacak. Hükümet, “senin 3 ay, 6 ay veya 8 ay çalıştığını toplayacağım” diyor. Topla ama toplanan miktar emeklilik için yeterli olmayacak. SSGSS’nin çıkarıldığı dönemde mezarda emeklilik olarak ifade ediyorduk. Eğer o mezarda emeklilik ise bu da ‘mezarda tazminat’ anlamına geliyor. Bir başka yaygın söylem ise, şu anda kendi isteği ile işten ayrılanların yeni uygulamayla beraber kıdem tazminatından yararlanabilecekleri iddiası. İşçilerde böyle beklenti var. Bu da doğru değil. Avusturya’da böyle bir propaganda yapılmış ki onlar da yararlanamıyor. Avusturya modelinin konmasının nedeni yararlanma koşullarının kıdem tazminatının öncesi itibarıyla bize benzer olması. Kıdem tazminatı konusunda TİSK Başkanı’nın “İşçilerin kazanılmış hakları varsa bizim de kazanılmış haklarımız var” yönünde bir açıklaması var. TİSK Başkanı, işçi kendisi işten ayrılırsa bu haktan yararlanamayacağını söylüyor.

Bugüne kadar hazırlanan hiçbir tasarıda ve UİS'te de kendi isteğiyle işten ayrılmanın yararlanacağına dair bir madde söz konusu değil. Buradaki tek amaç kamuoyunu yanlış yönlendirmektir. Buna ilişkin hiçbir hukuki düzenleme yer almıyor. Bugün itibariyle kıdem tazminatından yararlanamayan kesimler fon olduğunda da asla tazminattan yararlanamayacak. Hükümet cephesinden cevaplanması gereken soru bu? Esnek ve güvencesiz çalışanlar, kayıt dışı olanlar nasıl yararlanacakmış diye sormak gerekiyor.

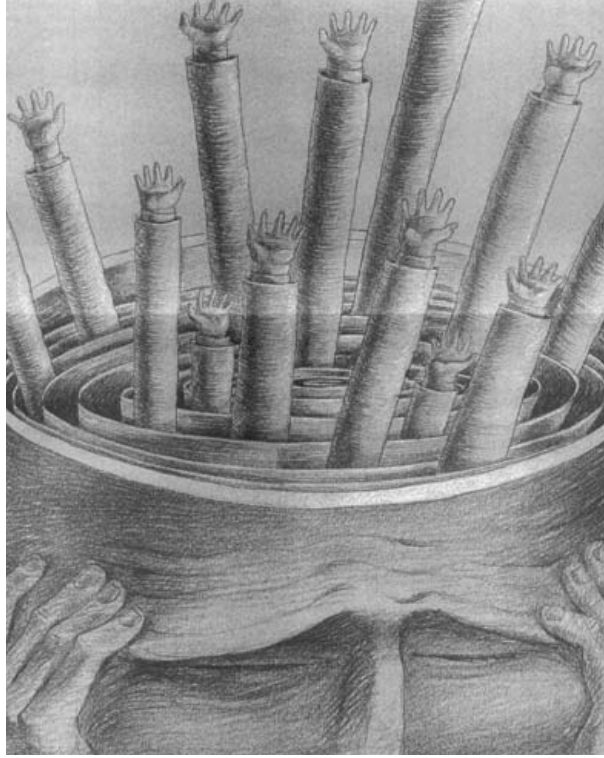
Kıdem tazminatı ayrıca esnekliği de sağlayacak bir unsurdur. Sadece gelirin azalması ya da işten çıkarmayı kolaylaştırıcı sonuçlarının ötesinde (çünkü kıdem tazminatının çok kritik olan gelir işlevi, dolaylı bir iş güvencesi işlevi var) kıdem tazminatı ödeme nedeniyle gerçekleştirilemeyen esneklik Fonla birlikte hayata geçecek. Şu anda patronlar işçinin işini istedikleri gibi değiştiremiyorlar. İş değişikliği esastan bir değişiklik ise işçinin tazminatını alıp ayrılma hakkı var. Fon olduğunda bu baskı ortadan kalkacak ve istediği zaman istediği kadar işçiyi istediği gibi çalıştırma rahatlığına kavuşacak. İşçi sağlığı ve güvenliği açısından da yine bu türden olumsuz sonuçları var.

“Kritik olan 2822 sayılı yasa”

- Bu dönemde sendika konfederasyonları ile hükümet ve sermaye arasında yeni sendikalar, grev ve TİS yasaları başlıkları üzerine pazarlıklar sürüyor. Birtakım kazanımların olduğu söyleniyor. Sizce gerçekten böyle mi?

2821-2822 sayılı yasa değişikliklerinin bir kısmı hükümetin, çalışma ilişkilerinin esnekleştirilmesi stratejisiyle bağlantılı ama bir bölümü de bunun dışında kalıyor. Bunun dışında kalandan kastettiğim yıllardır belli yasaların değiştirilmesi konusunda ILO'nun bir baskısı var. Bu artık iki nedenle bir doygunluğa ulaşmış durumda. Hükümet artık ILO baskısından kurtulmak istiyor. İçeride de artık pratikte işlemeyen bazı durumlar söz konusu olduğu için bunu hayata geçirmek istiyor. 2009'da yine TİSK Başkanı'nın bir açıklaması var. Sendika ve iş kanunu değişiklikleri birarada ele alınmalıdır diye söylüyor. Bu ne anlama geliyor? Biz 2821-2822'de bazı tavizler verebiliriz ama biz de sizden taviz isteriz anlamına geliyor. Kazanımlar var mı? sorusunu ise öncelikli olarak neye göre kazanım çerçevesinde yanıtlamak gerekiyor. 2821 sayılı kanunda önemli düzenlemeler var. Benim, son 8-10 yıllık süreçte gördüğüm en iyi tasarı ama bunun böyle olması bir şey ifade etmiyor. 2821-2822 bütünlüklü olarak ele alınmak durumunda. Kritik olan ise 2822 sayılı yasadır. Biz ikisini birlikte ele almalıyız. Bazı düzenlemelerin tüzüğe bırakılması veya işkollarının azaltılması açısından olumlu olarak ifade edilebilecek yanları var. Ayrıca işkolu konusunda başka bir fikre sahibim. İşkolu sayısının azaltılması olumlu gibi görünüyor ama sendikal özgürlükler açısından toplu sözleşmenin işkoluyla sınırlandırılmasına karşıyım. İşyeri ve meslek sendikacılığına da, ya da farklı düzeylerde de toplu sözleşme yapmaya olanak sağlanması gerekiyor. Sendikalar hangisini istiyorlarsa o düzeyde toplu sözleşme yapabilirler ama örgütlenme, toplu sözleşme hakkının yasayla sınırlandırılmaması gerekir. İşkolu kendiliğinden militan veya mücadeleci sendikacılığa yol açmaz. Bugün de işkolu sendikacılığı söz konusu ama sarı olmayan kaç tane sendikadan söz edebileceğimize bakmak gerekiyor.

Bizim asıl olarak 2822'ye bakmamız gerekiyor. Yoksa 2821 Sayılı Yasa'da noter şartının kaldırılması açısından görece iyileştirmeler var ama toplu sözleşme ve grev hakkına bakmamız lazım. Örneğin barajlar konusuna baktığımızda örgütlenmenin önündeki en temel engellerden bir tanesidir. Son tasarı itibariyle bakıldığında işkolu barajının binde 5'e düşürülmesinden bahsediliyor. İlk anda, yüzde 10'dan yüzde 5'e

düşürülmesi çok büyük değişiklik hissiyatı veriyor. Bu değişikliği, işkollarındaki yetki tespitleri konusundaki başka bir yasal düzenleme izliyor. O yasal düzenlemede, artık Çalışma Bakanlığı'nın değil SGK'nın istatistiklerini ve gerçek üyeliklerin esas alınacağı yer alıyor. SGK istatistiklerinin artması işkolunda çalışan sayısının artması anlamına geliyor. Örneğin metal işkolunda bugün itibariyle Çalışma Bakanlığı istatistiklerine göre 675 bin kişi gözükrken SGK istatistiklerine göre 1 milyon 100 bin kişi gözükecek. Şu anda 67 bin 500 olan işkolu barajı, yüzde 10 açısından bakıldığında 110 bine çıkıyor. Büro işkoluna bakıldığında çalışan sayısında anormal bir artış var. Binde 5'in kendisi bile çok büyük bir rakama tekabül ediyor. Ancak işyerindeki 51 barajı ise halen korunuyor.

İşverenlerin ve sermaye cephesinin ve hükümetin yüzde 51 barajı konusunda esnemeleri söz konusu değil. Konfederasyonlar cephesinde ise, barajların kaldırılmasına direnen örgütlerin başında ise Türk-İş bulunuyor. Barajlar kalkarsa örgütlü olduğu yerlere başka birileri girer diye korkuyor. Köklü değişikliklerden bahsederken bir de grev hakkına bakmak gerekiyor. Grev hakkı konusunda da hükümet yine anayasa değişikliği döneminde anayasada yer alan “işyeri işgali, siyasal amaçlı grev” gibi yasakların kaldırıldığını söylemişti ve o paragraf çıkartılmıştı. Ancak, yasa tasarısında grev hakkı yine toplu sözleşmedeki uyuşmazlıkla sınırlandırılmış durumda, onun dışındaki direniş biçimlerinin tümü yasaklanmış durumda. Grev hakkı konusunda ise küçük değişiklikler var. Grev yapan işyerlerinde bekleme koşullarında küçük değişiklikler var. Çadır yasağının kalkması, grev yapılacak alanların bir miktar sınırlandırılması söz konusu. Buradan bakıldığında, 12 Eylül yasalarıyla kökten hesaplaşan bir düzenlemeden söz edilmesi mümkün değil.

“Sendikal hareket güven vermeli”

- UİS uygulandığında sendikal haklar bundan nasıl etkilenecek? Bu hakların başına neler gelecek?

Ulusal İstihdam Stratejisi'nin kendisi esnek ve güvencesiz çalışmayı arttıracaktır. Esnek ve güvencesiz

çalışmanın egemen olduğu, işçinin sermayeye bağımlılığının arttığı bir dönemde işçilerin örgütlenme haklarını kullanmaları daha da zorlaşacak. Bu anlamıyla bir sonuç doğuruyor. Bunun kırılmasının tek yolu ise sendikal hareketin işçilere güven duygusu vermesidir. Sendikalara güvensizliğin derinleştiği bir süreçte sermayeye olan bağımlılık artacak. 2821 ve 2822 sayılı değişiklikler de bu anlamda örgütlülük açısından çok önemli bir sonuca yol açmayacak.

“Bütünlüklü bir mücadeleye ihtiyaç var”

- Mücadelenin durumunu nasıl görüyorsunuz?

Genel saldırı dalgası açısından bakıldığında gelişmelerin, işçi sınıfı açısından stratejik önemde olduğunu düşünüyorum. 1980 sonrası en köklü değişikliklerin olduğu bir süreçle karşı karşıyayız. Hükümetin kıdem tazminatını öne alması açısından bakıldığında kıdem tazminatı konusu işçilerin duyarlılığının yüksek olduğu bir konu. Bunun harekete geçirilmesi kritik önemde. Şu an itibariyle baktığımızda, örneğin Türk-İş'in, Avusturya modelinin tartışıldığı günlerde yaptığı bir açıklama var. İlk bakışta çok soldan yapılan, kırmızı çizgilerin ifade edildiği “yapamazlar” türünden bir açıklama gibi görünüyor ama hareketi pasifize eden bir sonuç taşıyor. İşçilerin tepkisini yatıştıran bir rol üstleniyor. Buradaki kritik önemdeki konfederat yapı Türk-İş'tir. Diğer yapılara baktığımızda Hak-İş zaten kıdem tazminatı ve UİS'e karşı değil. DİSK her ikisine de karşı ama sendikal yapıdaki gücünün bir sınırı var. Köklü bir değişikliğe yol açacak

nicelik ve örgütlülük durumuna sahip değil.

Türk-İş'in 2003

yılında kıdem tazminatıyla ilgili kararı var. Grev hakkının kullanılması açısından işçilerin Türk-İş üzerindeki baskısının arttırılması lazım. Sadece bir günlük bir greve gidilmesi gibi bir fetişten bahsetmiyorum. Kıdem tazminatı gibi bir saldırıyı bir günlük bir grev geriletmez. Son dönemde Avrupa ve dünyadaki mücadelelere baktığımızda bazı

ülkelerde neredeyse her gün genel grev oluyor. Saldırının şiddetiyle, gösterilecek tepkinin şiddetinin aynı düzeyde olması gerekiyor. Sermaye ve devlet bir günlük bir grevi tolere edebilir. Daha sistemli ve istikrarlı bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Taksim'in kazanılması devrimcilerin birkaç yıl süren inat ve ısrarının sonucudur. Şimdiki düzenlemelerin de stratejik önemde olduğu düşünüldüğünde buna da aynı şiddetle karşı durulması gerekir. Bu saldırı basın açıklamalarıyla geçiştirilecek bir süreç değildir.

Toplamda iki şeyin yapılmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Öncelikle, hükümet cephesinden yapılan ve burjuva medya eliyle yayılan bir bilgi kirliliği var. Düzenlemeler konusunda toplum genelinde meşruiyet yaratılmaya çalışılıyor. Buna karşı yaygın bir aydınlatma faaliyeti yürütülmeli. İkinci olarak ise mücadeleye hazırlık anlamında sendikalar üzerindeki baskının arttırılması gerekiyor. Aşağıdan yukarıya herkese sorumluluk yükleyen bir faaliyetle ancak örgütler harekete geçirilebilir ve mücadele programı ortaya konabilir. Elbette sınıfın bütün siyasal örgütleri de bu konuda gerekli çabayı ortaya koymalıdır. Bu sadece birkaç siyasal çevrenin faaliyetiyle olacak şey değildir. Daha bütünlüklü bir mücadeleye ihtiyaç var.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bir Çel-Mer işçisinden Birleşik Metal Gebze Genel Kurulu üzerine...

“Sendikaları sınıf mevzisi haline getirmek için direnişe devam!”

Günümüz Türkiye’de çalışanların yaşam koşullarının her geçen gün daha da zorlaştığı şu günlerde patronların saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. İşçiler de böylesi zor şartlarda işsiz kalma, yani aç kalma tehlikesini göze alarak hak arama mücadelesine girip gizli olarak sendikalara üye oluyorlar. Sendikacılar da oturdukları yerde önce işi ağırdan alıp nasihatlerle üye olmaya gelecek işçilerin çoğunluk olup olmadığını, sendikanın getirmiş olduğu kurallara harfiyen uymaları gerektiği gibi konularda ahkam keserek üye olacak işçileri daha en başta kontrollerine alıyorlar. Düşünebiliyor musunuz, işçi tüm geleceğini tehlike atıyor, işten çıkarılmayı bile göze alıyor, yani hayat olanaklarının kurumasını göze alıyor, fakat sendikacılık yaptığını zanneden günümüz sendika görevlileri ise oturdukları rahat koltuk ve konforlarından taviz vermeden sadece talimat veriyorlar.

İşte ben de 2010 yılı ortalarında Gebze’de metal fabrikasında sendikaya üye olup işten çıkartılan ve direniş yaşamış bir işçiyim. Metal sektöründe Türk Metal, Çelik-İş ve Birleşik Metal sendikaları var. Bunların ilk ikisi zaten herkes tarafından az çok bilinen patron yanlısı sendikalardır. Birleşik Metal Sendikası ise diğerlerine oranla daha iyidir. Geçmişinde ve geleneğinde ‘80 öncesine dayanan mücadeleciler ve işçilerden yana diye bilinir. Fakat bizimle birlikte 2011 yılı içerisinde Gebze bölgesinde yaşanmış ve hala devam eden direniş yerlerinde yapmış oldukları çalışma ve almış oldukları tutumları ile aslında diğerlerinden tek farklarının ‘sol gösterip sağ vurmaları’ olduğunu anlamış oldum.

Neden böyle diyorum? Çünkü bu son bir iki yıl içerisindeki direniş alanlarındaki, özellikle de devrimci ve ilerici güçlere karşı tutumları tam bir rezalet örneğidir. Bunu en son Gebze Şube Birleşik Metal Genel Kurulu’ndaki özelde Metal İşçileri Birliği’ne yönelik tutumları ile görmüş olduk. Bu tutumun Legrand direnişçilerine de gösterilmiştir. Legrand’da sözleşme sürecinden sonra patron-temsilci-şube yönetimin anlaşmalı tezgahını bozan iki kadın işçiyi işten çıkarmaya kadar götüren süreçleri ve çeşitli entrikaları ile yalnız bırakmaları gibi uygulamaları sadece Genel Kurul alanında değil öncesinde de görmüştük.

Direnişlerini dört günlük işgalle taçlandıran Çel-

Mer işçilerinin sürecinde de benzer tutum ve davranışları gördük, yaşadık. İşgal sürecinin sonunda bölgenin Mülki amirleri, patron, sendika yönetimi, vali, kaymakam, belediye başkanı, bölge çalışma müdürlüğü anlaşması ile protokol imzalanmıştır. Bu protokolde öncü işçiler kurban edilmiştir. Daha sonraki süreçte patron bu anlaşmaya uymayarak öncüsüz kalan işçileri zaman içerisinde korkutup sindirmiştir. Bu süreçte sendika yönetiminin işçilere “gidin patron ile anlaşın istifa edin, daha sonra biz sizi üye yaparız” diyecek kadar alçaklaşıp patron ve aracılardan ‘rakı, balık sofralarında’ işçileri satmışlardır.

Genel Kurul’a gelince;

Sendika Başkanı tam bir babacan edasıyla kendisine ve yönetimine karşı yapılan eleştirileri kürsüden güya yanıtladı. Ayrıca içeri alınmayan devrimci işçileri hedef göstermiş, yalan ve sahtekârca konuşmalarla genel kurula damgasını vurmuşur.

Eski yönetimin listesi delegeleri kapıda “direnışçi işçiler kurula gelip burayı karıştıracaklar” karalama propagandasını alttan alta yaymışlardır.

Yeni yönetim listesindeki delegeler ise salonda şovdan başka bir şey yapmamışlardır. Niye böyle diyorum? Çünkü yönetim listesindeki sözde sol liste içerisinde TKP, EMEP (ve hatta sendika yönetiminden çok zarar gören ÜİD-DER) gibi reformistler de kendilerince Genel Kurul’a çok az bir süre kala, yani kendilerine yer bulamayınca böylesi bir yola girişip bir oyunun parçası olmuşlardır. Samimi ve dürüst davranmamışlardır. Çünkü bunca rezillik yaşanırken o süre boyunca -az çok yönetimdeki güçleri doğrultusunda- suskun kalmışlar veya ortak olmuşlardır. Ve hatta kapıda içeri alınmayan devrimcileri ve direnişçi işçileri sahiplenmek adına kollarını kıpırdatmamışlardır.

Son olarak da kapıdan içeri alınmayan gerçek devrimci dostları da eleştirmeden geçemeyeceğim. Bu süreçte tanıdığım kadarıyla hep ön açıcı olmaya çalıştılar, önemli katkılar sundular, ancak yine de hem direnişlerdeki hem de genel kuruldaki tutumları pasif ve cılız kalmıştır. Her ne olursa olsun Genel Kurul salonuna girmeleri ve bu oyunu bozmaları gerekiyordu.

Sendikalar işçilerin gerçek örgütleri ve mevzileri olana kadar direnişe devam.

İsten atılan bir Çel-Mer işçisi

Eskişehir’de cansız genel kurul

Birleşik Metal-İş Sendikası Eskişehir Şube 2. Olağan Genel Kurulu 23 Ekim günü Pandora Düğün Salonu’nda gerçekleştirildi. Cansız ve coşkusuz bir atmosferde gerçekleşen genel kurulda kürsü konuk konuşmaları ve başkanlar dışında neredeyse kullanılmadı. Seçimlerde, mevcut şube başkanı Bayram Kavak başkanlığındaki liste tekrar yönetime seçildi.

Slayt gösterisi ile başlayan genel kurulda divan başkanlığına Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu getirildi.

Genel kurulun açılış konuşmasını yapan Serdaroğlu, son günlerde yaşanan olaylara ve ırkçı saldırılara dikkat çekti. Serdaroğlu, Türkiye’nin acı günler geçirdiğini belirtti.

Abdullah Gül’ün, yaşanan asker ölümlerinden sonra ‘intikam’ isteyen cümlelerini eleştiren Serdaroğlu, genç insanların savaşta ölmemesini söylerken bu savaşın 30 yıldır sürdüğünü ve sadece silahlanma yarışı yapan emperyalistlerin bundan yararlandığını ifade etti.

Serdaroğlu, işçileri anayasa tartışmalarına, sahte yasalara, kıdem tazminatının gaspına, esnek istihdama, Ulusal İstihdam Projesi’ne karşı mücadeleye çağırdı.

Genel kurulda konuk konuşmaları bölümünde kürsüyü Eğitim-Sen, Emekli-Sen, EHD, Kristal-İş, EHP, EMEP, ESP temsilcileri kullandı.

Bu bölümde şubenin yaptığı çalışmalara dair delegeler söz almadı. Çalışma raporunun oylanmasının ardından Demisaş delegesi Hasan Korkmaz konuşma yaptı. Kıdem tazminatına sahip çıkma çağrısı yapan Korkmaz işçileri birlik olmaya ve yapılan eylemlerin altını doldurmaya çağırdı. Bu bölümde Hapalki temsilcisi de söz aldı. Son olarak söz alan Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube başkanı Bayram Kavak, genel kurulda yaşanan tablonun heyecansız ve coşkusuz olmasında bazı iç sorunların rol oynadığını fakat seçimlerden sonra kimsenin bu konuyu fabrikalara taşımaması gerektiğini belirtti. Konuşmada ayrıca, Eskişehir Şube’yi Eskişehir ve Bilecik Şube olarak ikiye ayırma hedefi de dile getirildi.

Kongrede Bayram Kavak başkanlığındaki liste tekrar yönetime seçildi.

Genel kuruldan notlar:

- Sınıf mücadelesinin esamesinin bile okunmadığı heyecansız ve coşkusuz geçen genel kurul boyunca birkaç defa “İnadına sendika inadına DİSKİ!” ve “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganları atıldı.
- Genel kuruldaki coşkusuzluk yönetim kurulunda yapılan koltuk tartışmalarından kaynaklandı.
- Genel kurulda ne merkeze ne de yereldeki yönetime eleştiri yaptı. Kürsü başkanlar dışında neredeyse hiç kullanılmadı.
- Genel kurulda Yeni Dünya İçin Çağrı bildiri ve dergi dağıtımı gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Kıdem tazminatı hakkımızı savunalım!

KIDEM TAZMİNATI KAZANILMIŞ HAKTIR !
DOKUNDURTMAYACAĞIZ !

Metal işçileri, kardeşler:
Patronlar emelleri gasp ettiği bir çok hakkımızda ne kadar

ÇİMSATAŞ’a bülten dağıtımı

Mersin’de 21 Ekim günü Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu ÇİMSATAŞ fabrikasına Metal İşçileri Bülteni’nin Ekim sayısı dağıtıldı. Metal işçilerinin ilgi gösterdiği dağıtım sonrası servisler hareket etmeden önce işçilerle sohbet edildi. Fabrikanın ve metal sektörünün genel durumu, geçmiş TİS deneyimleri, AKP döneminde yaşanan hak gaspları ile ilgili konuşmalar yapıldı. Devrimci sınıf faaliyeti Mersin’de güçlenerek sürecek.

Kızıl Bayrak / Mersin

BEDAŞ işçilerinden yürüyüş

İşten atılan BEDAŞ işçileri, mücadelelerine dikkat çekmek için direnişlerinin 17. gününde kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Taksim Meydanı'nda toplanan Enerji Sen üyesi işçiler “Taşeron teslim olmayacağız / Enerji-Sen” pankartı arkasında BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne yürüdüler. İşçiler BEDAŞ'ın karşısında kurulu olan direniş çadırlarına geldiklerinde basın açıklaması için BEDAŞ önüne geçmek istediler fakat burada polis barikatıyla karşılaştılar. Çadırın önünde gerçekleştirilen basın açıklamasından önce Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Üyesi Hüseyin Demirdizen, DİSK Örgütlenme Sekreteri Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Dev Sağlık-İş Genel Sekreteri Gürsel Kaya destek konuşmaları yaptı. Konuşmaların ortak vurgu noktasını güvencesiz çalışmaya karşı mücadele kararlılığı oluşturdu.

Basın açıklamasını gerçekleştiren Enerji-Sen Genel

Başkanı Kamil Kartal Van depreminde yakınlarını kaybedenlere sabır dileyerek konuşmasına başladı.

Açıklamada 156 işçinin mücadelesinin devam ettiğini söyleyen Kartal, işten atılan işçilerin tamamının sendika üyesi olduğuna dikkat çekti. “Oynanan bu oyun sendikalaşmaya karşıdır, taşeron sistemine başkaldıranlara karşı AKP'nin cezalandırma politikasıdır” dedi.

Kartal açıklamasında şunları söyledi: “BEDAŞ bünyesinde çalışan işçilerin işe alımları ve işten çıkışları tamamen BEDAŞ'ın tasarrufu altındadır. Bu durum bizzat Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müfettişleri tarafından yürütülen inceleme sonrasında hazırlanan raporda tespit edilmiştir. Bu bakımdan işçiler taşeron şirketin işinin kesildiği gerekçesiyle işten çıkartılamazlar.” Eyleme DİK, Halkevleri, Tüm-İGD destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Basın-İş Sendikası, para, altın, pasaport, nüfus cüzdanı, ehliyet ve kıymetli diğer eşyaların üretildiği Damga Matbaası ve Darphane'de, devam eden toplu sözleşme görüşmelerindeki uzlaşmazlık nedeniyle grev kararını astı.

220 işçi adına toplu sözleşme görüşmelerini yürüten Basın-İş, yaklaşık 10 aydır kamu işveren sendikası ile yürüttüğü toplu iş görüşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlayamadı. Bunun üzerine Yıldız'da bulunan Darphane'ye ve Gülhane'de bulunan Damga Matbaası'na

grev kararları asıldı.

Yıldız'daki darphane binası önünde gerçekleştirilen eylemde konuşan Basın-İş Genel Başkanı Yakup Akkaya, greve çıkmak için 60 günlük yasal süreyi beklemeyeceklerini, 10 gün içerisinde Darphane Genel Müdürlüğü'nden cevap beklediklerini bilgisini verdi. Konuşmanın ardından grev ilanı darphanenin girişine asıldı. Eyleme Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin ve Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak da destek verdi. İkinci eylem ise Damga Matbaası'nda yapıldı.

Küçükçekmece'de sınıf faaliyetlerinden

Emekçinin Gündemi'nin Ekim ayı sayısı bölgedeki işçi emekçilere ulaştırıldı. Kıdem tazminatı, füze kalkanı projesi, HES projeleri, Wall Street eylemlerini konu alan, Che'nin ölüm yıldönümü vesilesiyle halkların kardeşliğini ön plana çıkartan, dünya sınıf hareketinden haberlerin ve Kom, Güven Elektrik gibi bölgedeki fabrikalarda yaşananların konu edildiği yazılarla çıkan Emekçinin Gündemi'nin dağıtımı sırasında birçok işçiyle konuşuldu. 3 fabrikada engellemeyle karşılaşıldı. İkisinde güvenlikler tarafından engellenmeye çalışılan faaliyet, bir diğerinde ise patronun kendisi tarafından engellenme girişimine maruz kaldı. Patronun ortamı germe ve sınıf devrimcilerinin fabrikanın içerisine girmelerini engelleme çabaları hatta işçilere linç ettirme girişimleri karşılıksız kaldı. İşçiler bülteni almaya devam

ederek patrona gereken cevabı vermiş oldular.

Metal İşçileri Bülteni Ekim ayı sayısı da başta Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalar olmak üzere bölgedeki bir dizi metal fabrikasına ulaştırıldı. Özellikle Güven Elektrik, Paksan Makina ve Balıkcıoğlu'nda ilgiyle karşılanan bülten vesilesiyle birçok metal işçisiyle konuşma fırsatı yakalandı.

Gebze Genel Kurulu üzerine de sohbetler gerçekleştirilirken, sendikal bürokrasi teşhir edildi. Genel kurulun ardından Metal İşçileri Birliği'nin yayınladığı açıklamanın bildiri haline getirilerek dağıtılması işçilerin ilgisini çekti. Belli fabrikalara yönelik MİB imzalı özgün bildirilerin kullanımıyla faaliyet devam edecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapci.kizilbayrak.org/>

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

GEA direnişi 150. gününde

Alman sermayeli G.E.A. Klima'da, patronun işten atma ve kanunsuz lokavt saldırısına direnişle cevap veren Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin fabrika önündeki bekleyişi sürüyor. Patron saldırısının yanı sıra, kolluk güçlerinin baskı ve tehditleri altında devam eden direniş, 150. gününü geride bıraktı.

BDSP'den ziyaret

26 Ekim Çarşamba günü Gebze BDSP çalışanları tarafından ziyaret edilen GEA işçileri, kolluk güçleri tarafından 21 Ekim Cuma günü bir kez daha gözaltına alındıklarını, götürüldükleri karakolda saat 16.00'dan 21.00'a kadar keyfi olarak alıkonulduklarını belirterek, direnişin başından itibaren devam eden polis baskısının sürdüğünü ifade ettiler. Direniş alanındaki çadır, flama vb. araç ve gereçlerine de kolluk güçleri tarafından el konulduğunu söyleyen işçiler, 24 Ekim Pazartesi günü fabrika önünde tekrar çadırlarını kurarak direnişlerine kaldıkları yerden devam ettiklerini söylediler. Maddi sıkıntı ve zorlu yaşam koşulları altında direnişlerini sürdürdüklerini belirten direnişçi işçiler, patron-polis baskısının yanı sıra havalanın soğumasıyla birlikte soğuk algınlığı, grip, bel ağrıları vb. hastalıklarla da karşı karşıya olduklarını ifade ettiler.

Direniş sürecinin açılan işe iade davalarıyla sürdüğünü hatırlatan işçiler, patron tarafından mahkemeye sunulan ve direniş sürecinde çekilmiş 42 günlük CD'lerin içerisindeki görüntülerin işten atılmalarının sebebi olarak delil gösterildiğini, mahkemeye sunulan CD'lerin içinde 12 Temmuz günü patron tarafından içeriye sokulan badıgardların kendilerine yönelik saldırısını belgeleyecek kamera kayıtlarının ise ne hikmetse olmadığını belirterek, işten atılma gerekçelerinin fabrikadaki işlerin azalması, küçülmeye gidilmesi vb. sebeplerden kaynaklanmadığını, kanunsuz lokavt ilan eden patronun geline yerde işe aldığı 35 işçiyle üretimi devam ettirmesinin saldırının sendikal örgütlülüklerine yönelik bir girişim olduğunun açık bir kanıt olduğunu ifade ettiler.

Direnişin bundan sonraki seyrini hukuk mücadelesi ve gösterilecek sınıf dayanışmasının belirleyeceğini söyleyen işçiler, patron saldırısına karşı başlatmış oldukları direnişlerini kazanımla sonuçlandırana kadar ellerinden gelen çabayı göstereceklerini ifade ettiler.

Bu arada öğle saatinde direniş alanına gelen Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube yöneticileri ile Birleşik Metal İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, direniş sürecine ilişkin bilgilendirmede bulundu. Sürecin işçilerin lehine gittiğini belirten Atar, Avrupa Metal İşçileri Sendikası'na üye sendika temsilcilerinin yurt dışında faaliyet gösteren G.E.A. yönetimiyle sorunun giderilmesi için görüşmelerde bulunduğunu, sorunun çözülmemesi halinde ise protesto kampanyası başlatacaklarını ifade etti.

Kızıl Bayrak / Gebze

Grevsiz sendika yasası ve KESK'in tutumu üzerine

Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini cendere altına almak isteyen yasa tasarısı mecliste görüşülecek. KESK, grevi içermeyen yasa tasarısının mecliste görüşülmeye başlaması durumunda Ankara'da bir protesto eylemi yapmaya hazırlanıyor.

İlk elden yansıyan bilgiler eylemin bir kadro eylemi olarak planlandığını doğrular niteliktedir. Böylesine kapsamlı bir saldırı karşısında şubelerden eyleme katılımın, otuzla sınırlandırılmasının istenmesi, planlanan eylemin yasak savma cinsinden olduğunun en açık kanıtıdır.

Bu süreçte grevsiz toplu sözleşme hakkının hiçbir anlamı olmamasına rağmen, KESK bürokratları pazarlıkçı bir yaklaşım sergilediler. Bir yandan AKP'nin 4688 sayılı yasada yapmayı planladığı değişikliklerin kamu emekçilerinin grevli, toplu sözleşmeli sendika talebini yok saydığını ifade ettiler. Öte yandan masaya oturup görüşmelere katılarak AKP hükümetinin yasayı meşrulaştırmasına katkı sundular. Bu yaklaşımlarıyla kamu emekçilerinin 20 yılı aşkın grevli, toplu sözleşmeli sendikal hak ve özgürlükler mücadelesine zarar verdiler. Bir yandan bu toplantılarda boşa zaman tüketirken, öte yandan sınırlı protesto eylemleriyle yetindiler.

KESK bürokratları bugün artık son derece kapsamlı bir saldırı olan bu yeni sendika yasasına yönelik "greve çıkarız" söylemlerine başvuru ediyorlar. Ama grevi örgütlenme konusunda bir irade ortaya koymaktan özenle kaçınıyorlar. **"Grev hakkı, grev yapılarak kazanılır"** anlayışını bastırmaya yönelik tutumlarını ise sürdürüyorlar. Oysa somut kazanımların elde edilmesinde bu anlayış belirleyici

önemdedir.

KESK tartışmaların yoğunlaştığı böylesi bir dönemde hem nitelik, hem de nicelik olarak tarihinin en zayıf dönemini yaşıyor. Son açıklanan üye sayılarına yönelik istatistiki veriler yaşanan zayıflamanın en açık kanıtıdır. KESK'te yaşanan olumsuz tablonun nedenlerinden bir tanesi KESK'in uzun zamandır fiili ve meşru mücadeleden uzaklaşmış olmasıdır. KESK yönetimi, grevsiz sendika saldırısının meclise taşınmasının an meselesi olduğu koşullarda, bırakalım genel grevi, bir günlük uyarı grevini örgütlemekten bile uzak durmaktadır. Tam da bu önderlik iradesinin yokluğunda kamu emekçileri inanç kaybına uğrayarak hızla mücadeleden uzaklaşıyor.

Grevsiz sendika saldırısı ciddi tehlikeler içermekle birlikte, kamu emekçilerinin mücadelesini harlayacak zemini de içinde barındırmaktadır. Sorun bu zemini yeterince kullanmayan KESK bürokrasisinden kaynaklanıyor. Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için yürütülecek olan aktif mücadele çizgisi, hem devlet güdümlü sendikaların gerçek yüzünü teşhir eder, hem de mücadele için dayanılacak güçleri açığa çıkarır.

Mücadeleye yapılacak öncü müdahalenin gücü devrimci, sosyalist kamu emekçilerinin inisiyatifine doğrudan bağlantılıdır. Bununla birlikte ise geniş kamu emekçileri kitlelerini özneleştirilen bir mücadele programı tüm açıklığı ile ortaya konulmalıdır. Ayrıca tüm eylem ve etkinliklerin önden ilan edilmiş bir grev ya da süresiz iş bırakma eylemine bağlanması da önemlidir.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), 4688 Sayılı Yasa'da yapılmak istenen değişikliklerin meclis gündemine getirileceği gün Ankara'da merkezi bir eylem yapmaya hazırlanıyor. Eğitim-Sen'in Dersim ve Elazığ şube başkanları, bu süreci gazetemize değerlendirdi.

"Grevi önümüze koymalıyız"

Eğitim Sen Elazığ Şube Başkanı Halit Ateş: 4688 Sayılı Yasa'da yapılmak istenen değişiklikler 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan anayasa referandumuyla birlikte gündeme geldi. Anayasaya toplu sözleşmenin konulması, toplu görüşme sürecinden farklı bir nitelik kazandırmayacaktır. Grevsiz bir sendikal hakkın mümkün olmayacağı temel ilkelerimiz içerisinde yer almaktadır. Mutlak suretle grev hakkı bu değişiklikte yer almalıdır, bu bizim olmazsa olmaz koşulumuzdur.

Kamu emekçilerinin mücadelesinin mevcut yasalar ve düzenlemelere sıkışması bizi geriye götürecektir. Fiili anlamda, yasaların bağlayıcılığını dikkate almadan uluslararası alanda haklarımızı ve taleplerimizi karşılayabilecek fiili eylemlilikler gerçekleştirmeliyiz. Bu eylemler, işten atılmalar, sürgünler gibi riskler de taşıyabilir. Mutlaka etkili eylemler yapılmalıdır. Bir günü aşan bir şekilde Ankara'ya gidilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bir günü, iki günü aşan eylemleri önümüze koymalıyız. Meclisin önünde oturma eylemi yapmak, tek tek işyerlerine gidip talepler karşılanana kadar çıkmama yönünde davranmak gibi eylem tarzları hayata geçirilebilir.

KESK'in almış olduğu eylem kararı da şubelerdeki danışma meclisleri üzerinden gelmiştir. Adım adım eylemlerin dozunu arttırıcı bir şekilde bir hazırlık çalışması içerisindeyiz. İşyeri ve danışma meclislerinde bu kararları alıyoruz. Oturma eylemleri ve meşaleli yürüyüşler yapıldı. Daha önce Şubeler Platformu tarafından açlık grevi yapıldı. Ankara'daki eylemlerle paralel bir biçimde yönetici arkadaşlarımızın organize edebileceği kitlesel eylemliliklerin gerçekleştirilmesi gerekiyor. Bir sonraki aşamada ise Aralık ayında grevi önümüze koymalıyız diye düşünüyorum.

"Emekçilerin ortak mücadelesi gerekiyor"

Eğitim Sen Dersim Şube Başkanı Hasan Ölgün: 4688 Sayılı Yasa bizim talep ettiğimiz bir yasa değil. Hükümetin, kendine göre çıkarmak istediği sendika yasasının da bizim taleplerimiz doğrultusunda olmadığını söyleyerek alanlara çıktık. Bu yasada grev hakkı yine yok. Toplu sözleşme var ama yine hükümetin son sözü söyleyeceği bir hakem kuruluna bağlanıyor. Yetkili sendika anlamında Memur Sen'i ön plana çıkaran, burayı adres gösteren bir düzenleme söz konusu. Kamu çalışanlarının siyaset yapma, sosyal, ekonomik ve özlük haklarını da içine alarak, mevcut yasayı revize edip Memur Sen'i ön plana çıkaran bir yasadır. Biz de KESK olarak bu yasanın özgürlükçü bir yapıya sahip olmadığını söylüyoruz. Çıkarılacak yasanın grevli, toplu sözleşmeli, üç konfederasyonun da temsil edileceği bir yasa olmasını istiyoruz. Yasanın meclis gündemine gelmesiyle KESK'in eylem takvimini hayata geçireceğiz. Biz de ilimizde KESK bileşenleri olarak planlama yapıyoruz. Meclise gelmesi durumunda eylemliliklerimizi hayata geçireceğiz. Sadece KESK'in çabası değil, emekçilerin ortak mücadelesi gerekiyor. Basın açıklamalarıyla yetinmeyip bu mücadelenin daha üst noktalara taşınması gerekiyor.

Aralarında KESK Genel Başkanı Lami Özgen ve Eğitim Sen Kadın Sekreteri Sakine Esen Yılmaz'ın da bulunduğu 31 KESK'li hakkında "KCK yapılanması içinde faaliyet yürüttükleri" iddiasıyla açılan davanın son duruşması 21 Ekim günü İzmir 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Bayraklı Adliyesi A Blok önünde toplanan KESK üyeleri "Baskılar, sürgünler, tutuklama ve cezalar bizi yıldıramaz! / KESK İzmir Şubeler Platformu" pankartını açarak Ağır Ceza Mahkemeleri önüne yürüyüş gerçekleştirdiler. Açıklamaya KESK'e bağlı sendikaların genel başkanları, DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün'ün yanı sıra Dünya Sendikalar Federasyonu (WFTU), Uluslararası Sendikal Haklar Merkezi (ICTUR), Avrupa Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ETF), Fransa SNES Sendikası ve Kıbrıs Türk AMME Memurları Sendikası (KTAMS) temsilcileri de

katıldı.

Eylem Ağır Ceza Mahkemesi önünde KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul'un yaptığı açıklamayla sürdü. Tombul, KESK olarak verdikleri mücadelenin insanca bir yaşam ve barış için olduğunu söyledi.

Son dönemlerde artan askeri operasyonlara da değinen Tombul, "Savaşın durması için ilk adımı iktidar atmalıdır. Sınır ötesi operasyonlara bir yenisini daha eklemekle Kürt sorunu çözülmez" dedi. Barışın demokrasi koşullarında oluşabileceğinin altını çizen Tombul, "Barış için AKP bir an önce elini tetikten çekmelidir. Kanla ölümle hiçbir şey değiştirilemez" şeklinde konuştu.

Duruşmada davanın 28 Kasım tarihine ertelenmesine karar verildi. 28 Kasım'daki dava karar duruşması olacak.

Kızıl Bayrak / İzmir

Tunus'ta seçimlerin galibi dinci parti oldu...

Emekçilerin talepleri seçimle değil, meşru/militan mücadeleyle kazanılacak!

İşsizlik, yoksulluk ve polis şiddetini protesto etmek için kendini yakan Muhammed Buazizi'nin eylemiyle Tunus'ta fitili ateşlenen isyan, kısa sürede emperyalizmin uşağı diktatör Bin Ali'yi alaşağı ederek, Arap dünyasındaki halk isyanları dalgasını başlatmıştı. Diktatörü kovduktan sonra diktatörlükle mücadeleye devam eden işçi, emekçi ve gençlerin, Tunus devriminde kilometre taşı olan isyanı önemli kazanımlara ulaşırsa da, kapitalist sistem halen ayakta, dolayısıyla temel sorunların hiçbir köklü çözüme kavuşmuş değil.

Diktatörün kovulmasından sonra yeni bir evreye giren sınıflar mücadelesi, her sınıfın konumunu daha net bir şekilde ortaya koymasını sağlamıştır. Diktatörün kovulması için ortak mücadele yürütenler, gelenin yerde zıt iki cephede konumlanmış bulunuyorlar. Zira burjuva kesimler için esas sorun Bin Ali ve çetesinin tasfiyesi ya da etkisizleştirilmesi iken, işçi sınıfı, emekçiler ve sistemin geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşaklar için sorunlar çok daha kapsamlıdır. Emekçilerin isyanı, Bin Ali'nin yanısıra, sistemin yapısal sorunları olan işsizlik, yoksulluk, zorbalık, yolsuzluk ve rüşvete de karşıydı. Diğer bir ifadeyle birincilerin kapitalizmle bir sorunları yokken, ikincilerin temel sorunu kişilerden öte bizzat sistemin kendisiyledir.

“Devrimin kazanımlarını koruma komitesi” kuran ilerici devrimci güçler, süreci ilerletmek için mücadele ederken, eski rejimin kalıntılarıyla yeni dönemde iktidar için avuç ovuşturan burjuva güçler, biran önce düzeni sağlayıp sömürü ve kölelik çarkının işlemesi için yollar arıyordu. Geçen dokuz aylık sürede burjuvazi defalarca hükümet kurdu, ancak emekçilerin sokaklara taşan öfkesi karşısında geri adım atarak kurulmuş hükümetleri bozup yenilerini oluşturmak zorunda kaldı. Yedinci girişimde geçici hükümeti kuran burjuvazinin ilk işi seçim kararı almak oldu. Bu adımla belli bir kitle desteği olan, meşru bir hükümet kurmaya öncelik veren burjuvazi, sarsılan iktidarını yeniden tahkim etmeye hazırlanıyor.

Seçimin galibi dinci An-Nahda neoliberal bir partidir

23 Ekim Pazar günü gerçekleştirilen seçimlerden galip çıkan dinci gerici An-Nahda partisi, tarihi boyunca ne kapitalist sisteme ne emperyalizme muhalefet etmiştir. Müslüman Kardeşler çizgisinde olan bu hareketin programı, Bin Ali muhalifliği ile sınırlıydı. Halk isyanının patlak vermesine yol açan neoliberal politikalara karşı olmak bir yana, bizzat bu zihniyetin temsilcilerinden biridir. Bin Ali rejimine muhalefet etmesi, egemenler arası iktidar ve rant savaşını kaybetmesi ve ardından diktatörlüğün baskılarına maruz kalmasıyla ilgilidir.

Koalisyon kurmaya hazırlanan An-Nahda ne işsizliğe, yoksulluğa, yolsuzluk ve rüşvete karşı mücadele etmiş ne sosyal adalet, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması için çaba sarf etmiştir. Geçen aylarda Türkiye'ye gelen parti şefi Raşid Gannuşî'nin, AKP'yi model aldıklarını ilan etmesi, An-Nahda'nın çizgisi hakkında net bir fikir veriyor.

Nitekim kesin olmayan seçim sonuçları belli

olduğunda, parti adına ilk açıklamayı yapan An-Nahda şeflerinden Abdülhamit Celazzi'nin, “yabancı yatırımcıların ve uluslararası ortaklarının korkmalarını gerektirecek bir durum olmadığını” belirterek, ilk mesajı uluslararası mali sermayeye vermesi bir tesadüf değil.

“Kurucu mecliste istikrarlı bir siyasi ittifak kurmak için hiçbir çabamızı boşa harcamayacağız. Yatırımcılara ve uluslararası ekonomik ortaklarımıza garanti veriyoruz” şeklinde konuşan Celazzi, önceliğin isyan eden emekçilerin taleplerini karşılamak değil, “yabancı yatırımcıların” içini rahatlatmak olacağını ilan etmiş oldu.

Belirtildiğine göre Nahda, 217 sandalyeli meclisin yüzde 40'ını elde etti. Buna göre 217 sandalyeden 90'ı Nahda'nın kontrolünde olacak. Bu rakam tek başına hükümet kurmaya yetmediği için, koalisyon kaçınılmaz olacak. “Kurucu Meclis”in görevi geçici hükümeti kurmak ve bir yıl içinde yeni anayasayı oluşturmak. Ayrıca başkanlık ve parlamento seçimlerinin süreci de bu meclis tarafından işletilecek.

“İlmli İslam” elbisesi Tunus'a uymayacak...

Washington'daki savaş baronları tarafından tasarlanan ve AKP'nin modellği ile pazarlanan “İlmli İslam” projesi, önümüzdeki süreçte An-Nahda eliyle Tunus'a uyarlanmaya çalışılacak. Gerici güç odakları, dinci partinin seçim galibiyetini bu yönde atılmış önemli bir adım kabul ederek, Tunus'ta sürecin kontrollerine gireceğini varsayıyorlar.

Bu partinin aylar öncesinden seçimlere hazırlandığı, seçim kampanyasının, AKP'nin de kampanyalarını düzenleyen Erol Olçak tarafından, “ücretsiz” bir şekilde organize edildiği, medya tekellerinin aylar öncesinden An-Nahda'yı “Tunus'un tek güçlü partisi” ilan ettiği vb. gelişmeler dikkate alındığında, emperyalistlerle işbirliği halindeki gerici güçlerin iktidarı tahkim etme yönünde ciddi adımlar attığı anlaşıyor.

Tüm bunların, halk isyanını “İlmli İslam” modeliyle yozlaştırmak ve emperyalistlerle işbirliğine hazır, neoliberal güçlerin iktidara yerleşmesi için yapıldığı açıktır. Bu uğursuz planın başarısı, isyanla büyük bir sıçrama gerçekleştiren Tunus işçi ve emekçilerini gerisin geriye karanlığın dipsiz kuyusuna gömmek anlamına gelecektir.

An-Nahda'nın AKP kadar pervasız icraatlara girişmesi olası görünmüyor. Zira isyan ederek acımasız bir diktatörü kovmuş bir halkın bunlara katlanması mümkün değil. Nitekim seçim sürecinde demokrasiden, çoğulcu yönetimden, kadın haklarına saygıdan, azınlıklara karşı eşit davranmaktan dem vuran An-Nahda'nın şefleri de, Tunus'taki ilerici devrimci dinamiklerin farkında olduklarını gösterdiler. Yine de AKP'yi model aldıklarını söyleyenlerin, gerici

programlarını hayata geçirmek için taktikler geliştireceğinden şüphe edilemez.

Neo liberal çizgiyi savunan An-Nahda, ayaklanmanın dinamiklerini biriktiren politikanın sürdürücüsü olmak zorunda; halen isyanın canlı etkisi altındaki işçi, emekçi ve genç kuşakların ileri kesimleri ile ilerici devrimci güçlerin ise bu çizgiye boyun eğmeleri mümkün değil. Dolayısıyla “İlmli İslam” adlı “deli gömleği”nin Tunus'a bol geleceğini şimdiden söylemek mümkündür.

Temel sorunlar yerinde duruyor, yeni isyanların dinamikleri de...

Diktatörün kovulmasından sonra ilerici devrimci güçlerin önemli kazanımları olsa da, rejimin baskıları devam ediyor. Nitekim “devrimci alternatif” olarak seçim çalışmalarını gerçekleştiren Tunus Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) aday ve militanları, defalarca siyasi polisin saldırısına uğradılar, gözaltına alındılar, işkence gördüler. Saldırıları protesto eden TKİP açıklamalarında, (albadil.org) siyasi polisin icraatlarının Bin Ali dönemini hatırlattığı vurgulandı. Öte yandan TKİP'nin seçim çalışmalarına sansür uygulayan resmi/özel burjuva medya da saldırıların parçası oldu.

Kaba yolsuzluklar olmasa da, TKİP'nin maruz kaldığı baskılar, bu ilk seçimin bile tüm güçler için eşit koşullarda gerçekleşmediğine işaret ediyor.

Tunus seçimleriyle ilgili haber yapan medya tekelleri de, An-Nahda dışında parti yokmuş gibi davranıyorlar. Dinci parti 217 milletvekilinin sadece 90'ını kazandığı halde diğer partilerin oy oranlarına dair kayda değer haberlere rastlanmadı. Seçimlerden iki gün sonra 127 milletvekilinin hangi partiler tarafından paylaşıldığına dair bir habere rastlamak mümkün olmadı.

Seçimlerin gerçekleştirilmesi elbette bir kazanımdır. Zaten bu kazanım da emperyalistlerin ya da burjuvazinin lütfu değil, militan kitle mücadelesiyle kazanılmıştır. Fakat bu kazanım emekçilerin temel sorunlarının hiçbirinin çözümüne yetmez. Kazanımların geliştirilmesi ve güvenceye alınması, meşru/militan mücadelenin devamına bağlıdır.

Tunus'taki ilerici devrimci güçler bu gerçeğin farkında görünüyor. Nitekim “Devrimin kazanımlarını koruma ve devrimi ilerletme” vurgusunu öne çıkaran TKİP ile bazı ilerici güçler, mücadeleye devam edeceklerini her fırsatta dile getiriyorlar. Seçim başarıları hakkında henüz net bilgilere ulaşılamasa da, bu güçlerin seçim sonuçlarına takılmadan işçi sınıfının, emekçilerin ve genç kuşakların talepleri uğruna mücadele etmeye kararlı oldukları gözleniyor. Bir kesimi An-Nahda partisini desteklese bile, emekçilerin de neo liberal çizginin kendileri için bir çıkış olmayacağını görmeleri zor olmayacaktır. Dolayısıyla bu iki dinamiğin mücadele alanlarında buluşması kaçınılmaz görünüyor.

“İşgal et” eylemlerine polis terörü

“Wall Street’i işgal et!” (Occupy Wall Street) sloganıyla Amerika’nın çeşitli kentlerinde başlayan ve giderek dünyanın dört bir yanına yayılan anti-kapitalist eylemler polis terörünün hedefi olmaya devam ediyor.

Sidney

Avustralya polisi 23 Ekim günü sabah saatlerinde ‘Occupy Sidney’ (Sidney’i İşgal Et) eylemine saldırdı. Başkent Sidney’deki Avustralya Merkez Bankası’na ait bina önünde kamp kurarak başlattıkları eylemlerinin 8. sabahında göstericiler polis terörüyle karşı karşıya kaldılar. Polisin kampı zorla boşaltmak istemesine göstericilerin karşı çıkması üzerine polis saldırısı gerçekleşti. Yaşanan saldırı sonucu 40’ı aşkın eylemci gözaltına alındı.

Yaşananlara ilişkin açıklama yapan Maliye Bakanı Wayne Swan, düzen sözcülerinin bilindik yalanlarına başvurarak, boşaltma sırasında şiddet olaylarının meydana gelmesinden üzüntü duyduğunu belirtti. Swan, “İnsanlar, barışçıl olduğu müddetçe gösteri yapma hakkına sahiptir” ifadelerini kullanarak eylemleri gayrimuşru göstermeye çalıştı.

Maruz kaldıkları polis terörüne ilişkin açıklama yapan ‘Sidney’i İşgal Et’ eylemcileri ise, Maliye Bakanı Swan’ın olayı çarptırdığını ifade ettiler. Eylemciler, gösteriye şiddet bulaştırmanın bakanın kendisi olduğunu belirttiler.

25 Ekim 2011 | Oakland

ABD

25 Ekim günü ABD’nin Oakland şehrinde polis, Belediye Binası önünde kamp kuran “Wall Street İşgali” destekçilerine saldırarak 85 kişiyi gözaltına aldı.

Frank Ogawa Plaza önünde iki haftadır kurulu bulunan kampa baskın düzenleyen polisler eylemcileri “kaçak konaklama, kötü davranış” gibi suçlamalarla gözaltına aldı.

Polis baskını sırasında kampta 350 kişi olduğu, polisin protestocuları göz yaşartıcı gazla dağıttıktan sonra parkta temizlik başlatıldığı bildirildi.

Anti-kapitalistler önümüzdeki ay yapılacak G-20 liderler zirvesi öncesi küresel eylem çağrısı yaptı. Finansal işlemler ile döviz alım satımına yüzde 1 oranında vergi konması talebinin yükseltilmesini istedi.

Wall Street’i işgal için ilk çağrısı yapan Adbusters adlı grup, ekonomik eşitsizliğe karşı olanlardan 3-4 Kasım’da Fransa’da yapılacak G-20 zirvesi sırasında sokaklara dökülmelerini ve finansal

işlemler ile döviz alım satımına yüzde 1 oranında vergi konması çağrısında bulunmalarını istedi.

Grup yaptığı açıklamalarda şu ifadelere yer verdi:

“Gelin onlara açık bir mesaj gönderelim: Her gün küresel kumarhanede harcanan 1,3 trilyon dolarlık kolay parayı azaltmanızı istiyoruz. Bu para yeryüzündeki tüm sosyal programları ve çevre girişimlerini finanse etmeye yeter”

Kapitalizmin merkezlerinde çadır eylemleri

15 Ekim eylemleri kapsamında Frankfurt’ta yapılan eylemin ardından Avrupa Bankası önünde çadırlar kuruldu. Tekellerin politikasını eleştiren, bankaların sömürü ve talanına karşı çıkan yüzlerce eylemci bir hafta boyunca burada konakladı. Bu aktivistlerin çağrısı üzerine 22 Ekim günü 6 bin kişinin katılımıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Şehir merkezinde bulunan Rathenauplatz’da başlayan eylemde göstericiler Deutsche Bank’ın ikiz kulelerinin önüne yürüdü. Burada bir miting gerçekleştirildi. Yürüyüşte kapitalizmi eleştiren yazılar, flamalar ve Marx’ın çok sayıda fotoğrafı taşındı.

“Dünyanın % 99’u biziz” adı altında süren eylemin güçlenerek devam edeceği ifade edildi. Bir sonraki cumartesi de gerçekleştirilecek eyleme çağrı yapıldı.

“Öfkeliler” (Ignidados) aktivisti bir İspanyol genci, mitingin ardından çadırlara yürüyen kitleye dönük bir konuşma yaptı. Konuşmasında geçtiğimiz hafta dünyanın 80 ülkesinde aynı anda eylem yaptıklarını söyledi. İspanya’dan Yunanistan’a, Frankfurt’tan New York’a eylemlik içinde olduklarını anlattı. Dolar milyarder Warren Buffet’in “Biz şimdi sınıf çatışması yaşıyoruz. Dünyayı yöneten biziz ve biz kazanacağız” sözlerini aktardı. Bu sözlerin karşısında “Dünyanın %99’u biziz, biz kazanacağız” dedi. Konuşma büyük bir coşkuyla karşılandı.

Hollanda’nın başkenti Amsterdam’daki Beursplein Meydanı’nda da 15 Ekim eylemlerine katılan göstericilerin bir kısmı iki gün boyunca çadır kurdular.

BİR-KAR / Frankfurt - Hollanda

İrkçi yasalara karşı yürüyüş

22 Ekim günü “Sınırdışılara, ırkçı göçmen yasalara karşı eylem!” şiarıyla Almanya’nın Bielefeld kentinde bir eylem gerçekleştirildi.

Düzenlenen yürüyüşün hazırlıkları yaklaşık bir ay önce başladı. Yaygın çalışması yapılan eylemin afişleri birçok yere asıldı, bildirileri de yaygın olarak dağıtıldı. Bielefeld Tren İstasyonu’nun önünde toplanan eylemciler, burada Avrupa Birliği ve bununla bağlantılı olarak Almanya’da göçmen ve mültecilere uygulanan ırkçı saldırılara, politikalara, sınırdışı etmelere, özellikle mültecilere dayatılan yaşam koşullarına karşı konuşmalar yaptılar. Konuşmaların hepsi Fransızca’ya ve İngilizce’ye çevirildi.

Buradan Bielefeld’in merkezi caddesi olan Bahnhofstr’ye doğru yürüyüşe geçildi. Bielefeld’in merkezi olan Jahnplatz’a gelen kitle, burada mola vererek konuşmalara devam etti. Ayrıca burada Kürdistan Zentrum adına da bir konuşma metni okundu. Türkiye’de AKP hükümetinin faşizan uygulamalarına dikkat çekildi.

Konuşmaların ardından eylemin 3. ana noktası olan Bielefeld Belediyesi’ne doğru yürüyüşe geçildi. Belediye binasının önünde tekrar konuşmalar yapıldı. Burada bir mülteci konuşma yaptı. Mültecilere dönük uygulamaları dile getiren konuşmacı, mülteci kamplarının ne kadar kötü durumda olduğunu, mültecilerin hiçbir hakkı olmadığını, cezaevi hayatı yaşadıklarını vurguladı.

Son olarak, Bielefeld’de bulunan mülteci kampına, ayrıca göçmen ve mülteci yetki merkezi olan binaya doru yürüyüşe geçildi. Burada polis keyfi bir sebeple bir göstericiyi gözaltına almak istedi. Hemen araya giren eylemcilerle polis arasında bir arbede yaşandı. Faşizme karşı slogan atan göstericilerin kararlılığı karşısında polis geri adım atmak zorunda kaldı. Bu durumun ardından hemen bir koruma zinciri oluşturuldu. Cezaevini andıran mülteci kampının önüne varıldığında ise burada kısa bir konuşma yapıldı. Bütün mülteci kamplarının kapatılması ve yabancılara dönük ırkçı uygulamaların derhal durdurulması talep edildi.

Kızıl Bayrak / Bielefeld

Libya’da şeriat ilan edildi

Kaddafi’nin halka karşı uyguladığı zorbalığı fırsat bilerek NATO şemşiyesi altında Libya’yı işgal eden emperyalistlerin işbirlikçiliğini yapan Libya Ulusal Geçiş Konseyi, Kaddafi’nin linç edilerek katledilmesinin ardından ilk icraat olarak “şeriat” ilan etti. UGK Bingazi kentinde Libya’nın “kurtuluşunun” ilan edildiği bir tören gerçekleştirdi. Burada halka hitaben bir konuşma yapan UGK Başkanı Mustafa Abdülcelil, “İslam ülkesi olarak, şeriatın kabul edildiğini” duyurdu.

Kaddafi dönemindeki boşanma ve evlilik yasasının şeriata aykırı olduğunu örnek olarak sunan Abdülcelil, ilgili yasanın artık yürürlükte olmadığını açıkladı.

UGK Başkanı, yatırımcıların faiz geliri elde etmediği İslami bankaların açılacağını da belirtti. Bu hamle, Libya petrolleri ve yeraltı kaynakları üzerinde tam denetim kurmak için ülkeyi işgal eden emperyalistlerin ikiye bölünmüşlüğü bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

Yunanistan'da eylemlere 'sol içi çatışma' gölgesi

Yunanistan'da krizin yarattığı yıkımı "kemer sıkma politikaları" adı altında emekçilere ödetmeye çalışan Papandreu hükümeti ve Yunan devletine karşı 18-19 Ekim günleri örgütlenen genel grevin ikinci gününde sol güçler arasında çatışma yaşandı.

Yunanistan Parlamentosu'nun bulunduğu Syntagma (Anayasa) Meydanı'nda, Yunanistan Komünist Partisi (KKE) ve onun etkin olduğu Tüm İşçilerin Mücadele Cephesi (PAME) Sendikası ile başını anarşist grupların çektiği sol güçler arasında ciddi çatışmalar oldu. Taşlar ve sopalar kullanarak birbirine giren gruplardan çok sayıda yaralanan oldu.

Hali hazırda hemen hemen tüm eylemlere saldıran Yunan polisi, sol güçler arasındaki çatışmayı bahane ederek Syntagma Meydanı'nı bir kez daha gaza boğdu. Polisin azgın saldırısı sonucu, çatışmalardan ve gazdan etkilendiği ifade edilen Dimitris Kotsaridis isimli 53 yaşındaki PAME üyesi inşaat işçisi yaşamını yitirdi.

KKE ve PAME:

"Maskeli grupların provokasyonu"

Papandreu hükümetinin yeni saldırılar içeren paket yasayı geçirmesini engellemek için PAME tarafından parlamentoyu kuşatma çağrısı yapılmıştı.

sol.org.tr'nin haberine göre, meydana toplanan KKE ve PAME üyelerine "koukoulofori" (maskeliler) adı verilen gruplar sabah saatlerinden itibaren sözlü sataşmalarda bulundular. Aynı habere göre, bu maskeli gruplar, uzun süredir polis tarafından provokasyon yaratılmasına uygun bir ortam sağlıyordu. Bu tespit sol.org.tr'nin haberinde şu ifadelerle tamamlandı:

"3 sene önce Alexis isimli gencin polis tarafından öldürülmesinin tetiklediği eylem dalgası sırasında da maskeli gruplar çeşitli provokasyonlarda bulunmuşlar, Yunanistan Komünist Partisi de 'yüzlerini saklayan kişilerin hem eylemlerin meşruiyetini zedelediğini, hem de polisin de aynı şekilde yüzünü saklayarak kışkırtmalarda bulunmasına ortam sağladığını' söylemiş, haklı olan eylemlere katılanların yüzlerini saklamaması gerektiğini savunarak, maske takanları polis olmakla suçlamıştı"

Haberde, PAME'li güvenlik görevlilerinin, alana gelen provokatörleri yakalamak amacıyla kimlik kontrolü yaptıkları sırada maskeli iki kişinin üzerinde polis kimliği buldukları da belirtildi.

Yaşanan olaylara ilişkin PAME tarafından yapılan açıklamada, "Bugün Meclis'in çevresindeki emekçi halkın görkemli hareketi provokasyonlara maruz kaldı. PAME bu provokasyona işçilerle ve gençlerle karşı koydu" denildi.

KKE'nin açıklamasında ise, "Parlamentoyu kuşatmış olan emekçilere, maskeli gruplar tarafından saldırı düzenlendi" ifadelerine yer verildi. Çatışmayı değerlendiren KKE Genel Sekreteri Aleka Papariga, "Devletin müdahalesine açık olan 'koukouloforizm' (maskecilik) sol kimi çevrelerin ideolojik sorunlarına yaslanmaktadır" diyerek, maskeli grupların paramiliter kuvvetlerle ilişkili olduklarını iddia etti.

Öte yandan, sol.org.tr'nin haberinde, PAME'ye saldıran grubun içinde anarşistlerin yanı sıra çeşitli diğer sol grupların da bulunduğu ifade edildi.

Haberde, "Krizin başından beridir giderek güçlenen ve etkili eylemler örgütleyen YKP'nin elinden inisiyatifin almanın yolu bu çevreler için YKP'yi 'düzen safında' göstermekten geçiyor" sözlerine de yer

verilerek, bu amaçla YKP'yi karalama kampanyaları düzenlendiği söylendi. Ayrıca, "YKP ve diğer solun birçok noktada ayrıştığı" da vurgulandı.

Anarşist gruplar: "KKE polis rolüne büründü"

Liberter Komünistler Grubu, Eutopia dergisi gibi Yunanistanlı anarşist grupların haber ve açıklamalarına yer veren en.contrainfo.espiv.net sitesinde de çatışmalara ilişkin değerlendirme ve gözlemler yer aldı. Sitedeki haberde, PAME üyelerinin ellerinde sopalarla bekleyerek diğer göstericilerin parlamento binası önündeki Meçhul Asker Anıtı'na doğru hareket etmesini engellediği, burada kimlik kontrolleri yapmaya çalıştığı ifade edildi.

Haberde, sopalı ve kasklı PAME güvenlik ekiplerinin göstericilerin geçişini engellemesine karşı ilk tepkinin Den Plirono (Faturasını Ödemem) hareketi üyelerinden geldiği belirtildi. Ardından ise anti-otoriter anarşist grupların Den Plirono'ya katıldığı söylendi. Toplanmanın ardından kalabalık bir anarşist grubun PAME'lilerin güvenlik çemberini yarmak için müdahalede bulunduğu belirtildi. Ardından ise karşılıklı çatışmaların yaşandığı aktarıldı.

Haberde, KKE ve PAME'nin, olası isyan eylemlerini bastırmak için birkez daha polis rolüne büründüğü de ifade edildi.

Öte yandan, KKE'nin gençlik örgütü KNE'nin, Yanya kentinin kuzeybatısında diğer göstericilere saldırdığı da iddia edildi.

"Maskeli eylemciler" ve kitle eylemleri üzerine tartışma ilk değil

Yunanistan'daki kitle hareketini kırmak amacıyla polisin "eylemci" kılığında gösterilere katıldığı ve provokasyon yaratmaya çalıştığı, KKE dışında birçok sol örgüt tarafından da dile getiriliyor.

Örneğin, 15 Haziran günü Anayasa Meydanı'nda parlamentoyu bloke etmek amacıyla gerçekleştirilen eylemi değerlendirdiği yazısında Yunanistan Komünist Örgütü (KOE), böylesi girişimlere dikkat çekmişti. KOE şunları söylemişti:

"Kararlı kitle eylemlerinin basıncı altında sallanan

Papandreu "hükümeti", tüm barbarlığıyla özel polis kuvvetlerini - sivil giyimli siyasi polis ajanlarının ve hükümetin "Meydanları boşaltın" oyununu oynayan 'Nihilistler' isimli birkaç grubun yardımıyla - halkın üzerine salarak, eylemleri terörize etme ve Indignados (Öfkeliler) hareketine son verme girişiminde bulundu"

Ancak KOE, "maske takmayı" tek başına "provokasyon" olarak niteleyerek eylemlere karşı çıkan ve düzen güçlerinin ekmeğine başka cepheden yağ süren bir tutum içerisinde bulunmadı.

Bununla birlikte KOE, KKE'nin özellikle militanlaşan kitle hareketleri karşısındaki tutumunu da sert bir dille eleştirerek mahkum etmişti.

Alexis isimli anarşist bir gencin 2008 yılı sonunda polis tarafından katledilmesinin ardından ülke geneline yayılan isyan sırasında gerçekleştirilen eylemler, KKE tarafından açık biçimde eleştirilmişti. KKE, KOE'nin de bileşeni olduğu Radikal Sol Koalisyonu'nun (SYRIZA), başını "maskeli grupların" ve anarşistlerin çektiği eylemleri desteklemesini eleştirmiş ve *"Radikal Sol Koalisyonu (SYRIZA) liderliği, ayaklanmacılarla flört etmeyi bırakmalı"* açıklamasında bulunmuştu.

Bu gelişmeleri değerlendiren KOE ise, KKE'nin Kostas Karamanlis Hükümeti'ne ve "düzen ve hukuk" kurallarına bağlılığını ilan etmek için sıraya girdiğini tespit ederek şu eleştiriyi getirmişti:

"Toplumsal gerilim ve politik dengesizlik zamanlarında, komünistlerin görevi sistemi yeniden dengeye kavuşturmak değildir. Tam tersine, sisteme daha fazla vurarak, iktidarının sınırlarını ortadan kaldırmak ve böylece onu devirmek için gerekli ön koşulları ortaya çıkarmaktır. KKE bu pratikten kopmuş durumda."

Şili'de öğrenci eylemleri büyümeye devam ediyor. 20 Ekim günü başkent Santiago'da eğitime ayrılacak bütçeye ilişkin görüşmelerin yapıldığı senato binasının önünde eylem yapan öğrencilerle polis arasında sert çatışmalar yaşandı.

Polis araçlarından tazyikli su sıkılırken öğrencilerden bazıları gözaltına alındı. Öğrenciler

gözaltına alınan arkadaşlarının bulunduğu araçları durdurmaya çalıştı. Güvenlik kordonunu aşmayı başaran bir grup öğrenci ise görüşmelerin yapıldığı salonu bastı. Eğitim bütçesinin görüşüldüğü senato salonunu basan öğrenciler pankart açıp taleplerini haykıran sloganlar attı. Öğrencilerin eylemi nedeniyle görüşmelere birkaç kez ara verildi.

Her şeye rağmen umut insanda!

Ekim ayının sonlarına doğru güneşli bir pazar günü... Dostlar ve yoldaşlarla beraber yapılan güzel bir kahvaltı sırasında televizyondan operasyon haberleri duyuluyor, lokmalar boğazıma diziliyor. Gözlerimi televizyondaki haberlere çeviriyorum. Spiker, “Türk askerinin PKK'ya karşı yürüttüğü sınırötesi operasyonda 100 teröristin öldürüldüğünü” büyük bir gururla iddia ediyor. Bilgi yalan mı gerçek mi diye soran yok. Muhtemelen toplumun önemli bir kesimi “inşallah öyledir” diye düşünüyor. Savaş ortamı ve şiddet spikerin diline de yansımış. Artık insana coğrafyasına göre değer biçiliyor. Öldürmek, katletmek ve şiddet sıradanlaşmış. Bu savaş ve şiddet diline rağmen moralimi bozmama ve işime koyulma kararı alıyorum.

Bir arkadaşımınla beraber evden çıkıyoruz. Otobüse binmek üzere durağa doğru ilerliyoruz. Yolumuz uzun. Güneşli bir pazar gününde sokakları dolduran kalabalık düğün salonlarına girip çıkıyor. Davul, zurna eşliğinde halaylar çekiliyor. Ve duraktayız. Durakta geçen her saniye, otobüs bekleyen insanların sayısı artıyor. İstanbul'un ulaşım çilesi iş günü olmayan bir pazar gününde de peşimizi bırakmıyor. Sayısı her geçen saniye artan kalabalık ve otobüsün bir türlü gelmemesi birazdan karşılaşacağımız tablonun habercisi gibi. Öyle de oluyor. Yarım saatin ardından uzakta beliren ve tıklım tıklım olmasından kaynaklı içerisi gözükmeyen bir otobüs bizi teğet geçiyor. Neyse deyip sonraki otobüsü beklemeye başlıyoruz ve o da son hızla önümüzden geçiyor. Sabrımız taşıyor, bekleyiş uzuyor. Önümüzden geçen minibüslerdeki insanların da balık istifi gittiğini görüyoruz. Onlar da durakta durmadan tam gaz yollarına devam ediyorlar. İçindeki yolcular da bize göre şanslı olanlar.

Bir an geri çekiliyorum ve durakta bekleyen kalabalığa bakıyorum, kimse bu duruma tepki göstermiyor. Bir umutla sonraki belediye otobüsü bekleniyor. Yüzlerde, yaşanan bu tablonun kader olduğuna inanan ifadeler görüyorum. Kalabalık içerisinden sadece birkaç kişi, otobüsün gelmemesine mırıldanarak tepki gösteriyor. Bir kez daha, “moralini bozma” diye kendimi uyarıyorum. Uzun bekleyişten sonra artık otobüsten umudumuzu kesip metrobüs yoluna çıkan bir minibüse güç bela binebiliyoruz. Balık istifi yolculuk 20 dakika sürüyor. Ardından yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Önümüzde bekleyen bir taksinin şoförü, tek yön yoldan girmeye çalışan başka bir aracın şoförünü uyarıyor: Abi gözünü seveyim bak bu yol tek yön orada tabela var görmüyor musun. Niye giriyorsun. Tek yön yola girmeyi zorlayan genç ise arabasından çıkıp, haklı uyarıyı yapan taksi şoförüne taksinin açık olan ön camından sağlam bir tokat patlatıyor. Araya başkaları girip bu genci sakinleştiriyor. Gencin, taksiye gelirkenki yüz ifadesi ise çok garip. Sanki kendi haklıymış, ters yöne giren kendisi değilmiş gibi büyük bir kararlılıkla parmağını kaldırarak kendisini uyaran taksi şoförünü “sus konuşma, konuşma lan” diye tehdit ediyor. Taksici ise, müşteri indirirken yediği tokadın öcünü, gencin kullandığı aracın peşine takılarak çıkarmak için yola tam gaz devam ediyor.

Büyük bir şaşkınlık içinde “ya nasıl olur, bu kadarına da pes” diyerek tekrar yola koyuluyoruz. Toplumun, bu hale nasıl geldiğini, insanların birbirlerini ezmekten nasıl bu kadar keyif aldığını, kendilerini nasıl kaybettiklerini sorgulamaya devam ediyorum. Tıpkı, çektiği ulaşım çilesine rağmen nitelikli ve ucuz bir ulaşımı talep etmeyen, tüm zamlara boyun eğen milyonlarca insanın bu

suskunluğuna kızdığım gibi taksici ile genç arasındaki kavgaanın anlamsızlığına da sinirleniyorum. Şiddet, toplumun gözeneklerine öylesine sinmiş ki nereye gidersem gideyim farklı bir tabloyla karşılaşabileceğime ihtimal vermiyorum.

İşkence bitmiyor. Sırada metrobüs çilesi var. Tıklım tıklım dolu metrobüse biniyoruz. Nefes almakta dahi güçlük çekiyoruz. Kapı açılıp kapanırken biz de açılıp kapanıyoruz. Herkes birbirini itiyor. Arkadaşımla ayrılıyor ve ben tramvaya doğru geçiyorum. Tablo yine aynı. Tramvayın kapısı açıldığında insanlar dışarıya fırlayacak gibi oluyorlar. Şöyle derin bir nefes alarak tramvaydaki kalabalığın arasına sıkışıyorum. Kapı zor kapanıyor ama sanki yüzlerce insan daha gelse aynı kapıdan girebilecekmiş hissi uyanıyor. Tüm yolcular binene kadar sıkışıyoruz. Sıkış tıktı tramvaydaki yolculuk sessiz bir biçimde sürerken bir sonraki durakta uzun boylu, yüzü traşlı bir genç bağırarak tramvaya biniyor.

Polis olduğunu iddia eden bu kişi tramvaydaki kalabalığa avazı çıktığı kadar bağırıyor. “I am Turkish police!” diye bağırın bu kişi tehditlerini Türkçe olarak da sürdürüyor. Tramvaydaki insanların yüzlerine bakarak sürekli söyleniyor. Bazıları bu azarlamalara hafif tebessümle yanıt verseler de kimse çıtmı çıkarmıyor. Herkeste “aman bulaşmayalım. Başımıza bela almayalım” havası var. Tramvaydaki insanların yüzlerine bakıyorum. Polis olduğunu iddia eden bu kişinin, aralarında benim de olduğum kalabalığı fırçalaması bir durak daha devam ediyor. Ve ilk itiraz geliyor. Sabrım tam taşmak üzereyken uzun boylu başka bir genç “kardeşim ne bağırıyorsun herkese. Yeter bağırma. Senin buna hakkın yok” diye bu kişiye tepki gösteriyor.

Daha birkaç dakika önce tramvaydaki insanları azarlayan bu genç, gelen tepki üzerine bir an şaşkınlık yaşıyor. Tepki gösteren bu genç, “o zaman kimliğini göster” diyerek tartışmayı sürdürüyor ve polis olduğunu iddia eden bu kişiyi köşeye sıkıştırıyor. Kem küm eden bu kişi polis kimliğini gösteremiyor ve suspus oluyor. Ve tam da o sırada, tepki gösteren uzun boylu gencin ağzından dökülen kelimelerle beynimden vurulmuşu dönüyorum. Sivil giyimli şahıs

“biz de polisiz ama polis olduğumuzu söylüyor muyuz” diyerek asıl mesajı veriyor. Bir anda, dışarıya çıktığım andan itibaren tanık olduğum olaylar zinciri gözümün önüne geliyor ve içimi karartıyor. Şimdiye kadar, sırf kimlik sorduğu diye yüzlerce insanın katili olan eli kanlı bir cinayet şebekesinin mensubu bir polis, polis olduğunu iddia eden başka bir kişiye kimliğini soruyor. Yüzlerce insanın suskunluk ve korkuyla karşıladığı böyle bir duruma tepki gösterebilen tek kişinin polis olması olaya apayrı bir anlam katıyor. Derken, hemen bir metre uzağımda bulunan ve sevgili oldukları belli olan bir çift, başka biriyle tartışıyor. Sırtı dönük olan bir adamın sevgilisini taciz etmekle suçlayan bir genç tepki gösteriyor. Tramvaydaki gerilim başka bir boyut alıyor.

Tramvayın camından dışarıya bakıyorum. Araç trafiğinin aktığı yolun ortasında duran arabalardan inen adamlar ölesiye kavga ediyorlar. Küfürler, yumruklar, tekmeler havada uçuşuyor. Karamsarlığım daha da artıyor. Tüm keyfim kaçıyor. Tüm bunları yaşarken bu derece farkına varmadığım bir tablo karşısında dehşete düşüyorum ve korkuya kapılıyorum. Bir yandan “nasıl bir dünyada yaşıyoruz?” sorusunu soruyorum. Bir yandan da tüm bunlar tesadüf olamaz diyorum. Her şey gözlerimin önünde cereyan ediyor. Yaşadığı sorunların altında

bunalar insanlar, öfkesini başkasına kusuyor. Ulaşım sorunu yaşayanlar çareyi birbirlerini ezmekte buluyor, polis devletinin büyümesine kapılıp polis diye ortaya çıkan gence ağzının payını verebilen kişi, kendisini geniş yetkilerle dayatan devletine sırtına dayayan bir polis çıkıyor. Irkçı-şoven histeriyle sersemletilmiş kalabalıklar birbirinin

“Ulaşım sorunu yaşayanlar çareyi birbirlerini ezmekte buluyor, polis devletinin büyümesine kapılıp polis diye ortaya çıkan gence ağzının payını verebilen kişi, kendisini geniş yetkilerle dayatan devletine sırtına dayayan bir polis çıkıyor.”

üzerine basarak yaşamaya çalışıyor. Tekrar başa, sabahki kahvaltı sırasında keyfimi kaçırın spikerin konuşmalarına dönüyorum. Aynı spiker, bir Kürt ili olan Van'da yaşanan depremde yaşamını yitirenler için demedik söz bırakmıyor. Yaşanan ölümler için “allahın sopası yok” anlamına gelen ifadeler kullanarak neredeyse “oh” diyor.

Günboyu yaşadıklarımın gerilimiyle sırtımı yatağa koyduğumda tüm bunlara rağmen umut var mı diye soru soruyorum kendime. Aklıma Nazım Usta'nın dizeleri geliyor.

*işler atom reaktörleri işler
yapma aylar geçer güneş doğarken
ve güneş doğarken ben bir geceyi
bir uzun geceyi gene uykusuz
ağrılar içinde geçirmişimdir
düşünmüşümdür hasretliği ölümü
seni memleketi düşünmüşümdür
seni memleketi dünyamızı.*

*işler atom reaktörleri işler
yapma aylar geçer güneş doğarken
ve güneş doğarken hiç umut yok mu
umut umut umut... umut insanda*

Mücadele Postası

“Kürt ve Türk işçileri karşı karşıya getiremiyorlar...”

Çünkü onlar patronlarına karşı birlik oldu!

Taşkaya Makine’de üç ay önce 13 arkadaşım ile ekip olarak işe başladım. Ekibimin çoğunluğu Kürtlerden oluşuyor. Fabrikada toplam 60 işçi var. Çalışma koşullarımızın ise diğer fabrikalardan hiçbir farkı yok. İşçi güvenliğinin ve işçilerin öğle paydoslarında oturacak yerinin dahi olmadığı, sestən dolayı fabrika kapısındaki tavukların psikolojisinin bozulduğu gerekçesiyle kompresörlerin fabrikanın içine alındığı ve ses dışarı çıkmasın diye kapıların kapatıldığı bir ortam. Ama bir de fabrikada yatıp kalkan işçi arkadaşlar var ki onların durumu daha da kötü!

İlk işe başladığımız dönemlerde eski işçiler uzun süre bizimle hiç konuşmadılar. Hatta eski bir işçi benim Nevşehirli olduğumu öğrenince “Nevşehirli milliyetçi olur” dedi. Yani Kürtlerin arasında ne işin var demeye getiriyor. Örneğin, başka eski bir işçinin vinci kullanması gerekiyor. O sırada vinci kumandası, kullanmamasına rağmen bir Kürt işçiye duruyor. Kumandayı ondan istemiyor. Yani böylesi durumda bile işçiler arasında bir uzaklık var. Fabrikadaki bu durum ülkedeki siyasi atmosferden farklı değil. Ancak bu durum iki hafta içinde yoğun bir uğraş ile düzelmeye başladı.

Şöyle ki, fabrikada Kürt arkadaşları bu kadar dışarıda tutanlar, yaşanan bir olayla onlara içtenlikle teşekkür ettiler. Fabrika içinde bulunan tuvaletler kullanılmayacak derecede pisti. Eski işçiler daha üç gün önce Kürtleri pislik içinde yaşayan insanlar olarak görürken, sonra kendi verdikleri kararla ellerinde fırçalarla tuvaletleri ve banyoları temizlerken gördüler. O zamana kadar kendi kullandıkları yeri temizlemeyi bile düşünmedikleri gibi sırf orası pis diye zorunlu ihtiyaçlarını karşılamak için bile kullanmıyorlardı. Tuvaletleri kullanılabilir hale getiren Kürt işçi arkadaşlara bunun için teşekkür ettiler. Şimdi ise o kadar ki, orada abdest bile alınıyor. Dahası yeni işçilerin kendi içlerindeki konuşmaları, birbirleriyle iletişimleri, uyumları da oldukça farklıydı. Bağırmadan, küfür etmeden, birbirleriyle yardımlaşarak fabrikadaki yaşamlarını sürdürüyorlardı. Bu durum fabrikadaki genel atmosferin tam tersiydi ve ister istemez bu ilişkilerimiz fabrikadaki eski işçilerin dikkatini çekti, etkiledi. Bu zaman içinde eski işçiler arasındaki ilişkiler de düzelmeye başladı.

Tüm bunların yaşanmasının yanısıra bir de maaşları alamamamızın sıkıntısı vardı. 3. aya girdik hala maaş yok. Kimse de bir şey yapamıyordu. Konuştuğumuz işçilerin ise sıkıntıları çok büyük. Kimisinin eşi evi terk etmiş, kimisinin elektriği kesilmiş vs... Ama hala bir şey yapmıyorlardı. Eski işçiler arasında on-onbeş kişilik genç arkadaşlar

tepkilerini açığa vuruyorlardı. Bir şeyler yapmak istiyorlardı ama ne yapacaklarını, nasıl yapacaklarını bilemiyorlardı. Bir seferinde çay paydosundan sonra işbaşı yapmak istemediler ama olmadı. Cuma günü maaşların verileceği söylendi. Cumartesi oldu maaşlar alınmadı, yeni bir haftaya girildi yine maaşlar yok... Bütün işçilerin canına tak etmişti. Ama onların sesleri ustabaşına, müdüre çıkıyordu sadece. Asıl tepkinin gösterilmesi gereken kişi bunlar değildi, tepkinin patrona verilmesi gerekiyordu. Sonunda yeni işçilerden birileri dedi ki: “Yarın çalışılmayacak. Fabrikanın içinde oturulacak. İçerideki maaşlar verilene kadar iş başı yapılmayacak.” Bu çağrı dilden dile dolaştı. Zaten bütün işçilerin istediği de buydu. İş bırakmak, hakkını söke söke almak... Nasıl olacaktı? Diğerleri gibi mi olacaktı yoksa umutsuzluk zinciri kırılacak mıydı?

Bazı işçiler umutsuzluk ve merak içinde geceyi sabah yaptı. Çok az işçi ise umudu öfkeye katarak uyandı... Sabah oldu servise binildi, kimseden ses çıkmıyordu. Radyoda 06 Metin’in iğrenç sesi bile yoktu. Fabrikaya gelindi, iş elbiseleri giyildi, söylenen söylenmişti. İkili-üçlü gruplar halinde işçiler orada burada bekliyordu. Herkesin gözü bir-iki işçiye bakıyordu. Onlar her zaman çay içtikleri yere, yani fabrikanın tam orta yerine oturdular. İşçiler sağdan soldan ürkek adımlarla oturanların çevresine toplandılar. İşbaşı zili çaldı. Ustabaşı bağırarak geldi, fabrika müdürü bağırarak bir şeyler söyledi. İşçilerden bir tanesinin ağzından tek bir cümle çıktı: “İçerideki alacaklarımız verilene kadar kimse işbaşı yapmayacak.”

Tüm ön yargılarını, korkularını yıkan, “bu işçilerden bir halt olmaz” diyen 60 işçi şimdi yan yanaydılar. Patronun karşısında geri adım atmadılar.

Maaşları alamadık fakat daha somut kazanımlar elde ettik. Tüm alacaklarımız bir hafta içinde ödenecek, her ay maaşlar ayın otuzunda değil beşi ya da onu arasında verilecek. En büyük kazanımımız ise işçilerin umutsuzluğu yıkmaları, isterlerse yanyana gelebileceklerini görmüş olmaları... Bir işçinin ifadesiyle “dört yıldır burada çalışıyorum, meğer bizim patronun dili varmış” demesiydi. Daha da önemlisi ise Kürt ve Türk işçilerinin bu mücadele sayesinde birbirleriyle kaynaşması, kardeşleşmesi,

ortak düşmanlarının sermaye olduğunu görmeleridir. Eğer ki bu mücadele olmasaydı yirmi dört askerin öldürülmesinden sonra artan şovenist saldırılar, fabrikada katlanarak kendini gösterecekti. Ama şu anda televizyonda bangır bangır bağırımlarına rağmen sermayenin temsilcileri fabrikadaki Kürt ve Türk işçileri karşı karşıya getiremiyor. Bu işçiler şimdi patron karşısında mücadeleyi nasıl yükselteceklerini birlikte konuşuyorlar.

Belki de yaşanan mücadele deneyimini en iyi anlatan ifadeler bir arkadaşımızın yazdığı şiirdedir:

Taşkaya’da olaylı gün,
Dünden beter oldu bugün.
İşçilere sanki düğün,
Hak arama günü bugün.

Taşkaya’da direniş var,
Üçüncü ay yok paralar.
Kış gireli dar boğaz var,
Sıkıntının günü bugün.

Balık takılmaz oltaya,
Üç aydır verilmez para.
Patron gelmez fabrikaya,
Dert anlatma günü bugün.

Âşık Rıza bu kadarı,
Elinde tuttu kaderi.
Yeter dostlar bu kadarı,
Uyarı günü bugün.

Ankara Kazan’dan bir kaynakçı

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Parti, sınıf, devrim!

**Ekim Devrimi 94,
Yeni Ekimler'in Partisi
13. Yılında!**